

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

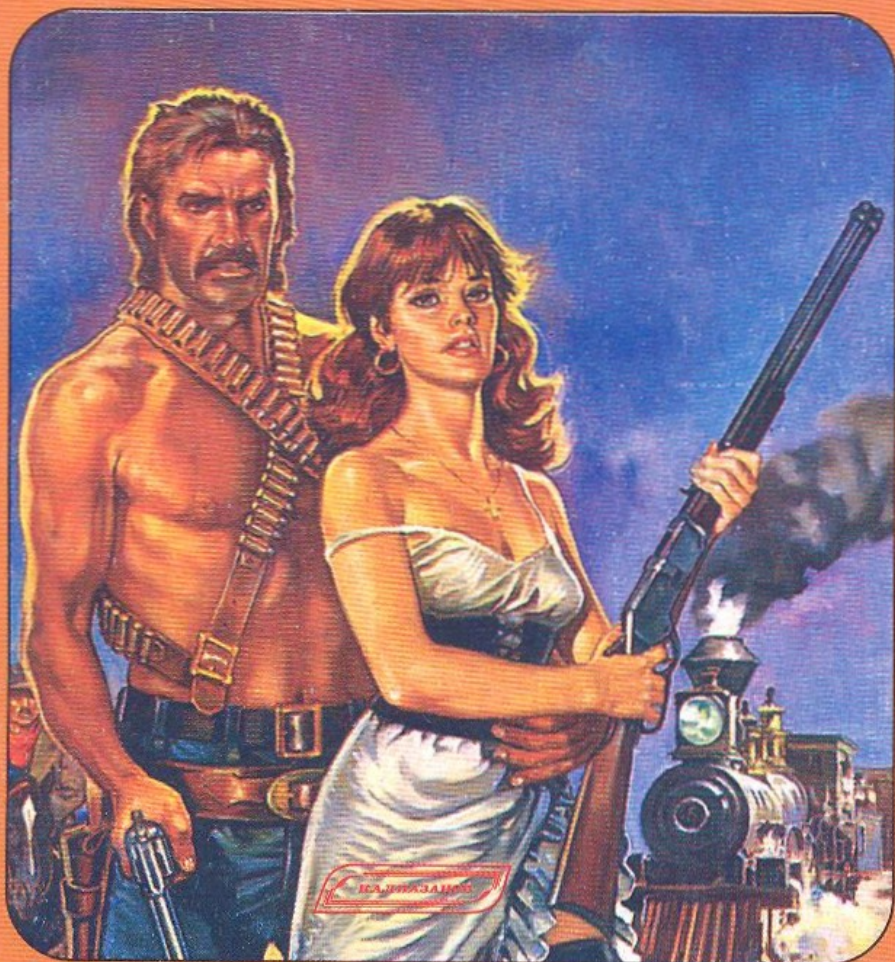
СПИРКА

136/B
БАР

"ПОСЛЕДНА НАДЕЖДА"

Джек Слейд

Джек Слейд

Спирка „Последна надежда“

1.

Ласитър беше толкова ядосан, че не можеше да си намери място. Чернокожата хубавица с гореща кръв, която седеше на седлото зад него, притисната към гърба му, беше причината за голямото му закъснение. Тази жена с неутолима страст, чувствено извити устни и твърди гърди го беше възбудила до такава степен, че той беше забравил всичко около себе си. Екстазът трая цяла нощ. Нищо чудно, че бяха проспали тръгването.

Така му се пада! Ето че бандитите бяха изчезнали. Слава богу, че бяха оставили някоя и друга следа.

Ласитър тихо изруга. Не го успокояваше дори близостта на Синтия, така притискаща се към гърба му, че усещаше натиска на твърдите ѝ гърди.

– Какво търсим тук? – попита сънено тя. Слънцето беше в зенита си, а тази черна палавница беше още уморена! Но след такава нощ това не бе никак чудно.

– Лошото е, че нищо не се вижда.

– Защо тогава тръгнахме толкова рано? – гласът ѝ едва се чуваше и Ласитър беше сигурен, че е затворила очи.

– За да се уверим, че тук няма какво да се види! – изръмжа гневно той.

Тя обаче не го чу. Само топлият ѝ дъх галеше тила му.

– Не заспивай, че ще паднеш! Чу ли?

Лявата ѝ ръка безсилно се отпусна. Ласитър изруга, откачи ласото си от седлото, прехвърли го през дясното си рамо, после зад гърба на Синтия и го измъкна под лявата ѝ ръка. Върза хлабаво възела и цъкна с език, за да подкани коня си. След още две крачки обаче дръпна юздата и спря.

От голямата гора, която се простираше на изток, излезе мъж на кон. По стойката му върху седлото Ласитър разбра, че това е Джон де Салдо. Беше срещнал този човек преди няколко дни в Еджмънт, малко градче на Чейен Крик. Двамата бяха играли покер. Тип с непроницаемо лице, дълъг и мършав, приличащ на аскет. Не ядеше почти нищо и мразеше всякакво месо. Въпреки че не употребяваше парфюм, както разказаха на Ласитър в хотела, около него се носеше, макар и едва доловим, сладникав аромат. В Еджмънт Ласитър беше видял този човек за пръв път в

живота си, но беше убеден, че работата му не е чиста. Не се знаеше откъде е дошъл, а той упорито избягваше да говори за себе си.

В този момент ездачът промени посоката и се насочи право към тях. Затова Ласитър също побутна коня си и тръгна да го посрещне.

Джон де Салдо имаше черна като катран коса и тъмнокафяви очи, които му помагаша да има успех сред жените. Но когато спря коня и се засмя, в очите му не се изписа никакво чувство. Те оставаха студени и неподвижни, както винаги. Човек не можеше да разбере приятел ли е този човек или враг.

– Ласитър! – Джон де Салдо вдигна ръка за поздрав.

Ласитър кимна в отговор.

– Накъде си тръгнал? – попита той.

Но Джон де Салдо не отговори, само посочи мрачно спящото момиче.

– Казаха ми, че предпочиташ да закачиш на седлото си някоя кукла, вместо обичайния чувал с провизии. Но никой не ми каза, че си падаш по черните.

Ласитър уморено се усмихна.

– По-добре я погледни!

– Нямам желание – сви презрително устни де Салдо. – Прекалено е черна за мен!

Вярно беше. Чаровната Синтия имаше не кафеникава, а черна като катран кожа. Косата ѝ блестеше като абанос. Но в представите на белия мъж тя беше красавица. Чертите на лицето ѝ бяха правилни, а тялото ѝ – направо великолепно. Затова на Ласитър му беше безразлично черна ли е или не...

Но сега в никакъв случай не беше време за спор. Мъж, който се отказва от подобно момиче само защото е с черна кожа, беше според него истински глупак.

– Медисънови са лагерували тук – смени темата де Салдо.

Ласитър се стресна. Този тип май знаеше повече от самия него!

– Познаваш ли ги? – попита предпазливо той.

Джон де Салдо се ухили и попита наивно:

– Защо, ти не ги ли познаваш?

– Е, да, но не и по име.

– Името не значи нищо.

Ласитър сви рамене.

Джон де Салдо упорито гледаше Синтия. При това се мръщеше така, сякаш напразно се опитваше да открие нещо у нея.

– Май не си такъв, за какъвто те смятах – изръмжа той след известно време и се обърна настрана.

– Лошо ли е това? – усмихна се Ласитър. – Искам да кажа, за мен?

– Зависи...

– От какво?

– Медисънови ще направят голям удар – отговори направо Джон де Салдо. – А щом аз казвам голям удар, значи наистина е така. Бях си въобразил, че двамата с теб бихме могли да им измъкнем плячката от лапите, но май съм се лъгал...

– Така ли? – направи се на изненадан Ласитър.

– Но ти не можеш да се отделиш от твоята негрка.

Ласитър преследваше същите престъпници по поръчение на Бригада Седем. Едва сега узна, че се казваха Медисън. Бандата се беше промъкнала в Блек Хилс и беше отвлякла една „скоу“ – дъщеря или съпруга на шамана. Със заплахата, че ще я убият, Медисънови изнудваха червенокожите, за да ги принудят да им предадат златните си съкровища. Никой бял не беше виждал тези легендарни богатства, но славата им се носеше по всички лагерни огньове от Канада до Тексас.

Ласитър се замисли. Може би беше добре да се съюзи с този Джон де Салдо. Явно той знаеше много неща за бандата.

– Ако искаш, направи си още веднъж удоволствието с тази чернилка и после я махни отгук – предложи Джон де Салдо. – Ще те чакам в гората.

– Защо в гората? – попита Ласитър. – Нали Медисънови са тръгнали на запад. Ясно се вижда по следите.

– Само така изглежда – отговори уверено Джон де Салдо.

Ласитър сви устни.

– Как мислиш, колко е плячката?

– Не знам, колкото злато могат да носят двама души и два коня. Цялата плячка сигурно е доста по-голяма. Но в момента можем да разчитаме само на една част.

Ласитър нямаше и понятие коя е отвличената индианка. Но явно бандитите добре се бяха ориентирали, защото червенокожите не реагираха по обичайния за тях начин. Командирът на форт Крауфорд го беше уверил, че при всеки друг случай червенокожите веднага биха се спуснали да преследват бандитите, да нападат и да опожаряват съседните ферми. Странно беше, че изчакваха, още повече, че този път белите бяха осквернили свещената земя на индианските племена – тайнствените черни хълмове.

– Ще оставя момичето някъде по пътя – отговори предпазливо Ласитър. Много му се искаше да узнае коя е отвличената индианка.

– До следващото населено място има три дни път! – озъби се Джон де Салдо. – Омбре, толкова ли си хлътнал по нея, или не можеш да издържиш нито ден без жена?

– Не мога да я оставя ей така. Не виждаш ли следите от индианци? Нима не знаеш, че не се церемонят много с чернокожите? За тях те са по-омразни дори и от белите...

– Всички жени са еднакви. Но щом държиш повече на нея, отколкото на цял товар злато... Никога не съм срещал такова похотливо копеле!

Той пришпори коня си и тръгна обратно към гората. Ласитър тихо изруга и го последва.

– Джон де Салдо, почакай!

– Чакам те в гората. Само десет минути! – отговори де Салдо, без да се обърне.

Ласитър препусна в галоп и го настигна. Мъжът дръпна юздите и спря коня си.

– Не искам жени наблизко, Ласитър! На всичкото отгоре негърка. Ако идем в Шедрън, ще хвърлят камъни подире ни! Без мен! Предложението ми не важи.

Той отново пришпори коня си и изчезна в гората.

Какъв фанатик! На юг ги имаше много такива. Сигурно и той беше южняк. Ласитър реши да тръгне наляво и да следва дирята на бандитите.

Медисънови се бяха опитали да заличат следите си, но това не беше достатъчно, за да създаде проблеми на човек като Ласитър. Обаче трябваше да има предвид, че червените съгледвачи са някъде наблизко. Затова той непрекъснато беше нащрек. Очите му шареха във всички посоки. Въпреки това го изненадаха.

По едно време насреща му се изправиха четирима индиански воители от племето сиукси – оглала с копия и томахапки в ръце, неподвижно изправени върху гривестите си мустанги. Разстоянието до тях беше не повече от 400 ярда.

Ласитър спря коня си и внимателно посегна към своя „Паркър-Гън“, който висеше на кожен ремък на колана му. Това беше едрокалибрена двуцевка, дулата на която бяха скъсени до една педя, за да се увеличи силата на разпръскване на сачмите. При добре премерено разстояние с тази пушка Ласитър беше свалил наведнъж четирима мъже от седлата им. Трябваше само да се натиснат двата спусъка. Най-доброто

разстояние за стрелба беше около 30 стъпки или десет големи крачки.

– Нищо не искам от вас! – извика високо и ясно Ласитър, за да го разберат индианците. – Не ми пречете да си вървя по пътя, мучачос! Аз ще завия вляво, а вие стойте по местата си!

Но думите му не помогнаха. Преди да успее да обърне коня си, индианците нададоха дивия си боен вик, пришпориха мустангите си насреща му и размахаха томаховките и копията си, заплашвайки да разцепят черепа му и да прободат гърдите му. Ласитър размаха двуцевката. Той не успя да се придвижи нито крачка напред. Мустангите се носеха насреща му в луд галоп. При буйния тропот на неподкованите им копита спящата Синтия се стресна и уплашено изпищя. Понечи да скочи от коня и да хукне нанякъде, но беше вързана с ласото. Затова се замята в примката като луда, мъчейки се да се освободи.

Индианските воители бързо се приближаваха. Когато разстоянието стана десет крачки, Ласитър натисна двата спусъка. В същия миг червенокожите вдигнаха ръце, за да хвърлят копията и томаховките си. От двете дула на двуцевката избухна пламък. Оловните сачми излетяха със свистене и разкъсаха примитивните седла на мустангите.

Дивите коне се разделиха. Двата профучаха отляво, а другите два отдясно на коня на Ласитър. Изглежда бяха обхванати от паника.

Ездачите им обаче се търкаляха в тревата.

Вече нямаше как да им се помогне. Само единият показваше признаци на живот. Ласитър отвърза ласото и бързо скочи от коня си, но когато се отпусна на колене до индианеца, видя, че и той е предал богу дух.

Ласитър тихо изруга. Не искаше да убива когото и да било, но пък не можеше да се остави да го наскат на парчета.

Синтия се свиваше уплашено на седлото и гледаше ужасено четиримата мъртви воители. Памучната ѝ блузка беше мокра от пот и острите връхчета на гърдите ѝ ясно се очертаваха под тънкия плат. Имаше голям бюст, но иначе нямаше и грам тлъстина по тялото си. Беше гъвкава като котка и в леглото проявяваше такава артистичност, че на Ласитър просто му се завиваше свят. Как да остави тази жена сама в гората! Джон де Салдо явно не беше съвсем в ред...

Тя скочи от коня и се впусна право в обятията му. Беше се уплашила до смърт и цялата трепереше. Ласитър я притисна силно до себе си и зарови лице в косата ѝ. Как ухаеше само! Той погали полекичка къдриците ѝ и впи ръце в стегнатия ѝ задник. Тя веднага се притисна до него и понечи да откопчее колана му.

– Достатъчно е широк! – произнесе подигравателно някой зад Ласитър. Двамата застинаха на място.

Медисънови! Ласитър ги позна веднага, макар че досега не знаеше името им, което узна едва от Джон де Салдо.

Всичко беше ясно. Със Синтия бяха попаднали между два фронта.

Той предпазливо обърна глава. Зад тях не беше цялата банда, а само двама мъже. Затова червенокожите се бяха осмелили да приблизят. Бандитите бяха Червенокосия и Дебелака. Ласитър дълго беше наблюдавал шайката и добре познаваше членовете ѝ. Дебелият наистина постоянно се тъпчеше като прасе!

Двамата стояха един до друг пред хрусталака, в който се бяха крили досега. Уинчестърите им бяха насочени срещу Ласитър и неговата червенокожа спътница.

– Хелюу! – усмихна се широко той и окачи двуцевката на колана си. – Червенокожите май търсеха вас, а не мене.

– Нищо нямаше да ти се случи – отговори Червенокосия. – Нали бяхме наблизил! Ти обаче беше по-бърз и реагира мълниеносно. Откъде идваш и къде отиваш с тая чернилка?

Ласитър сложи ръка на рамото на Синтия.

– Тръгнали сме към форт Крауфорд.

– Много добре – отговори червенокосият бандит. – Ти можеш да си вървиш, но тя ще остане тук!

– Тук ли? – изненада се Ласитър.

– Да, тук. Ще я вземем с нас. Ще попадне в добро общество.

Синтия ужасено се притисна до Ласитър. Той окуражително я погали по гърба. С незабележимо движение беше успял отново да зареди паркъра. Нямаше нужда дори да го изважда от колана си. Достатъчно беше да натисне надолу приклада от обковано с желязо дърво. Така двойната цев се вдигаше нагоре и на него оставаше само да натисне спусъка.

– Няма защо да се плаши от нас! – ухили се дебелият. – Не искаме да ѝ отнемем живота. По-скоро ще ѝ направим още един – и той грозно се изсмя.

В този миг изгърмяха два изстрела. Дебелият и приятелят му паднаха подкосени на земята.

Ласитър светкавично посегна към двуцевката си.

От храстите излезе Джон де Салдо с револвери в двете си ръце.

– Здравсти, Ласитър! – ухили се той, но отново не стана ясно дали е приятел или враг. – Хайде, остави най-последно черното маце! Тръгвай с

мен!

– Джон де Салдо, върви по дяволите!

– Значи не искаш да се откажеш от тази чернилка?

– Не веднага – отговори спокойно Ласитър. Той пристъпи към двамата мъртъвци. Те бяха търсени от закона престъпници, за чиито глави имаше обявени награди. Това беше всичко, което Ласитър знаеше за тях. Въпреки това обаче не одобряваше постъпката на де Салдо, който направо ги беше застрелял в гръб.

Джон де Салдо също се приближи, като продължаваше да стиска револверите в двете си ръце.

– Двама бандити по-малко – отбеляза невъзмутимо той. – Този, червенокосият, е Лари Медисън. Голям глупак беше! Виж, дебелият беше друго нещо. Слава богу, че вече няма да ни се пречка.

– И той ли е Медисън?

– Девети братовчед! Всички го наричаха Дебелака. Най-последно се наплюска веднъж завинаги.

Ласитър се метна на седлото, подаде ръка на Синтия и ѝ помогна да се качи. Тя се настани зад него и го обгърна с ръце.

– Понеже пръв премахнах двамата от тях, останалите също са мои – каза студено Джон де Салдо. Коварна усмивка играеше по тънките му устни. – Но ти не си ми никакъв конкурент. Забавлявай се на воля!

Той вдигна ръка за поздрав, обърна се рязко и потъна в гъстия хралак. Ласитър подкара жребца си.

– Този мъж не ми харесва – пошушна зад гърба му Синтия. – Кой е той?

– Срегнах го в Еджмънд. Забрави го!

Тя въздъхна и замълча. Ласитър помисли, че е заспала, но се лъжеше.

– Ей, той върви след нас! – побутна го уплашено Синтия след няколко минути.

Ласитър се огледа, но не забеляза нищо.

– Кой? – попита той.

– Мъжът, когото трябва да забравя.

Ласитър спря и обърна коня си. На около 500 ярда изпод сянката на големите дървета се показа Джон де Салдо и се понесе в галоп към тях.

– Какво става? – извика Ласитър. – Индианци ли идват?

Мършавият омбре спря рязко коня си и отговори:

– Ти вървиш по следите им!

– Вече дни наред не правя нищо друго.

– Затова си мислех, че ще работим заедно, но не искам да имам нищо общо с тази жена! Ако не се разделиш с нея, с теб ставаме смъртни врагове! Аз съм старо куче, ти също. Но все пак не можеш да се мериш с мен. Няма да дяля с никого. Още по-малко пък с хора, които не понасям.

Той втрещено изгледа Синтия и се отдалечи в галоп.

Ласитър мълчаливо погледна подире му.

– Този човек ме плаши – каза тихо тя.

– Ами!

– Така е. Ако можеше, би ме убил с поглед.

– Въобразяваш си, миличка. Много е недодялан, но не би посегнал на жена.

Тя се притисна до него и облегна къдравата си глава на рамото му. Ласитър насочи коня към широката клисура, чиито стръмни скалисти стени бяха покрити със зелени ели. Учудваше се, че не вижда пред себе си Джон де Салдо, но беше сигурен, че този тип прегпуска напред в тъмната сянка на огромните дървета. Той самият следваше примера му.

– Колко време още ще яздим? – поиска да узнае Синтия.

– Какво има? Умори ли се?

Вместо да отговори, тя леко го целуна по тила. После мушна тънки-те си ръце под ризата му и погали с пръсти косматите му гърди. Нежността ѝ веднага събуди у него съответната реакция. Всъщност тя точно това целеше.

Той пусна коня в галоп и Синтия трябваше да се залови здраво за него, за да не падне. Макар че изпищя пронизително, тя се подчини на волята му.

След половин миля конят отново тръгна в тръс. Виждаше се краят на клисурата. Ласитър продължаваше да се движи в сянката на дърветата и бързо се скри в гъстия храсталак, когато забеляза пред себе си бандитите. На около миля пред него те бяха спрели край един поток да напоят конете си.

Той присви очи и напрегнато се огледа. Търсеше да открие Джон де Салдо. Беше убеден, че негодникът се е скрил някъде наблизо и също наблюдава бандитите.

Ездачите бяха осем на брой. Но от това разстояние не можеше да се разбере дали индианката е с тях.

Все пак къде, по дяволите, беше този Джон де Салдо?

Ласитър скочи на земята и бързо смъкна Синтия до себе си. После измъкна уинчестъра си от калъфа на седлото. Беше свикнал винаги да

бъде нащрек. Синтия също се огледа. Внезапно тя трепна и стисна с ръка рамото му. Ласитър обърна глава и моментално се сви зад един храст.

Пак бяха попаднали между два фронта! В клисурата влизаха червенокожите воители. Те също се движеха в сянката на дърветата. Явно вървяха по определена следа. Бяха поне две дузини. Ако не се лъжеше, бяха от племето блек фийт, но това не беше толкова важно. Ако индианските воители влязат в открит бой с бандитите и освободят съплеменницата си, неговата мисия щеше да приключи.

Ласитър отново се метна на седлото и сложи Синтия пред себе си. Чернокожата хубавица страхливо поглеждаше през рамото му. Той умело преведе жребца си през гъстите храсти, като с лявата ръка разтваряше клоните и се движеше плътно до скалите. Насочи се на север с твърдото намерение да не се намесва. Смяташе да наблюдава битката отдалеч.

Ласитър беше убеден, че Джон де Салдо ще последва примера му и също ще се оттегли. Ако индианските воители освободят своята скоу, той спокойно щеше да продължи пътя си към Еджмънд. Индианците нямаше да допуснат тя да им бъде отнета втори път. Още по-малко пък от един-единствен бял човек. Дали този негодник щеше да се примири толкова лесно? Дали щеше доброволно да изпусне такова богатство? Ласитър можеше само да се надява...

Хората от блек фийт вървяха по петите на бандата! Но те не нападаха похитителите на това място. Напротив, изчакаха ги да напоят конете си и отново потеглиха след тях, криейки се в сянката на грамадните ели. Явно имаха други намерения.

Ласитър се убеди със собствените си очи, че червенокожите воители са поели нещата в свои ръце. Те явно нямаха намерение да седят спокойно в селата си и да чакат, докато бандитите предявят своите искания. Още по-малко пък смятаха безропотно да платят със своето злато.

Затова Ласитър реши да приключи преследването за днес и да устрой някъде лагера си. Откри удобна ниша в скалите и разседла коня си, докато чернокожото момиче приготвяше яденето и се грижеше за постелята.

Слънцето отдавна беше залязло и мракът бързо се спускаше над клисурата. Навсякъде цареше тишина.

Ласитър се погрижи за коня си и се отпусна до Синтия. Двамата вечеряха със студено месо и хляб и изпиха по чаша вино. Не биваше да палят огън, макар че пощенският път не беше далеч и се охраняваше от кавалерия. Но Ласитър трябваше да се пази от червенокожите, които на

всяка цена искаха да освободят своята скоу.

Спалният чувал беше доста тесен, но грамадният мъж и тъничката африканка нямаха нужда от много място. Двамата прекараха нощта прегърнати. Любовната игра ги опияняваше. Сякаш двете им тела се сливаха в едно. Ласитър отново и отново се възбуждаше, усещайки ответната страст на Синтия. Помежду им сякаш бушуваше буря, пораждаща удоволствието, което ги заливаше на огромни талози. Двамата се мятаха в тясната скална ниша. Отдавна беше минало полунощ, когато те заспаха изтощени. Телата им лепнеха от пот. Чернокожото момиче, дало всичко от себе си, въздъхна дълбоко и се отпусна в прегръдките на Ласитър. Той се вслуша в равномерно й дишане и след секунда заспа.

2.

Като че ли най-сладостно от всичко беше събуждането на следващата сутрин. Синтия покриваше с целувки лицето на Ласитър и черните ѝ очи блестяха от възбуда. Тя възседна големия мъж и почна бавно да се движи върху него. Той обхвана с две ръце стегнатия ѝ ханш, за да усмири надигщата се в него буря. В това момиче гореше пламъкът на ада! От него нямаше спасение. Затова Ласитър се опитваше, доколкото може, да направлява буйните ѝ пориви, като я притискаше силно до себе си. Синтия стенеше, мятеше се върху него, целуваше го и го хапеше. Най-последно буйната негърка се укроти. Затвори очи и дишайки тежко, се отпусна върху едрото му тяло.

Ласитър я остави да си почине. Но слънцето изгряваше и беше време за тръгване. Затова след няколко минути нежно закопча роклята ѝ, въпреки че много му се искаше да я изхлузи през главата ѝ. Синтия естествено усети желанието му, надигна се на пръсти и страстно го целуна по устата.

– Вземи ме в скута си! Можем да го направим и на седлото, ако много ти се прииска...

Ласитър с удоволствие би изпълнил молбата ѝ, но трябваше да бъде разумен. Мястото, в което се намираха, беше извънредно опасно. Трябваше постоянно да бъде нащрек. Не биваше лекомислено да излага на опасност и своя, и нейния живот.

Затова Синтия отново се настани зад гърба му. Ласитър пришпори кафявия си жребец и потегли по следите на бандитите. Уинчестърът в ръката му беше готов за стрелба, а очите му се взираха на всички страни.

Бандата на Медисън не беше останала край потока. Мъжете бяха продължили пътя си, а индианските воители се движеха плътно по петите им. Ласитър спря за малко до ручей и напои коня си, а после тръгна след тях.

След два часа неочаквано се натъкна на лагера на бандитите. Спря коня, ужасен от гледката, която се разкри пред очите му. Синтия остро изпищя.

– Не гледай! – извика дрезгаво Ласитър.

Седемте бандита висяха с главите надолу по клоните на огромна цикория, под сянката на която бяха устроили лагера си. Отмъщението

на червенокожите воители беше кърваво и страшно.

Но дали наистина беше така? Накъде се бяха запътили червенокожите с тяхната скоу? Нали трябваше да се върнат обратно в родните си места?...

Страшно подозрение се появи в главата на Ласитър.

Когато индианците са нападнали бандата, тяхната съплеменница вече не е била там. Само поради тази причина червенокожите воители са се осмелили да влязат в открит бой с бандитите, да ги победят и избегнат по клоните на дървото. За подобно нещо нямаше пощада.

Девоиката обаче беше в ръцете на Джон де Салдо! Ласитър беше сигурен в това. Увери се окончателно, когато разгледа следите на индианците, които след ужасното си дело се бяха разпръснали във всички посоки. Не след дълго той разбра, че са тръгнали по следите на единствен ездач.

Нищо чудно всички Медисънови да са били мъртви, когато индианците са нахлули в лагера им. Защото иначе Джон де Салдо не би могъл да им отмъкне плячката. Първо е трябвало да се пребори с цялата банда! А Медисънови не бяха никакви новаци. Явно този тип е дяволски смел и хитър. Това беше единственото обяснение според Ласитър.

След още два часа езда той установи, че индианците са изгубили следата. Затова се бяха разделили на няколко групи и бяха тръгнали да търсят във всички посоки. Ласитър изпита уважение към този кучи син: все пак той беше успял да заблуди две дузини опитни индиански следотърсачи!

Ласитър напрегнато се оглеждаше, но не успя да открие нищо. В момента бяха на територията на щата Уайоминг.

Той спря и се опита да се постави на мястото на човека, когото преследваше. Това, че беше успял да се изплъзне от индианците, още не означаваше нищо. Даваше му предимство, но само за кратко време. Златото, което искаше да получи срещу пленницата, беше скрито в черните хълмове. Трябваше да стигне дотам, за да преговаря с индианските вождове. Следователно първо трябваше да скрие индианката на сигурно място, а после да тръгне да търси хора, склонни да преговарят и да тръгват с него.

Дали разчиташе на сигурно скривалище? И къде беше то? Трябваше да отговаря поне на две условия. Първо, там да живеят хора, които да хранят индианката и да я пазят да не избяга. И второ, тези хора да бъдат близки приятели на Джон де Салдо, защото варварското отвлечане на индианската скоу беше вдигнало шум в цялата страна. Призракът на

легендарните богатства беше замаял главите на хиляди хора. Ето защо Джон де Салдо трябваше да скрие жената у такива хора, които нямаше да го излъжат и да използват индианката за собствените си користни цели. Залогът беше голям...

Отначало Ласитър реши да отиде в Еджмънт и да разпита за приятелите на Джон де Салдо. После обаче се отказа, тъй като пътят дотам беше твърде дълъг. Освен това в гористите области на Сънданс бяха изникнали много нови селища, които се намираха по-близо.

Ласитър пришпори коня си на север, към Сънданс. След около две мили теренът стана скалист и труден за езда. Тук на пътя му неочаквано се изпречи Джон де Салдо.

Този кучи син явно беше взел пример от него! Червенокожата девойка беше привързана с ласото зад гърба му и той държеше здраво края му.

Ласитър също беше вързал Синтия по този начин, защото не искаше чернокожото момиче да падне от седлото, докато спи. Джон де Салдо обаче беше омотал индианката с ласото си, за да не скочи от коня и да не избяга.

Ласитър спря коня си и се усмихна. Но в душата му кипеше ярост. Твърдо беше решил да освободи индианката и да я отведе обратно при племето ѝ. Сега обаче нямаше шанс. Този тип яздеше право срещу него с два револвера в ръце. Насочваше коня си само с леко притискане на бедрата.

– Колко си приличаме! – проговори спокойно Ласитър.

Джон де Салдо грубо се изсмя.

– Ами, глупости! Тая черната зад гърба ти се продава за два долара по улиците. А тази зад мен струва милиони.

Той спря до него и впи очи в Синтия.

Ласитър внимателно разгледа индианката. Наистина не беше красавица. Носът ѝ беше сплескан, не личеше дори дали е стара или млада. Но поне трябваше да разбере коя е.

– Каж ми нещо за нея! – обърна се той към Джон де Салдо. – Чудя се защо червените вдигат толкова шум за една жена.

Джон де Салдо отново се изсмя.

– Тя е свещената дева на индианците – отговори студено той. – Струва повече от всичкото им злато. Дъщеря е на най-великия шаман на всички времена и собственооръчно ръководи голямата церемония по време на танца на слънцето. Поне така ми казаха. Но какво ме интересува. Нали те предупредих, Ласитър! Защо ме преследваш?

– Не преследвам теб, а нея – отговори спокойно американецът.

Той посегна към револвера си. Възнамеряваше да принуди Джон де Салдо да предаде плячката си. Но в същия миг двата пистолета на противника му изтрещяха и кафявият жребец падна прострелян на земята.

Ласитър изруга, измъкна краката си от стрemenата и се хвърли настрани, увличайки със себе си Синтия. Така и двамата избягнаха опасността да бъдат притиснати под умиращото животно. Синтия изпищя от уплаха.

Джон де Салдо жестоко се изсмя и препусна в галоп. Ласитър се претърколи светкавично към коня си, измъкна уинчестъра от калъфа и се прицели в отдалечаващия се ездач. Но той бързо се скри от погледа му. Ласитър се изправи и изруга. Помогна на Синтия да стане и огледа коня си. За съжаление кафявият жребец беше мъртъв. Нищо не можеше да се направи. А да останеш без кон в тази дива земя, значеше да се изложиш на сигурна смърт. Пустинята не прощаваше и най-малката грешка. Нямаше как да се измъкнат пеша. Със сигурност щяха да паднат в ръцете на червенокожите.

– Боже мой, Ласитър! – въздъхна чернокожото момиче. – Какво ще правим сега? Защо той се държа така с нас?

– Заради индианката, момичето ми.

Синтия сериозно го изгледа.

– Нали имаш мен, Ласитър!

– Ти не чу ли какво казва той? Тази жена струва купища злато. Джон иска да изнуди индианците, а аз трябва да му попреча. Не разбираш ли?

– Не!

– Какво?!

– Не разбирам защо се месиш. Какво ме засяга това?

– Много правилен въпрос.

– Искаш да вземеш индианката и с нейна помощ да получиш златото – усмихна се Синтия и поклати глава. – Нима наистина си толкова лош? Колко ще дадат червенокожите?

– Аз няма да ги изнудвам, а ще отведа жената обратно при тях. Не искам червенокожите да нападат повече белите!

– Добре – отговори сериозно Синтия. – Трябва да освободим индианката. Онзи алчен негодник ме нарече евтина проститутка. Но аз не съм такава, нали, Ласитър? Да не би да вземам пари от теб?

– Успокой се – прекъсна я нежно той. Чернокожото момиче беше развълнувано. – Той не искаше да каже това...

– Нима го защитаваш? – възмути се тя.

– Сега си имам други грижи – отговори Ласитър и почна да сваля седлото от мъртвия си жребец. Натовари целия багаж на гърба си и тръгна напред. Синтия го хвана за ръката.

Джон де Салдо беше потеглил на север. Ласитър многозначително се усмихна. Май имаше право с предположенията си за Сънданс...

Той също се насочи на север. Сънданс беше най-близкото населено място. Дано срещне по пътя си някое ранчо или ферма. Дватама със Синтия преминаваха през гъсти гори, широки поля и множество обрасли с храсталаци хълмове. Ласитър непрекъснато беше нащрек. Използуваше прикритието на всяко дърво и храст и избягваше откритите места. Всички червенокожи воители бяха на коне. Никой бял мъж не би могъл да им избяга, затова Ласитър особено внимаваше да не оставя следи. Следите на Джон де Салдо изчезнаха още след две мили. Той много по-добре от Медисънови умееше да заличава дирите си. Затова Ласитър реши, че няма смисъл да губи време. Най-важното сега беше да си намери кон.

Слънцето отдавна беше преминало зенита си, когато той забеляза индианските воители. Те явно бяха открили следата му и сега се носеха в галоп право към тях. Макар че светкавично се скри с момичето си в храсталака, Ласитър не си правеше илюзии. Индианците скоро щяха да бъдат тук. Те подканяха конете си с диви викове и удари с камшик.

Ласитър можеше с един изстрел да свали тримата ездачи от конете им, но това не беше достатъчно. Най-важното беше да хване един от тия полудиви мустанги с буйни гриви! Иначе нямаше смисъл да си губи времето да се разправя с ездачите им. Но дори миризмата на белия човек до такава степен ужасяваше мустангите, че те побягваха като бесни, щом я усетеха. Ласитър често беше виждал подобно нещо. Той стисна в ръка двувечката си, но скоро я пусна и посегна към уинчестъра. В този миг обаче воилите спряха, скочиха от седлата и се прикриха зад дърветата.

Какво ли замисляха? Ласитър очакваше, че индианците ще препуснат в галоп към храстите, за да изгонят оттам него и Синтия. Вместо това те пуснаха мустангите да пасат под носа му, вързани само с едно дълго въже. Вятърът беше изключително благоприятен. Ласитър усещаше острата миризма на полудивите коне, които обаче не можеха да го подушат. Затова бързо се изправи, решен да се добере до някое от тези полудиви животни. Но само след секунда легна обратно в скривалището си.

Та нали точно това целяха тия коварни чакали! Всеки каубой, изгубил коня си в тази пустиня, се стремеше колкото се може по-бързо да си

набави нов. Щеше да се устреми към конете им, а те хладнокръвно щяха да му видят сметката...

– Крий се тук и не мърдай! – заповяда шепнешком той, но Синтия ужасено се вкопчи в ръката му.

– За бога, Ласитър, не ме оставяй сама!

– Успокой се! Няма нищо страшно. Ако аз не хвана индианците, свършено е с нас.

Очите ѝ се разшириха от страх. Той тикна в ръцете ѝ двуцевката.

– Дръж това! Чакай ги да се приближат и тогава натискай спусъка – и ѝ показа какво да прави. – Първо единия, после и другия. Имаш два патрона.

Синтия гледаше оръжието в ръцете си, без да реагира.

– Това е само за всеки случай! – окуражи я Ласитър и леко погали къдравата ѝ глава. – Аз ще бъда наблизко.

Тя смело кимна и се опита да се усмихне, но лицето ѝ се разкриви в жалка гримаса.

Ласитър се обърна и запълзя настрани. Измъкна се от трънливия храсталак, претърколи се в едно дърво, изправи се и затича приведен към конете.

В този миг видя единия индианец. Той лежеше по корем с опънат лък в ръка и напрегнато гледаше към конете.

Този кучи син явно имаше очи и на гърба си! Ласитър беше сигурен, че не е предизвикал и най-малък шум, но въпреки това индианецът стреснато се извърна и моментално се претърколи настрани, за да избегне приклада на пушката му, като при това пусна стрелата си право към врата му.

Тъй като държеше уинчестъра си с приклада напред, Ласитър поsegна към револвера. Движението му беше невероятно бързо и ловко. Тежкия 45-калибров револвер изтрещя и от дулото му излезе пламък. Едновременно с изстрела той се отпусна на лявата си ръка. Куршумът повали индианеца по гръб, а изстреляната от него стрела изсвистя само на сантиметър от врата на американеца.

Индианският воин беше улучен смъртоносно. Ласитър отново скочи на крака.

Вторият индианец се беше скрил зад едно дърво от другата страна на мустангите. Той вече беше метнал късото си копие, изработено от твърдо дърво, с дълго една педя стоманено острие. Смъртоносното оръжие разсече въздуха и профуча на сантиметри от Ласитър, който светкавично се отпусна на колене. Орловите пера, с които беше украсен краят

на копието, докоснаха широкополата му шапка. Без да губи време, той скочи на крака с готова за стрелба пушка.

Индианецът измъкна томаховката си от колана, показа се иззад дървото и замахна с все сила. Очите му бяха като две тесни черни цепки. Кафявото лице приличаше на всяваща ужас дървена маска.

Точно когато замахваше, го улучи куршумът на Ласитър. Индианецът падна като подкосен на земята. Остана да лежи по гръб на тревата, с разперени ръце и крака и затворени завинаги очи. Томаховката падна на гърдите му.

Мустангите мирно и тихо хрупаха трева. Не бяха реагирали на двата изстрела.

Къде ли беше третият индианец?

В този момент прозвуча писъкът на Синтия. Ласитър потрепера. Спусна се обратно към храсталака, но насреща му излезе индианският воин, теглейки след себе си Синтия. Беше я хванал за косите и я влачеше по тревата. Чернокожото момиче пищеше с все сила, но веднага млъкна, щом забеляза Ласитър.

Индианецът беше грамаден мъж с мускулесто тяло. Стоеше с широко разкрасени крака и гордо вдигната глава, без да сваля очи от противника си. В погледа му гореше ярост.

– Предай се, бели човече, иначе ще убия черната жена – произнесе гърлено той.

За Ласитър важни бяха единствено мустангите. Не биваше да ги плаши. Затова предпазливо направи крачка встрани. Мъжът насреща му явно не вярваше, че белият човек може да бъде по-бърз от него. Щом се озова на крачка от мустангите, Ласитър хвърли пушката си на земята. В същия миг измъкна револвера и даде два изстрела.

Едрият воин беше улучен в главата и в гърдите. Той се просна по лице на тревата, без да е успял дори да замахне с томаховката си към Синтия. Но Ласитър нямаше време да се занимава с него. Бързо прибра револвера си, спусна се към най-близкия мустанг и сграбчи въжето, с което беше вързан. В същия миг конете побягнаха. И трите едновременно бяха подушили белия човек. Ласитър падна на колене и с все сила опъна въжето. Мустангът се мяташе като обезумял, цвилеше и се вдигаше на задните си крака. Виждаше се само бялото на очите му. Без да се колебае, Ласитър го ритна с все сила в ребрата. От уплаха и от силната болка, животното падна на задните си крака. Ласитър скочи, сграбчи озъбената паст на жребеца и прекара въжето през устата му. После опъна силно импровизираната юзда и дивият кон веднага разбра, че си е

намерил майстора. Не след дълго той се изправи на все още треперещите си крака, кротък като агне.

Ласитър обаче продължаваше да бъде нащрек. Затова едва-едва разхлаби въжето и отведе коня при Синтия, която продължаваше да лежи на земята. В разширените ѝ очи се четеше смъртен страх.

– Какво има? Какво ти направи този негодник? – попита загрижено той.

Негърката се надигна и поклати глава. После погледна грамадния индианец, който лежеше мъртъв пред нея, и потрепера.

Седлото на коня се състоеше само от едно прокъсано одеяло. Ласитър го хвърли в храстите, изчетка кожата на мустанга и сложи своето седло.

– Отведи ме оттук! – проплака чернокожото момиче. То се метна на седлото зад Ласитър и здраво го прегърна.

– Успокой се, нищо няма да ти се случи – каза ѝ той и подкара коня на север, все още нащрек, с готова за стрелба пушка. Тримата индианци не бяха сами. Другарите им със сигурност бяха чули изстрелите.

След три часа отново се сблъскаха с червенокожите. Този път обаче Ласитър навреме успя да се скрие в храстите. Покрай тях минаха шестима воители от племето оглала. Ласитър не беше сигурен дали и те търсят белия човек, отвлякъл съплеменницата им, или просто минават оттук. Във всеки случай язدهа в обратна посока.

Ласитър стисна с две ръце юздите на мустанга, докато ездачите отминат. После продължи пътя си. Къдрокосата му приятелка беше необичайно тиха. По лицето ѝ още личаха следи от преживения ужас. Тя толкова се беше изплашила от червенокожия воин, че беше забравила двуцевката, която стискаше с все сила. Тя не реагира дори когато Ласитър я измъкна от ръцете ѝ.

3.

Сънданс беше от така наречените дъсчени градове, които никнеха като гъби около всеки търговски пост. Имаше хотел и няколко евтини хана, които обаче бяха отворени само през зимата. Тук се беше установила и компания за търговия с кожи, която изкупуваше богатата плячка от траперите и ловците с капани. През зимата те слизаха от планините с пълни шейни. Тогава селището се оживяваше. Многобройните барове и салони се пълнеха с хора, пиенето се лееше без мяра, пееше се и се танцуваше.

Когато Ласитър и Синтия влязоха в града, там цареше същинско мъртвило. По тази причина белият мъж и чернокожата жена получиха от хотелиера двойна стая. Обикновено червенокожите не се допускаха в града дори когато бяха полуцивилизовани, а на жълтите и черните се разрешаваше да вървят по улиците, но само по време на сезона. Обаче Ласитър с грамадната си фигура внушаваше такъв респект, че никой не се осмели да погледне накриво чернокожата му спътница.

– Двойна стая с баня ли желаете? – осведоми се учтиво собственикът.

– Разбира се – отговори Ласитър. – И достатъчно гореща вода!

– Веднага ще се погрижа – отговори хотелиерът. Беше дребен поси-
вял мъж. По вида му личеше, че е доста заможен. Ласитър предположи,
че притежава не само този хотел.

Той щедро предплати за няколко дни и собственикът не пророни нито дума за чернокожото момиче, което щеше да дели стаята с него.

– Вероятно сте пристигнали с определена цел в града ни? – осведоми се уж небрежно дребният мъж. Въпросът беше добре дошъл за Ласитър.

– Естествено че не съм дошъл да разглеждам околността. Много червенина има между храстите.

Хотелиерът гръмко се изсмя.

– Вие сте напълно прав, мистър Ласитър.

– Чакам Джон де Салдо – подхвърли спокойно Ласитър. – Уговорили сме се да се срещнем тук.

– Де Салдо ли?

– Да. Джон де Салдо.

– Много съжалявам, сър. Не познавам такъв човек.

– Няма нищо – отговори Ласитър, пое подадения му ключ, хвана Синтия под ръка и двамата тръгнаха нагоре по стълбата.

Стаята имаше два прозореца с изглед към улицата. Беше просторна и светла, с огромно легло. Банята беше в съседство и двама служители на хотела тъкмо пълнеха с гореща вода голямата вана. Течащата вода беше непознат лукс в Сънданс. Ласитър щедро се заплати с мъжете и те се поклониха угоднически.

– Знае ли някой от вас кой е Джон де Салдо? – попита приятелски Ласитър.

– Същият ли, когото наричат Вретеното, защото е слаб като вейка? – поиска да разбере единият.

Ласитър се усмихна.

– Точно така!

Ако се съди по реакцията на двамата мъже, целият град познаваше Джон де Салдо. А проклетият хотелиер най-хладнокръвно го беше излъгал...

– Понякога остава със седмици в хотела, друг път не се мярка по половин година – обясни по-младият. Другарят му кимна в знак на съгласие.

– Има ли много приятели? – продължи да пита Ласитър.

– Какво? – ухили се младият. – Всички в града са му приятели!

– А роднини?

– Да. Но те живеят извън града. Ще питате за ранчото на Бекманови. Ако не е тук, значи живее при тях. Сестра му е омъжена там. Бекман му е много близък. С него винаги работят заедно.

Ласитър беше узнал достатъчно. Бръкна в джоба си и даде на мъжете още по един сребърен долар.

– За нищо не съм ви питал и вие нищо не сте ми казали!

Мъжете се ухилиха, скриха парите в джобовете си и изчезнаха. Ласитър се върна в стаята, заключи вратата и се замисли. Най-добре беше да наеме добър кон и веднага да се отправи към ранчото на Бекман. Беше твърдо убеден, че там ще узнае повече за Джон де Салдо и индианската скоу. Но чувствата му говореха друго.

Съвсем наблизо го очакваха топлата вана и горещото тяло на Синтия. Стига приключения за този ден! Не беше ли по-добре да опознае и приятната страна на живота? Но нямаше как. Беше получил ясна задача от Бригада Седем и трябваше на всяка цена да я изпълни. От него зависеше мирът между бели и индианци в цялата област. Това не беше малко. Индианката трябваше да бъде върната на племето ѝ.

Ласитър трябваше да изпълни дълга си. Затова остави топлата вана да изстине и без да се обади на Синтия, се измъкна на пръсти от стаята и забърза към обора за наемане на коне.

Всички в града познаваха Джон де Салдо. Защо точно хотелиерът твърдеше, че никога не го е виждал? Много вероятно беше да знае за голямата игра, която се водеше. Ласитър не намираше друго обяснение. Нищо чудно собственикът на хотела да беше пряко замесен в тази мръсна сделка. Защото Джон де Салдо не можеше да се справи сам с всичко.

Ранчото на Бекманови се намираше в закътана котловина, покрита с обилна зеленина. Собственикът на наемния обор подробно му беше описал пътя. В котловината се влизаше през тясна стръмна клисура. Пътят водеше право нагоре. Нямаше друг начин да се проникне в ранчото. Един-единствен мъж с „Уинчестър“ би могъл да отблъсне цяло индианско племе. Поне така твърдеше собственикът на обора.

Ласитър се убеди, че мъжът е казал истината. Следователно ранчото беше най-удобното скривалище. Тази котловина беше същинска крепост. Никой не можеше да проникне вътре или да се измъкне без знанието на хората в нея.

Ласитър остави коня в сянката на един грамаден бор и го завърза за един клон. После внимателно запълзя напред. Ако индианката беше скрита тук някъде в клисурата, със сигурност трябваше да има поставен човек на стража, така че никой чужденец да не може да проникне в ранчото.

Наоколо цареше пълна тишина. Не се виждаше жива душа. Дори листец не трепваше. Скалите изглеждаха безлюдни. Въпреки това Ласитър беше нащрек. Той се промъкваше предпазливо, прикривайки се зад всеки камък, зад всяко дърво, докато се изкачи на върха и се сви в сянката на една скала.

Продължи пътя си все така внимателно и почти беше стигнал средата на клисурата, когато забеляза на 200 ярда пред себе си мъжка фигура. Постът седеше на един камък в сянката на голяма скала, скрит от дръвчетата и храстите, които растяха наоколо. Мястото му беше толкова удобно, че всъщност отдавна би трябвало да е забелязал Ласитър. Но мъжът спеше. Спеше толкова дълбоко, че дори не трепна, когато той се промъкна на пръсти покрай него.

Дали да го събуди? Но каква полза би имал от това? Присъствието на пост ясно показваше, че Джон де Салдо е скрил плячката си именно тук. Затова Ласитър замахна и удари с дулото на уинчестъра си нахлупената шапка на мъжа. Той се отпусна по гръб в безсъзнание,

претърколи се надолу и зарови лице в пясъка.

Ласитър внимателно се огледа. После се наведе и погледна мъжа в лицето. Беше на средна възраст, с прошарени коси. Ласитър го остави да лежи и продължи нататък.

Пътят, който излизаше от клисурата, се виеше през плодородната долина и водеше към сградите на ранчото, разположени на западния склон. В долината пасяха над две хиляди говеда, разпръснати из богатите пасища. Животните пиеха вода от малко поточе, разсичащо на две половини тази живописна котловина.

Ласитър тръгна по пътя, използвайки всяка възможност за прикритие. Успя да стигне до сградите, без никой да го забележи.

Слънцето беше залязло. Околните скали хвърляха тъмни сенки върху зелената долина. На изток се появиха първите звезди. В хамбара някакъв мъж събираше сено. Пред къщата чакаха оседлани коне. От коми-на излизаше пушек.

Мъжът в хамбара беше зает с работата си и не вдигаше очи. Ласитър държеше уинчестъра си готов за стрелба. Двущевката висеше на колана му, револверът беше на мястото си в кобура. Той спокойно прекоси двора и влезе в къщата.

В големия салон светеше. Около кръглата маса седяха шест души и вечеряха. Бяха четирима мъже и две жени, едната от които доста възрастна, но все пак по-красива от младата. Но това бяха само бегли впечатления. Единият от мъжете беше Джон де Салдо. Той седеше с лице към вратата, но не позна веднага Ласитър, може би защото в момента изобщо не мислеше за него.

Ласитър пристъпи към масата, вдигна двущевката и я опря на хълбок. С нея щеше да се справи наведнъж с цялата компания. Най-после Джон де Салдо го позна. Мършавият омбре много добре знаеше с кого си има работа. Затова бавно се надигна от мястото си и даде знак на хората си да мълчат. Пет чифта очи се впиха в американеца с неприкрита враждебност.

– Какво искаш, Ласитър? – попита с хриплив глас Джон де Салдо.

– Не и да се озова в ада, разбира се! Трябва ли да ти обяснявам?

– Индианката ли?

– Точно така!

Настъпи потискаща тишина.

– Пусни я – проговори спокойно Ласитър. – Нямах друг изход.

– Съжалявам, но тя сигурно вече е при своите – заяви Джон де Салдо. – Избяга ми!

Ласитър се усмихна вяло.

– Тази скоу? Точно на теб ли?

– И аз съм само човек...

– Сериозно?

– Нека да говорим спокойно, Ласитър! Това са сестра ми и зет ми. Те знаят всичко. Имат важен дял в голямата игра. Виж какво...

– Спести си приказките! – прекъсна го рязко Ласитър. – Няма полза от лъжи. Бързам!

– Но все пак ще си поговорим, нали?

– Не – отговори сурово той. – С теб не може да се разговаря. Отведи ме при червенокожата скоу!

На масата никой не помръдваше. Всички втрещено гледаха Ласитър.

– За всички ни ще има достатъчно злато – каза най-послед един от мъжете. – Готови сме дори да ви дадем по-голямата част, мистър!

– Да, да, всички сме съгласни с това! – закима с глава Джон де Салдо.

– Не се престаравай! Няма смисъл. Тръгвай пред мен!

Джон де Салдо се поколеба, но все пак бавно се измъкна от стола и заобиколи масата.

Ласитър насочи уинчестъра в гърдите му. С двучевката държеше в шах хората около масата.

Те не сваляха очи от него. В погледите им се четеше враждебност и страх. Единствено младата жена го разглеждаше с неприкрито любопитство. Явно смяташе, че този грамаден чужденец заслужава внимание.

Джон де Салдо беше човек с опит. Ласитър не си правеше илюзии в това отношение, затова го наблюдаваше с неотслабващо внимание. Всеки момент можеше да му изиграе някой номер. Не биваше да го изпуска от очи.

Вместо към вратата, Джон де Салдо тръгна към стълбата, която се извиваше нагоре към втория етаж. Ласитър го настигна и измъкна двата револвера от колана му. Хората на масата не се помръднаха. Само извърнаха глави към тях. Никой не смееше да рискува живота на Джон де Салдо.

– Къде остави черната хубавица? – иронично попита мъжът.

– Пратих я да си върви! – заяви невъзмутимо Ласитър.

Джон де Салдо спря и го погледна в очите.

– Къде стана това?

Ласитър много добре разбираше целта на този въпрос. Този тип

като нищо би отвлякъл Синтия, за да я размени после срещу индианката! Но не само това. Негодникът просто искаше да отклони вниманието му. На масата не бяха събрани всички обитатели на дома. Двама мъже седяха на горния етаж с пушки на колене. Когато забелязаха Ласитър и де Салдо, те скочиха на крака и се прицелиха в непознатия.

– Не стреляйте! – изкрещя мършавият мъж. – Нали виждате, че съм в ръцете му! Оставете пушките и доведете жената.

Ласитър го дръпна да спре и се скри зад гърба му.

– Кажи им да свалят револверите – нареди той.

Мъжете се подчиниха. Без да им повтаря, те оставиха оръжията си на стола. Единият отключи вратата, влезе в стаята и се спря като вцепенен. После изкрещя и се втурна вътре.

– Тази мръсница е избягала! – извика Джон де Салдо. – Проклетие!

Ласитър го бутна вътре в стаята. Вторият пост се отстрани от пътя им. Другарят му беше реагирал много бързо. Той беше отмъкнал индианката до прозореца и се готвеше да скочи с нея навън.

Ласитър мълниеносно изстреля един куршум, който се заби в стената на сантиметри от мъжа. Човекът замръзна на мястото си. Индианката уплашено обърна глава към вратата.

– Ела при мен – подкани я Ласитър. – Ще те отведе обратно при племето ти.

Без да се колебае, тя тръгна към него. В този миг той стовари дулото на пушката си в тила на Джон де Салдо, който се строполи в безсъзнание на земята. Индианката го изгледа с омраза и бързо изтича към Ласитър. Той я хвана за ръка и я изведе в коридора. После заповяда на мъжа отвън да легне по корем и да не мърда. Човекът безропотно се подчини. Ласитър бързо се спусна надолу по стълбата, водейки след себе си индианката. Шепотът около масата бързо замря.

– Не смейте да ни преследвате! – обърна се към присъстващите Ласитър. – Иначе тя ще ви прати тук всичките си воители и тогава тежко ви!

Никой не отговори. В очите им се четеше едновременно и страх, и гняв.

Ласитър бързо излезе навън, притича през двора и хукна по пътя към клисурата. Мъжът в хамбара стреснато се извърна, спря да събира сено и се загледа след непознатия човек, но не направи нищо повече.

Без някой да им попречи, двамата прекосиха клисурата. Удареният от Ласитър пост все още беше в безсъзнание. Стигнаха до коня и когато се метна на седлото, американецът видя първите преследвачи да влизат в клисурата. Явно Бекман, зетят на де Салдо, набързо беше събрал

няколко от хората си.

В тази клисура те можеха да бъдат спрени от една-единствена пушка. За момент Ласитър се изкуши да ги пресрещне, но разумът надделя. Много по-добре би било да избяга оттук, защото наоколо бродеха много индиански отреди, в чиито ръце би могъл да предаде индианката.

За съжаление обаче не срещнаха по пътя си жива душа. Затова пък преследвачите бързо ги настигаха.

– Говориш ли английски? Разбираш ли думите ми?

Тя го погледна и отговори нещо на своя език. Ласитър така и не разбра какъв диалект употребяваше. Затова я посочи с пръст.

– Ти! Твоите хора! Къде са те? – и описа кръг с ръка.

Тя се усмихна и посочи на изток.

После бързо заговори. Но единствените думи, които той разбра, бяха „Блек Хилс“. Червенокожите наричаха другояче свещените си планини, но често употребяваха английското им име, когато искаха да бъдат разбрани.

Ласитър потегли в указаната от нея посока. Преследвачите не се виждаха. Но те със сигурност бяха някъде наблизо и нямаше да изпуснат следата му. Затова се опита да намери подходящ терен, където да заличи дирите си.

Но земята си оставаше суха и рохкава. Можеше да разчита единствено на тъмнината и да се надява, че бързо ще стигне необятната долина на Осаге Крийк, където по-лесно би могъл да се скрие.

4.

Когато Джон де Салдо дойде на себе си, ярката светлина го заслепи и той бързо затвори очи. Главата му бучеше, виеше му се свят и той болезнено простена. Паметта му веднага се възвърна. Ласитър, този мръсник, го беше повалил със силен удар на земята и беше откраднал индикатора. Джон де Салдо силно изруга.

Нежна женска ръка докосна лицето му, после стисна ръцете му. Беше Алис, дъщерята на сестра му. Беше на 20 години и мечтаеше да види света, както му беше признала. Очите ѝ ясно издаваха, че очаква именно той да я отведе в широкия, непознат свят.

– Алис! – произнесе едва-едва Джон де Салдо.

– Как се чувствуваш, Джон? Искаш ли да пийнеш нещо?

Никой не беше успял да я убеди, че трябва да го нарича вуйчо. Още като момиченце беше наложила волята си.

А той наистина беше обиколил света! Познаваше не само Мексико, но и цяла Южна Америка. Беше стигнал до Магелановия проток и гордо се беше изпикал във водите му. Но не си струваше да ходи чак дотам. Това беше краят на света и като всеки край той беше безрадостен.

Джон де Салдо познаваше всички големи градове на континента. Ето къде беше истинският живот! Но там не беше подходящо място за едно младо момиче. Поне не за дъщерята на сестра му... Беше изкарвал прехраната си с игра на карти и хвърляне на зарове. Беше опознал много момичета, най-вече проститутки. Какво ли би могла да научи там Алис?

Но Джон де Салдо не винаги е бил професионален картоиграч. В Щатите беше водил кервани от емигранти от единия бряг до другия. После беше работил като придружител на товари в компанията „Уелс Фарго“. А като помощник-шериф в Додж Сити беше успял да наложи ред и дисциплина в най-дивите и жестоки години от развитието на Запада. За тази цел едрите земевладелци и прекупвачите на добитък плащаха огромни заплати. Трина души вършеха цялата работа. В затвора много-много не се задържаха хора, затова пък погребалните бюра не можеха да се оплачат от липса на клиенти. Техните собственици още тъгуваха по това златно време, както и много други жители на Додж Сити, които спокойно се занимаваха със сделките си, защитавани от тия трима мъже...

Да, хубаво време беше, макар че с шерифската значка на гърди не

се правеха големи пари. Още като дете Джон де Салдо беше чувал за легендарните индиански съкровища в Блек Хилс. В дома на сестра му също говореха само за тях. Нали живееха само на хвърлей от тези тайнствени хълмове. Зетят му беше разработил подробен план как да измъкне богатствата на червенокожите.

Когато му разкриха намеренията си, Джон де Салдо ги сметна едва ли не за побъркани. Чиста лудост беше да се отвлече дъщерята на великия шаман и да се принудят червенокожите вождове да дадат богатства си срещу нея. Според него такава намерение беше неосъществимо.

Тогава обаче се бяха появили Медисънови и му бяха измъкнали плячката под носа!

Зет му и двамата му братя се бяха втурнали презглава да търсят Джон де Салдо. Укорите и обвиненията им нямаха край. Защо се беше колебал толкова дълго! „Дори човек като мен не е в състояние да измъкне тази скоу от свещения й храм!“ – беше казал Джон де Салдо на роднините си, но ето че едни проклети бандити бяха успели. Сега обаче беше негов ред. На всяка цена трябваше да измъкне индианката от ръцете им.

Бандата наброяваше осем души. Всички бяха изпечени негодници. Затова Джон де Салдо беше решил, че не е лошо да привлече на своя страна човек като Ласитър. Но този кучи син го беше праметнал. И причина за това не беше черната му кукличка. Джон де Салдо беше убеден, че Ласитър сам иска да пипне индианското злато!

Как можа да извърши такава непростима грешка! Беше успял самсамичък да се справи с бандата и да им отмъкне червенокожата принцеса. Вече нямаше кой да му пречи. Медисънови бяха останали да лежат на земята, пронизани от куршумите му.

Само Ласитър...

Джон де Салдо се надигна в леглото си. Бяха го пренесли в стаята му и бяха оставили Алис при него. Тя се опита да го убеди да си легне отново.

– Моля те, не ставай! Всички тръгнаха да гонят Ласитър. Смятам, че вече са го настигнали.

– Кой тръгна след него?

– Всички! Татко и ратаите!

– Ама че глупаци! – изрева гневно Джон де Салдо. Той отблъсна Алис и се опита да се изправи. Все още беше с ботуши с шпори. – Как не могат да разберат, че с човек като Ласитър не можеш да се справиш току-така! Този кучи син е събрал в себе си най-мръсните номера на

света! Дано междувременно не ги е окачил по дърветата. Хърд също ли тръгна с тях?

Алис кимна в знак на съгласие.

– Бързо оседлай коня ми, Алис! Не се безпокой, нищо ми няма.

След минута ще бъда готов.

Той се приведе напред и се хвана за челото.

– Сам ли смяташ да тръгнеш, Джон?

– Естествено!

– Аз ще те придружа! – отсече тя и се запъти към вратата.

Той вдигна очи и се загледа след нея. Това, което видя, очевидно му се понрави: приятна brunетка с големи сини очи и чувствено извити устни. Фигурата ѝ беше възхитителна. Но Алис беше дъщеря на сестра му, а де Салдо обичаше сестра си повече от всичко на света. Не можеше да ѝ изиграе подобен номер. Това щеше да бъде позор за него! Макар че момиченцето явно му правеше мили очи. Отдавна беше забелязал това. Сигурно очакваше някаква проява на внимание от негова страна. Защо наистина да не ѝ покаже поне част от големия свят. Там никой нямаше да ги пита кои са и откъде са...

Той се надигна и опипа колана си. Оня кучи син му беше взел оръжията, дори ножа не беше оставил. Запъти се към скрина, но веднага му се зави свят. Подпря се с две ръце и затвори очи. Пое дълбоко въздух и изчака пристъпът на слабост да премине. После бавно извади от шкафа два 45-калиброви револвера и ги зареди. Пъхна и две кутии с патрони в джобовете си.

Джон де Салдо предполагаше, че Ласитър ще си потърси сигурно скривалище, където да остави индианката, и после да замине да преговаря с червенокожите. И понеже нямаше като него сестра, която да живее наблизо, сигурно щеше да се върне при оная проклета негърка. Мършавият мъж доволно изшпрака с пръсти. Ето го решението на загадката. Тези черни женски бяха не само покорни, но и много ловки. В някоя самотна пещера негърката щеше да охранява червенокожата принцеса... Ласитър нямаше защо да се тревожи за тях.

Освен pistolетите, Джон де Салдо грабна един „Уинчестър“ и бързо излезе от стаята. Пътят му минаваше покрай стаята, където бяха държали пленницата. Тази вечер на пост бяха братята на зет му. Знаеше си той, че тия глупаци са не само слепи, но и глухи! Как така не забелязаха нищо от това, което се случи долу в салона! Такива бяха всички Бекмани – тромави и несъобразителни...

Сестра му го очакваше в салона и загрижено го изгледа.

– Защо не остана в леглото, Джон? Джилдън и всички наши хора веднага тръгнаха след онзи ужасен човек. Ако им се изплъзне, дори и ти няма да можеш да им помогнеш. След три часа ще бъде съвсем тъмно.

– Не се безпокой, няма да си счупя кръста! – измърмори по-скоро на себе си той и бързо тръгна към изхода.

– Кога ще те видя пак? – извика с плачлив глас сестра му.

Бекман беше много добър съпруг. Въпреки това тя не се чувствуваше добре в ранчото и се оживяваше само когато той беше там. Нейна беше идеята да му обзаведаат постоянна стая. Понякога Джон де Халдо се чудеше защо Бекман безропотно се съгласява с жена си. Но на него му харесваше ранчото и в последно време се задържаше все по-дълго там. Ако не успее да залови Ласитър, нещата със сигурност ще се променят. Отдавна беше решил да опита отново късмета си в Южна Америка, ако сделката с индианците се провали.

Сестра му остана да стои на мястото си, тъжно загледана след него. Пред обора го посрещна Алис с два оседлани коня. Тя го очакваше облегната на една от огромните подпорни греди, с „Уинчестър“ в ръка. Беше по-добър стрелец от повечето мъже. Редовно побеждаваше местните каубои в състезанията за стрелба по празни бутилки, наредени на стената на хамбара, както и за стрелба по подвижна цел. Но все пак това бяха само игри. Как ли щеше да се държи, когато отсрещната страна също започне да стреля? Това си помисли Джон де Салдо, като видя насреща си стройното младо момиче с пушка в ръка...

Тя го забеляза и очите ѝ светнаха.

– Оседлах конете, Джон!

– Мъчно ми е за майка ти, Алис!

– Не се тревожи толкова за нея! Още от дете ми втъпяваше да се държа за теб. Е, и аз изпълнявам заръката ѝ, Джон!

Все още нерешителен, той пристъпи към своя кон и внимателно постави пушката в калъфа на седлото. Тя хвана коня си за юздата и го изведе навън. Мъжът я последва. Без да се колебае, Алис се метна на седлото и потегли.

Джон де Салдо хвърли поглед към голямата къща, но сестра му не се мяркаше никъде. Затова най-после се метна на седлото и пришпори коня си след Алис.

– Джон! – чу се гласът на сестра му някъде зад него.

Той дръпна юздите и се обърна. Мария се беше изправила пред вратата и махаше с две ръце.

– Грижи се за нея и ми я върни жива и здрава! – извика тя.

Разбира се, говореше за дъщеря си, за кого друго! Значи нямаше нищо против! Джон де Салдо вдигна ръка за поздрав и доволно се ухили.

Алис продължаваше напред. След малко се обърна към него и се засмя.

– Какво ти казах, Джон!

За пръв път му направи впечатление пълният ѝ и стегнат ханш. Двамата язدهа в тръс. При всеки подскок на коня задникът ѝ така се отпускаше на седлото, че заплашваше да пръсне тесните джинси.

Тя забеляза погледа му и гордо се усмихна. После започна все по-силно да се повдига и отпуска на седлото. Какъв беше този студен и недостъпен мъж! Защо никога досега не беше ѝ обърнал внимание... А тя непрекъснато се навираще в очите му!

Но това със сигурност щеше да се промени. И то скоро! Може би още в следващите часове. Тя усещаше, че я очаква голямо приключение. Това усещане не само я накара да затаи дъх в очакване, но и отне малко от смелостта ѝ.

Алис не само умееше да стреля. Вуйчо ѝ Пол, когото тя наистина наричаше „вуйчо“, я беше научил да разчита следи. За да покаже и това си умение, тя тръгна по дирите, оставени от Бекманови.

– Отиваме в Сънданс! – извика зад нея Джон де Салдо, все още загледан в привлекателния ѝ задник. Тя вдигна ръка в знак, че го е разбрала, зави към пощенския път и потегли в тръс, полюлявайки се кокетно на седлото.

Когато Джон де Салдо се изравни с нея, тя се извърна и впи очи в неговите. Почувствува се поласкана от погледа на тези красиви мъжки очи. Много ѝ се искаше да докосне с ръка мускулестите му гърди. Често беше правила това, уж неволно, и винаги потръпваше от удоволствие.

Когато влязоха в Сънданс, слънцето отдавна беше залязло. Сянката на мрака бавно обхождаше града.

Джон де Салдо беше познат на целия град. На пощата и в обора за наемане на коне му разказаха, че някакъв едър чужденец е питал за него и най-важното, че е бил придружен от негърка, която е оставил сама в хотела и е потеглил нанякъде.

Джон де Салдо спря пред хотела, хвърли юздата в ръцете на Алис и извика:

– Чакай ме тук! Няма да се бавя.

После бързо влезе в хотела. Съдържателят веднага разбра накъде се е запътил и посочи стълбата. Синтия тъкмо слизаше от горния етаж на

път за ресторанта. Тя позна Джон де Салдо и спря като закована на мястото си.

Той прекоси с широки крачки приемната и спря на първото стъпало.

– Хайде, слез при мен, черно ми гълъбче!

Тя обаче не помръдна, скована от смъртен страх.

Затова мъжът изкачи бързо стъпалата, уверен във властта си над нея. Явният ѝ страх обещаваше бърза победа.

– Ласитър отвлече индианката! – съобщи ехидно той. – Къде я е отвел? Май вече не си пада по черните. По-вероятно е да е преминал на друга боя...

Синтия не беше в състояние да произнесе нито дума. Само го гледаше уплашено.

Джон де Салдо спря пред нея и изкрещя:

– Къде я отведе? Какво ти каза? Ти със сигурност знаеш!

– Не зная за какво говорите, сър. Кой сте вие всъщност?

– Я не се шегувай! – изсъска той и посегна да я хване за ръката, но тя се изплъзна като змия.

– Оставете ме на мира! Ще се разпищя и ще събера целия хотел.

– А аз ще кажа на шерифа, че си крадла, и веднага ще се озовеш в затвора – отговори сериозно той. – А може и да му кажа, че си дошла да prostituираш в Сънданс. Тогава направо ще те сграби за черния задник и ще те изхвърли от града. Затова внимавай! Помисли си какво ще правиш!

Той отново посегна към нея и скована от страх, този път тя не помръдна. Джон де Салдо хвърли поглед надолу към приемната. Там седяха някои гости, а служителите в хотела си вършеха работата. Никой не обръщаше внимание на странната двойка.

– Тръгвай с мен! – заповяда той. – И не смей да вдигаш шум! Иначе ще се озовеш в затвора и никога вече няма да видиш Ласитър. Шерифът ни е южняк и не понася негрите. Много обича да ги прави бели с много катран и бяла перушина...

Синтия се разтрепера. Красивите ѝ тъмни очи се разшириха от ужас.

Но тя нямаше какво друго да направи и послушно го последва. Никой не им обърна внимание, когато прекосиха салона. Джон де Салдо се усмихна доволно. Беше уловил чудесна птичка! С нейна помощ щеше да притисне Ласитър до стената. Сега трябваше да бърза, за да не закъснее.

5.

Ласитър изруга. Насреща му идваха цял отряд червенокожи, но не бяха тези, които им трябваха. Жената зад гърба му бясно заклати глава и цялата се разтрепера от ужас, че могат да ги открият. При това той толкова се беше зарадвал, като ги забеляза! Единствено странното държане на Мира О го накара да се скрие в храстите.

Индианката се наричаше Мира О. Фигурата ѝ беше прекрасна, но миришеше неприятно. Слава богу, че дрехата ѝ беше закопчана до врата. През цялото време се държеше така, сякаш очакваше всеки момент да бъде изнасилена. Но как можеше да се докосне той до жена, която непрекъснато разговаря с бога и на всичкото отгоре мирише на бича мас, при това гранясала! Колко му липсваше Си! Тя поне ухаеше на виолетки.

За щастие червенокожите не ги забелязаха и мирно отминаха на мършавите си мустанги.

– Блекфийт? Кроус? – обърна се той към Мира О.

Тя заклати глава. После произнесе с тънкото си гласче:

– Якимас!

По дяволите, какво ли беше това племе? Ласитър никога не беше чувал името им. Затова внимателно се вгледа в индианците, опитвайки се да ги запомни. Мира О беше оглала. Беше потвърдила това с гордо кимване на глава. След десет минути двамата продължиха пътя си. Тя се стуши зад гърба му също като Си. Само че индианката чисто и просто не искаше да падне от коня.

В местността около Осаге Крийк Ласитър беше успял да заблуди преследвачите си. Това не беше го затруднило особено много. За съжаление не успя да установи кой е водачът на групата. Дали някой от Бекманови или самият Джон де Салдо? Нищо чудно този тип да се беше съвзел по-бързо, отколкото очакваше Ласитър.

Вече три дни той и Мира О бяха на път. Може би Джон де Салдо вече се беше отказал. Във всеки случай нямаше и следа от хората му.

Ласитър обаче беше нащрек ден и нощ. Не знаеше дали вече е навлязъл в свещената земя на червенокожите. Яздеше през хълмиста местност, гъсто обрасла с гори. Още не се виждаха планини. Може би ако се изкачеше на някой хълм, щеше да види повече, но той предпочиташе сенчестите долини.

Червенокожата скоу отдавна беше разбрала, че Ласитър я води към родните ѝ места и въобще не правеше опити за бягство.

Слънцето беше в зенита си, когато Ласитър забеляза малко поточе и се отправи към него да напои кафявия си жребец. В този миг индианката го потупа по рамото и посочи на юг.

– Блек Хил! – промълви тя.

Той погледна нататък и присви очи. Дали не се лъжеше? Но Мира О живееше тук и трябваше да знае по-добре.

След като жребецът се напи до насита, Ласитър тръгна по течението на потока, който течеше през камъни и дерета право на юг.

Червенокожото момиче зад него беше доволно. То се притисна до гърба му и облегна глава на рамото му. Само да не беше тази проклетата миризма! После на всяка цена трябваше да си смени дрехите.

Поточето минаваше през висока гора с много нападали дървета и млади издънки, които не позволяваха на погледа да проникне надалеч.

По брега към тях препускаше ездач. Ласитър го забеляза едва когато се приближи на не повече от 300 ярда от тях. Понечи да посегне към уинчестъра, но се отказа, тъй като насреща им идваше бял човек.

Кой ли беше този самотен ездач? А може би все още не бяха стигнали Блек Хилс...

Внезапно Ласитър се сепна, дръпна юздата на коня и хвана пушката си. Насреща му идваше Джон де Салдо!

Това проклето копеле! Как е могъл да стигне дотук! Ласитър позволи да го изненадат и сега трябваше да се пази.

Мира О също позна похитителя си. Тя се вкопчи в Ласитър също като Си и се разтрепера от страх. Но тази индианка беше доста по-силна. Тя така го стисна за гърлото, че дъхът му спря.

Джон де Салдо спря на няколко крачки от тях и грубо се изсмя. Ласитър вдигна пушката и се прицели в него.

– Сигурен съм, че не ме смяташ за идиот, Ласитър – произнесе подигравателно мършавият мъж и небрежно бутна пушката настрана. – Не съм дошъл чак дотук, без да имам сериозен коз в ръката си. Знаеш го много добре.

– Хванал си Си, нали?

– Да. Кого другиго?

– Да върви по дяволите тая негърка!

Джон де Салдо се изсмя.

– Напълно си прав. Не мога да понасям негрите. Според мен не ги бива за нищо. Само пеят и тичат насам-натам, като че ги гони лъв. Ти

обаче явно ги харесваш. Или поне Си. Затова ми дай индианката или Си ще съжалява, че се е родила. Оставил съм я при някой, който без колебание ще ѝ пререже гърлото, ако до определен ден и час ние с теб не сме постигнали съгласие.

Още като видя Джон де Салдо, Ласитър разбра какъв е козът му и отчаяно търсеше изход. Беше сигурен, че този негодник е наредил да убият Си, в случай че той не се съгласи с исканията му. Ако обаче предаде в негови ръце Мира О, Си ще бъде спасена, а на индианката няма да ѝ се случи кой знае какво. Тя трябваше да остане жива, за да може Джон де Салдо да изнуди индианците и да им вземе парите.

Сметката беше много проста, но Ласитър не искаше да се примири току-така. Най-важното обаче беше да запази живота на Си, която трябваше да изтърпи много заради него. А ако сега допусне грешка, тя ще плати с живота си.

Ласитър сбута Мира О с лакът и категорично нареди:

– Слез от коня!

Джон де Салдо я изгледа смразяващо, заобиколи жребца на противника си и протегна ръка към червенокожото момиче. То обаче се притисна ужасено към Ласитър. Той беше единствената ѝ надежда. Винаги се беше отнасял добре с нея за разлика от Джон де Салдо.

Американецът обаче повторно я блъсна в ребрата и тя трябваше да се подчини. Джон де Салдо я дръпна грубо и Мира се настани зад него на коня.

– С теб пак ще се видим – проговори заплашително Ласитър.

Джон де Салдо злобно се ухили:

– Предстоят ти приятни срещи, човече! Продължавай на юг. На мила отук те чака цял отряд оглала.

Американецът неволно въздъхна. Знаеше си, че е стигнал целта, че му трябваше още малко време. Но ето че се появи този кучи син и всичко отиде по дяволите. Сега Ласитър трябваше да води преговорите с индианците вместо него.

– Очаквам да получа за индианката една кола злато – обяви високомерно Джон де Салдо. – Да бъде толкова натоварена, че четири коня едвам да я теглят. Злато във вид на фигурки, статуетки, плочки, тръбички, пясък или златен прах. Не съм капризен. Държа само да е чисто злато. Иначе индианката ще трябва да умре. И твоята чернилка също!

Много добре го беше измислил този мръсник. Американецът уморено се усмихна.

– Смятам, че нямаш избор, Ласитър – усмихна се ехидно Джон де

Салдо.

Точно така! Този кучи син имаше право. Докато Си беше в негова власт, ръцете му бяха вързани. Освен това беше твърдо решен да освободи Мира О и да я отведе при племето О.

Ами ако направи нещо друго? Джон де Салдо можеше да изчезне и да не се появи никога вече. Тогава роднините му вероятно нямаше да убият негърката и дори биха могли да я пуснат да си върви. А още по-добре щеше да бъде веднага да узнае къде е скрита пленницата. Джон де Салдо трябваше да бъде принуден да му открие тайната. Тази внезапна мисъл като искра проблясна в съзнанието на Ласитър и той реагира мигновено: подаде ръка на Джон де Салдо, сякаш искаше да се сбoguва с него, и изпеченият хитрец се хвана на въдицата.

Щом протегна десницата си, Ласитър го сграбчи с все сила, скочи от коня си и го увлече след себе си. Двамата се претърколиха на земята, скочиха на крака и започнаха да си разменят удари. Индианката ужасено изпищя, но остана да седи на коня, държейки се за въжетото, без да смее да се намеси, макар че много добре знаеше какво я очаква, ако Джон де Салдо победи.

Борбата беше на живот и смърт. Всеки се стремеше към победа и нямаше да отстъпи по никакъв начин.

В един момент Ласитър се озова отгоре и се опита да извие ръцете на Джон де Салдо и да ги притисне под гърдите си, но за съжаление не успя. Бандитът го блъскаше като луд и дори успя да му нанесе два точни и доста болезнени удара – по челото и в брадата. Ласитър отвърщаше на всичките му крошета. Улучи противника си в устата и в носа така, че Джон де Салдо изохка от болка.

Но мършавият тип не се предаваше. Изненадващо той обхвана с две ръце гърлото на Ласитър като в железни клещи и го стисна с всичка сила. Ласитър с мъка успя да се освободи и оттласна противника си далеч от себе си.

Двамата отново скочиха на крака, блъснаха конете, които изцвилиха уплашено и секунди по-късно пак се вкопчиха един в друг. Започна юмручен бой – жесток, див и безмилостен, който скоро изтощи до краен предел и двамата. Пъшкайки, те отпуснаха ръце.

– Ще те убия, проклето куче! – изсъска Джон де Салдо с искрящи от гняв очи. – А на твоята негърка собственоръчно ще извия врата! – и заслепен от ярост, се хвърли напред.

Ласитър блокира атаката с ляв удар и дясно кроше. Едновременно с това го ритна в корема с дясното си коляно. Джон де Салдо отхвъркна

назад и се стовари по гръб на земята, като сви ръцете си в лактите. Ласитър пое дълбоко въздух и потърка наранените си ръце. Противникът му беше паднал надалеч и поне засега беше обезвреден. А може би само така изглеждаше...

В този миг Мира О скочи от коня и хукна да бяга с все сила към Блек Хилс, минавайки покрай Джон де Салдо, който лежеше като мъртъв на земята. Ласитър отвори уста, за да изкрещи, и посегна към револвера.

Беше твърде късно!

Джон де Салдо се раздвижи с бързината и гъвкавостта на гърмяща змия. Индианката отскочи встрани, за да се изплъзне от ръцете му, но не успя. Той сграбчи левия ѝ крак и я дръпна към себе си. Надигна се облак прах и Мира О болезнено изпищя. Само след секунда той я притисна до земята и легна отгоре ѝ. Като усети студеното острие на нож да допира гърлото ѝ, тя веднага млъкна.

Ласитър нерешително погледна колта си. Как не можа да предвиди подобно развитие на нещата! Смяташе, че с Джон де Салдо е свършено и, по дяволите, така си беше! Но този тип се беше съвзел учудващо бързо.

Ако Ласитър натиснеше спусъка, тялото на противника щеше да се стовари с цялата си тежест върху индианката и ножът щеше да се забие в гърлото ѝ.

– Ако те застрелям, смъртта ѝ вече няма да ти помогне! – изръмжа Ласитър. Тежкият бой не беше преминал без последствия и за него, но последното събитие беше твърде неочаквано. Гърлото му беше пресъхнало и той едва можеше да говори.

– Не забравяй негърката! – предупреди го Джон де Салдо. – Ако ме убиеш, и с двете жени е свършено. Затова се мятай на седлото и отивай да си вършиш работата! Червенокожите те чакат. При тях има един ренегат, който е отличен преводач. Колата трябва да бъде откарана в Сидни. Ще ви чакам на гарата с двете жени!

– Ти си полудял. Нима смяташ, че индианците ще се съгласят с това изнудване?

– Това вече е твоя грижа – отговори дрезгаво Джон де Салдо. – Иначе ще видиш негърката си чак в небесното царство, ако изобщо допускат там черни уличници...

Ласитър прибра револвера и тръгна към коня си. Битката беше загубена. Нямахше какво да се прави. Този път не беше реагирал достатъчно бързо, затова трябваше да се подчини на това копеле и да отиде при

индианците. Наистина нямаше друг избор, ако искаше да запази живота на Си.

Но Джон де Салдо щеше да си плати за всичко, когато и да е! Най-късно в Сидни на гарата. Този негодник със сигурност смяташе да офейка с влака. Крива ще му излезе сметката обаче...

Ласитър се метна на седлото и потегли в тръс. Мира О страхливо се загледа след него. Джон де Салдо обаче се засмя. Смееше се като дявол, който, скрит в гората, наблюдава млада монахиня, която се къпе гола в езерото, и с наслаждение си представя всички мръсотии, които би могъл да извърши с нея.

Ласитър пришпори коня си. Беше бесен от гняв. След половин миля обаче сви в една горичка, спря се зад първите дървета и се обърна.

Джон де Салдо качи индианката на коня си и потегли на север. Ласитър го изчака да се скрие от очите му. Възнамеряваше да го следва по петите.

В този миг зад гърба му прозвуча изстрел и Ласитър застина на мястото си.

– Слез от коня и бавно се обърни! – нареди някой зад него. – Но преди това вдигни ръце!

Ласитър послушно вдигна ръце и предпазливо погледна през дясно-то си рамо.

Оглала! Цяла дузина воини с модерно оръжие. Всички носеха пушки „Уинчестър“ и револвери „Колт“. Пушките без изключение бяха насочени в гърдите на американеца. Между воините имаше четирима старейшини.

Ласитър скочи от коня и се обърна към индианците. Един от четиримата вождове пристъпи няколко крачки напред. Едва сега Ласитър забеляза, че насреща му стои бял човек. Слънцето и вятърът така бяха опърлили кожата му, че само някои европейски черти издаваха произхода му.

– Смятах да ви върна Мира О, но не успях да се справя с Джон де Салдо – започна Ласитър. – Аз...

– Млъкни! – прекъсна го повелително старецът, облечен изцяло в индиански одежди. – Ще превода думите на вождовете на оглала. Те очакват белият човек да каже истината.

– Аз говоря истината!

– Познавам Джон де Салдо – отговори спокойно старецът. – Знам, че той не говори с развоен език. От него узнахме, че при нас ще пристигне парламентър от страна на бандитите, които отвлякоха Мира О.

Описанието му съвпада изцяло с твоя външен вид. Ласитър ли се казваш?

– В цялата история вярно е само името ми! – отговори гневно той и отпусна ръце. – Всичко е обърнато с главата надолу. Бандитите, за които говориш, са Джон де Салдо и роднините му, които имат ранчо близо до Сънданс. Именно оттам това ранчо измъкнах Мира О, за да я върна на племето ѝ. Обаче Джон де Салдо ме настигна и ме заплаши, че ще убие приятелката ми, ако не върна индианката. Ние се бихме и аз загубих – това е истината.

В този момент един от индианските вождове извика нещо и белият мъж се обърна към него. Явно се опитваше да го успокои. Ласитър скръсти ръце, без да обръща внимание на насочените срещу него пушки.

– Дай ни доказателство, че Мира О е жива! – обърна се отново белият човек към Ласитър. – Трябва да сме сигурни, че нищо не ѝ се е случило.

– Много просто! Тръгнете след Джон де Салдо и ще я видите на коня му.

Той посочи с ръка горичката, в която беше изчезнал бандитът.

– Побързайте и ще го настигнете!

Белият индианец оживено заобяснява нещо на вождовете.

– По дяволите, не се бавете! – намеси се невъздържано Ласитър. – Ако не тръгнете веднага, той ще се скрие някъде.

Вождовете внимателно го изгледаха.

– Аз ще чакам тук – продължи Ласитър, като посочи мястото, на което беше застанал, и младите воини около себе си. – Ще седна на земята, а те нека държат пушките си насочени в сърцето ми.

После спокойно откопча колана с тежкия „Колт“ и го хвърли на земята.

Индианците оглала го изгледаха безизразно.

– Още ли ще чакате? – извика Ласитър. – Нали искате доказателство, че Мира О е жива? Тръгвайте по следите и настигнете онзи негодник. А можем да направим и друго: ще дойда с вас! Вие ще отклоните вниманието му, а аз ще го хвана. Този път няма пощада!

Белият мъж превеждаше всяка негова дума. Един от старейшините пристъпи към него и заговори на своя език. За съжаление Ласитър не разбираше този диалект. Но белият мъж бързо им се притече на помощ.

– Кой си ти? – питаше вождът. – Защо си искал да ни върнеш Мира О? Какво искаш срещу нея?

– Големият бял баща в далечния Вашингтон е научил за отвличането на Мира О и за белите бандити, които искат да приберат златото ви. Затова ми заповяда да я освободя и да ви я върна цяла и невредима. Големият бял баща от Вашингтон желае в земите му да цари мир между белите и червенокожите. Бързо им преведи това, човече! Иначе няма да успеем да настигнем Джон де Салдо!

Мъжът преведе. Но за голямо учудване на Ласитър индианците оглала не помръдваха. Той очакваше всички да се втурнат към конете си, за да освободят заложницата. Колкото и опасен да беше Джон де Салдо, той беше сам. А индианците губеха ценно време! Този кучи син беше толкова хитър, че щеше да се скрие в миша дупка, ако не успеят да го заловят.

Но индианците продължаваха да говорят. Ласитър имаше чувството, че ей сега ще насядат в кръг и ще почнат да се съветват надълго и нашироко. Но какво толкова имаше да се говори! В този миг обаче двама от младите воители пристъпиха към него и опряха дулата на пушките си в тила му.

– Те ще бъдат плътно до теб, Ласитър – съобщи белият индианец. – Ако Мира О не бъде сред нас, когато слънцето обиколи веднъж земята, ти ще умреш на кола на мъчението!

Ласитър укорително поклати глава.

– Не е този начинът да спасите Мира О. Джон де Салдо очаква да му занесе златото на гарата в Сидни. Вашето злато! Иска срещу Мира О цяла кола злато, толкова пълна, че четири коня едвам да я теглят. Кажете им всичко!

– Вождовете не ти вярват! – отговори рязко мъжът. – Твоят живот срещу живота на Мира О – и той направи театрален жест с ръка. – Щом слънцето завърши пътя си около земята, ти ще умреш! Чака те бавна и страшна смърт.

– Вие убивате не само мен. Убивате Мира О, а и любимата ми, която е в ръцете на Джон де Салдо!

Белият мъж вдигна високо един клон и го счупи на две.

– Решението е взето! Вождовете казаха своята дума.

Той пушна клоната на земята. Щом видяха това, младите воители се нахвърлиха върху Ласитър, проснаха го по корем на земята, извиха назад ръцете му и ги вързаха.

Четирима воители го хванаха за ръцете и краката и го поставиха напреки на седлото. Двама мъже го вързаха здраво, а третият вдигна от земята колана с револвера и го окачи на седлото. При това се усмихна

подигравателно.

Чу се цвилене на мустанги. Двама индианци бяха довели конете и скоро отрядът потегли в галоп.

За съжаление индианците оглала не повярваха на Ласитър. На всичкото отгоре му готвеха мъчителна смърт. На всяка цена трябваше да се освободи, и то бързо. Как ли хора като Медисънови и Джон де Салдо можеха да си въобразяват, че червените доброволно ще дадат цяла кола злато за една скоу, пък била тя и дъщерята на великия шаман? Те май не бяха наред с главите! Това беше единственото обяснение. Този Джон де Салдо си беше направо луд, ако мислеше, че Ласитър ще изтъргува индианката срещу златото и на всичкото отгоре ще отнесе товара чак до гарата в Сидни. Оглала въобще не се интересуваха от поставените им условия. Затова Ласитър трябваше да се освободи и да действа сам.

Ако той умре на кола на мъчението, свършено е и с Мира О и Си! Бързо трябваше да измисли нещо. После му предстоеше отново да се пребори с Джон де Салдо, а това никак не беше лесно. Иначе този идиот непременно щеше да убие и двете жени. Той беше южняк и нямаше никакви морални скрупули.

Може би все пак имаше шанс! Само трябва да действа бързо. Слънцето бавно се скриваше зад хоризонта на запад. Скоро щеше да се стъмни. Когато на следващия ден слънцето отново достигне хоризонта, той трябваше да бъде далеч оттук. Иначе край с него! Край с Мира О и Синтия...

6.

Този път щастието не беше благосклонно към Ласитър. Съдбата, тази капризна дама, явно беше заета някъде другаде. Нито въжетата се скъсаха, нито Ласитър падна от коня, без да го забележат.

Беше тъмно, когато пристигнаха в индианския лагер, разположен в западните разклонения на Блек Хилс. Навсякъде бяха запалени огньове. Виждаха се многобройни палатки и фигури, които се суетяха наоколо. Четирима воители го отвързаха и го отнесоха в една палатка. Хвърлиха го като чувал върху покрития с кожи под и го оставиха сам.

Ласитър се претърколи по корем и започна да напъва ръцете и краката си с надеждата, че въжетата ще се разхлабят. Пот се лееше от челото му, но резултатът беше плачевен. Вместо да се отпуснат, въжетата още по-силно се впиха в кожата му. Когато най-после се откажа, ризата му беше мокра от пот и цялото му тяло трепереше.

След малко на входа на палатката се появи светлина. Скоро се показа белият мъж с факла в ръка. Следваха го двама воители, които коленичиха пред Ласитър и свалиха въжетата от краката му. После го дръпнаха да се изправи. Големият американец трябваше да стои приведен в малката палатка.

– Бащата на Мира О, най-великият лекар на всички времена, желяе да те види! – обяви тържествено белият мъж.

– Помоли воилите да ми разхлабят въжетата – каза спокойно Ласитър. – Краката и ръцете ми изтръпнаха.

Мъжът произнесе няколко думи, воилите минаха зад гърба на Ласитър и се заеха с въжетата, стягащи ръцете му.

Ласитър застана наред палатката, широко разкрячен, готов във всеки миг да стовари по един удар на белия негодник и двамата индианци, ако случайно развържат възлите и свалят за момент въжетата му. Но не се случи нищо подобно. Индианците просто разхлабиха един възел и въжетата се отпуснаха. Но всички останали възли бяха здраво стегнати.

Старият бял мъж се обърна и излезе. Ласитър го последва. Зад него вървяха двамата индианци, въоръжени с револвери, ножове и томахапки.

Близо до индианския лагер течеше буен поток. Въздухът беше влажен. По земята край потока се стелеше мъгла. Тъй като беше тихо, пушкът от многобройните огньове се стелеше на талази между палатките.

Старият мъж отведе Ласитър при най-големия лагерен огън. Зад него се различаваха контурите на голяма палатка. На нещо като стол от животински кости и кожи седеше прастар оглала. Кожата висеше като парцали по бузите му. Имаше огромни очи, в които обаче блестеше зъл поглед. В ръцете си стискаше дълга лула, която смучеше, както бебе суче от гърдата на майка си.

Ласитър пристъпи напред и се поклони, когато белият мъж го смушка в ребрата. Може би това беше последният му шанс. Възнамеряваше да предложи на стария шаман да го изпрати по следите на Джон де Салдо заедно с най-добрите индиански воители и най-бързите мустанги. Така бързо щяха да освободят Мира О.

Но изобщо не му дадоха думата. Говори единствено индианският Метусалем. Ласитър не разбра нито дума, но търпеливо изчака с надеждата, че и той ще каже нещо. Когато обаче старецът свърши, той се изправи и със ситни крачки се прибра в голямата палатка. Четирима младежи го подкрепяха, защото едва се държеше на краката си.

Ласитър въпросително се огледа. Почти стотина души стояха около него и присъстваха на церемонията.

Белият мъж пристъпи към него и рече:

– Да вървим!

– Къде?

– Обратно в палатката.

Ласитър уморено се усмихна.

– Няма ли да ми обясниш какво пророкува мъдрият ви шаман?

– Закле всички добри и зли духове да му върнат дъщерята и да унищожат теб и бандата ти!

– Не каза ли нещо за Джон де Салдо?

– Говори за теб и изнудваните от твоята банда, Ласитър! Щом слънчевият кръг се затвори, с теб е свършено, ако дотогава Мира О не се върне при нас. Ето в това се закле шаманът! Каза ти го в лицето и пред лицето на Махео!

– Кой е Махео?

– Нашият бог!

– Защо Махео не го е посъветвал да ме изпрати да търся Джон де Салдо и да освободя Мира О?

– Махео потвърди мъдростта на шамана. Ще умреш, когато...

– Тъпак! – прекъсна го грубо Ласитър. – Да приемем, че всичко е така, както ти казваш. Аз съм негодник и говоря от името на банда негодници. Откъде хората ми ще узнаят, че сте ми поставили ултиматум?

Нима смяташ, че могат да го помиришат?

Мъжът високомерно вдигна десницата си, воините сграбчиха Ласитър за раменете и го отведоха обратно в палатката. Единият вдигна кожата, която закриваше входа, вторият воин и белият мъж бутнаха Ласитър вътре. Той се спъна, загуби равновесие и падна на земята. Един от тия кучи синове го беше ритнал отзад. Индианците влязоха след него и отново завързаха краката му. Белият мъж освети палатката с факлата си.

Ласитър понечи да се възпротиви, но бързо се отказа. Внезапно почувствува колко са хлабави въжетата на ръцете му. Най-добре беше да си трае. Ще видят какво ще стане, ако се освободи!

Навън цареше непрогледна нощ. Но по дяволите тъмнината! Ласитър раздвижи ръце и предпазливо освободи лявата си китка. После измъкна и дясната. Седна и развърза въжетата, които стягаха краката му. „Джон де Салдо, идвам!“ – мислеше си той, докато предпазливо се надигаше. После провери глава навън. Всички огънове бяха угаснали. Индианците спяха. Някъде наблизко тихо изцвили мустанг. Ласитър усети с носа си типичната миризма на коне. Сигурно и неговият кафяв жребец беше при тях.

Той безшумно се измъкна от палатката и продължи напред, гледайки да бъде в сянката. Мина незабелязано покрай двамата пазачи, които патрулираха из лагера, и стигна до мястото, където бяха вързани мустангите. Там обаче едва не се сблъска с третия пазач. Като тайнствена нощна сянка той внезапно изникна пред него.

Ласитър реагира мълниеносно. С две ръце сграбчи пазача за раменете, удари го с глава в лицето и с все сила го блъсна на земята. Още един юмручен удар беше достатъчен, за да прати индианския боец в страната на сънищата. После претърси изпадналия в безсъзнание мъж за оръжие и прибора ловния нож и револвера му. При това бдително се огледа наоколо.

Накъде духаше вятърът? Това беше най-важното в момента. Защото ако мустангите усетят с чувствителните си ноздри ненавистната миризма на белия човек, те ще вдигнат на крак целия лагер.

Но той не усети ни най-малък полъх на вятъра и затова предпазливо се промъкна към конете. Първо усети топлината на завързаните плътно един до друг коне, после различни неясните им очертания в мрака. Ласитър напрегнато се опита да проникне с поглед в непрогледната тъмнина. Обиколи почти цялото стадо, за да открие кафявия си жребец. С дългите си крака той стърчеше над всичките си събратя. Но дори и едно обикновено муле беше по-високо от стадото мустанги.

Кафявият жребец дори не беше разседлан. Мустангите уплашено подскочиха, когато Ласитър се изправи и бързо тръгна към коня си. Цялото стадо се раздвижи. Но това вече нямаше значение за него. Оръжията му също бяха налице. Дори коланът с револвера висеше на седлото. Според индианския обичай предните крака на жребца бяха вързани. Ласитър се наведе, отвърза въжето, хвърли го настрана и запрати след него чуждия револвер. Когато обаче протегна ръка към колана си, някакъв червенокож го сграбчи изотзад, склочи ръце около шията му и го притисна до коня.

Индианецът беше грамаден, тежък воин, който увисна на гърба на Ласитър, стремейки се на всяка цена да му попречи да се качи на коня. Ласитър напрегна всичките си сили, за да се освободи от железната хватка, но не успя да се справи с този великан, чиито юмурици бяха от стомана. Затова се залови с ръце за китките му и се хвърли назад. Но боецът подскачаше насам-натам, без да отпуска хватката си. Ласитър се задъха. Отвори широко уста и очите му изскочиха от орбитите си. Продължи като обезумял да блъска противника си. Отстъпвайки назад, двамата се връзаха в стадото мустанги и животните се разпръснаха на всички страни. Най-после индианецът се спъна и се просна по гръб, без да изпуска Ласитър от ръцете си. При падането обаче загуби дъх и за момент железната хватка се разхлаби.

Тази част от секундата беше достатъчна за Ласитър. Той откъсна ръцете на боеца от гърлото си и светкавично се претърколи встрани. Индианецът посегна към оръжието си, а Ласитър използва момента и скочи на крака. Силуетът на грамадния мъж ясно се различаваше в мрака. В мига, в който в ръката му нещо светна с метален блясък, Ласитър светкавично нанесе удар в лицето му. Улучи го точно в брадичката. Боецът се превърта във въздуха и се строполи с вик на земята.

Но Ласитър нямаше време да се занимава с него. Той изтича към коня си, метна се на седлото и потегли в тръс.

Зад гърба му трещяха изстрели. Човешки фигури бягаха насам-натам в тъмнината. Когато забелязаха самотния ездач, те нададоха войнствени викове. Пушките бяха насочени право към него и куршумите пишяха край ушите му. Затова Ласитър направи внезапен завои и пусна коня в галоп, без повече да му указва посоката. Имаше пълно доверие в инстинкта на жребца си и в способността му да се ориентира в мрака. Само след три скока конят се отклони рязко вляво. Ласитър разбра, че на пътя им е имало дървета само по пляска на куршумите, които рикошираха в стъблата им. Червенокожите стреляха непрекъснато, но

жребецът напрегна всичките си сили, за да отнесе ездача си на сигурно място. Когато най-последно, изтощен и мокър от пот, жребецът от само себе си тръгна ходом, бяха оставили лагера далеч зад гърба си.

Ласитър дръпна юздата, потупа ободряващо коня по гърба, опря ръце на седлото и напрегнато се вгледа в тъмнината. Не се виждаше нищо, нито пък се чуваше някакъв шум.

Той се ориентира по звездите, смени посоката и пусна коня ходом. Мислеше си на колко ли часа път възлиза предимството на Джон де Салдо.

Когато най-последно се зазори, разочаровано установи, че червенокожите го преследват. По дяволите! Бяха открили следите му. Макар че допреди няколко минути и те не виждаха нищо, съобразително бяха тръгнали по най-краткия път, който извеждаше от земите им. А този път водеше на югозапад. Ласитър, разбира се, също яздеше на югозапад. Беше избрал тази посока, защото тъкмо натам беше препуснал и Джон де Салдо с Мира О зад гърба си. Надяваше се скоро да открие и следите на коня му.

Обаче тази надежда пропадна. Затова пък червенокожите бързо го настигаха. Бяха повече от две дузини. Младите воини безмилостно шибяха мустангите си. А конят на Ласитър беше уморен до смърт и на всяка цена трябваше да си почине няколко часа...

Единственият му шанс беше да смени посоката и незабелязано да се скрие в храстите. Така отново се отдалечаваше от Джон де Салдо. Но най-важното сега беше да се изплъзне от ръцете на червенокожите и да даде почивка на коня си. Умното животно заслужаваше това. Пък и Ласитър много добре знаеше какво означава да останеш без кон в тази дива местност.

Реши да завие на изток. Наистина така щеше отново да се озове в свещените земи на червенокожите, но той би отишъл и в ада, ако там конят му би могъл да си почине както трябва.

Като издебна удобен момент, когато преследвачите не го виждаха, а теренът беше твърди скалист, направи рязък завой и се скри зад една скала, гъсто обрасла със зелена растителност. Стисна в ръка двуцевката си и изчака индианците, които само след няколко минути минаха покрай него с очи, втръпени в земята. Облакът прах, който вдигнаха конете при преминаването си, раздразни носа му и той едва не се разкиха. Но никой от индианците не се оглеждаше настрана. Начело на отряда яздеше белият мъж.

Още преди прахът да се слегне, Ласитър излезе от скривалището

си. Препусна в галоп, докато влезе в една прекрасна зелена котловина и се насочи към ивицата дървета, която се простираше по склона на един хълм. След около час стигна гората и спря още след първите дървета. Разседла коня и окачи пред муцуната му торба със зоб. И докато жребецът кротко преживяше, Ласитър седна в тревата и се облегна на ствола на едно дърво. Нахлупи шапката дълбоко над очите си, без да изпуска от ръце уинчестъра.

Неговата чернокожа приятелка не му излизаше от ума. Как ли се отнасяха с нея ония негодници? Вината беше изцяло негова. Не биваше да я оставя сама в хотела или поне не в Сънданс. Това беше най-голямата му грешка!

Ласитър се зарече да намери Джон де Салдо, дори и ако трябваше да отиде на края на света. Този негодник със сигурност беше неморален! Нима наистина смяташе да чака златото на червенокожите на гарата в Сидни? Тази мисъл беше толкова комична, че Ласитър би се изсмял гласно, ако не беше опасността, която заплашваше двете жени. За съжаление тази опасност беше напълно реална. В такова положение не му беше до смях...

Когато слънцето премина зенита си, Ласитър отново тръгна на път. Отрядът на индианците оглала отдавна беше загубил следата му. Още същата вечер той прекоси Чейен Крийк, пренощува на брега и рано сутринта се спусна към Сънданс.

Не откри следата на Джон де Салдо, но беше убеден, че бандитът се движи някъде пред него в същата посока. Неясен оставаше въпросът къде ще го чакат роднините му заедно с пленената Си...

На Ласитър не му се искаше дори да мисли за дългото пътуване до Сидни, но нямаше как. Ако се наложи, ще тръгне към железопътната линия. Най-добре беше колкото се може по-бързо да намери Джон де Салдо. Иначе трябваше да препуска с всички сили към гарата на Сидни, за да стигне там преди него.

На следващия ден Ласитър стигна до Уайт Ривър. На отсрещния бряг се намираще форт Крауфорд. На около седем-осем мили западно отгук се намираще и форт Робинсън, кацнал като огромна птица на един хълм. Старата крепост, на чието име беше наречен градът, беше почти разрушена. В нея намираха подслон скитници и случайни пътници.

Ласитър беше позната фигура във форт Крауфорд. Той остави коня си в пощенската станция и тръгна да разпитва в двата бара, в хотела и при бръснаря дали някой е забелязал висок, слаб мъж, придружен от индианка и негърка. Повечето от запитаните поклащаха глава и

обяснявах, че никога не са виждали подобно трио и че такава компания е прекалено необичайна, за да остане незабелязана.

Ласитър не се засягаше от подигравките. Започваше да свиква с мисълта, че ще се наложи да отиде чак до Сидни. Накрая влезе в пощата, за да прати телеграма до Бригада Седем във Вашингтон. Но първо запита на висок глас началника на пощата, така че всички присъстващи да чуят, дали не е видял висок мършав мъж, водещ със себе си една червенокожа и една негърка. Мъжът срещу него мълчаливо поклати глава. В залата се чуха подигравателни подмятания. Но един брадат старец си проби път към Ласитър, който беше застанал на гишето.

– Идвам от Ардмър – обясни задъхано той. – Там срещнах един подобен тип с две млади жени. Но не с черна и червенокожа, а с черна и бяла. С тях бяха още двама мъже. Пътувах с покрита кола, която никога не изпускаха от очи. Вечерта чух в бара, че са намерили някъде злато. Много злато! Те вече бяха тръгнали напред и явно много бързаха. Казаха ми, че са поели към Харисън.

Наоколо се разнесе възбуден шепот.

– Опишете ми мъжа и негърката – помоли учтиво Ласитър.

– Висок и много слаб, нищо не яде и сигурно има болен стомах. Успях да видя за малко лицето му. Не знам какво да ви кажа! С този човек е трудно да се излезе наглава...

Това разказа братият старец. Описанието му беше поразително точно и напълно съвпаднаше с образа на Джон де Салдо.

– Ами негърката?

– С къса къдрава коса! Черна като катран. Видях я само за малко. Останалите като че се срамуваха от нея и затова я криеха.

– Кога ги видяхте?

– Вчера – отговори възрастният мъж.

Той описа подробно и другите двама мъже, но те бяха непознати на Ласитър. Сигурно бяха от Бекманови.

Ласитър бързо благодари и излезе от пощата, забравяйки за телеграмата до Вашингтон. Метна се на коня си и потегли на запад. Ако мъжът в Ардмър наистина беше Джон де Салдо, то Ласитър се беше отклонил твърде много на изток.

Той непрекъснато прищпорваше коня си. До Харисън имаше цял ден път. Не се отклоняваше от пощенския път, който се виеше по брега на Уайт Крийк. Слънцето скоро залезе. Тъмни сенки запълзяха по крайбрежието на реката. Бързо падна мрак.

7.

Джон де Салдо успя да се справи с Ласитър и отново плени червенокожата скоу. Следващата му цел бяха планините Бъкхорн, където го чакаше Алис с покритата каруца и чернокожата Си.

Още същата нощ той направи Алис своя любовница. Вярваше, че е близо да заветната цел. Според него Ласитър нямаше друг избор, освен да вземе златото от червенокожите и да го откара на железопътната гара в Сидни.

Рано на другата сутрин всички потеглиха на юг. Мира О и Си бяха скрити под чергилото на колата и ръцете им бяха заключени в белезници, каквито всеки шериф от Дивия Запад носеше на колана си. Освен това бяха вързани за колата, за да не се налага непрекъснато да ги охраняват. Джон де Салдо и младата му любовница седяха на капрата и говореха за широкия свят, който щеше да се разкрие пред тях. Скоро и средствата за това щяха да бъдат налице.

Конят на де Салдо беше вързан отзад за колата.

Когато прекосиха Чейен Крийк, видяха насреща си Пол Бекман и приятеля му Хърд. Хърд беше старши работник в ранчото на Бекман. Пол беше доста по-млад от брат си, съпруга на Мария.

Джилдън Бекман, собственикът на ранчото, беше разделил хората си на малки групи, които обикаляха околността с цел да открият Ласитър и отвлечената индианка. След Ардмър се срещнаха с втората група. В нея бяха двамата каубои Ед Летън и Рик Хай. Този път обаче Джон де Салдо се ядоса на срещата, защото смяташе, че не са му нужни други хора освен Пол и Хърд. Но нямаше как да ги отпрати и всички тръгнаха заедно.

Когато спряха пред хотела в Харисън, Джон де Салдо вече предвкушаше удоволствието от предстоящата любовна нощ в мекото хотелско легло, но там го очакваше неприятна изненада. На вратата го посрещна не друг, а Джилдън Бекман, мъжът на сестра му и бащата на любовницата му!

Заедно с верния си каубой Бъстър той също търсеше следата на Ласитър. Беше стигнал чак до Ардмър, където друга група каубои му беше съобщила, че Джон де Салдо е успял да отнеме от Ласитър индианката и пътува на юг, придружен от брат му, Хърд, собствената му дъщеря и някаква негърка. Джилдън Бекман пристъпи прага с обидена физиономия.

Беше едър мъж с широки рамене и дебел врат. По лицето му личеше, че не е свикнал да се съобразява с никого и да отстранява безмилостно всеки, който се изпречи на пътя му. С палци, пъхнати под колана с револверите, и предизвикателно вирната глава, той застана пред Джон де Салдо и го погледна право в очите.

Джон де Салдо веднага се почувствува гузен.

– Мария беше съгласна да взема Алис със себе си – обясни той и слезе от колата. – Пък и не сме сами, нали виждаш!

Това беше първото, което искаше да обясни на зет си. Но Джилдън Бекман си имаше други грижи. И през ум не му минаваше, че шурейт му върти любов с дъщеря му. Според него Алис все още беше малко дете.

– Какво означава всичко това, Джон? – попита мрачно той. – Хванал си индианката. Добре! Но защо не я доведе обратно в ранчото? Ние яздим като луди дни наред, търсим ли търсим и никой не ни уведомява, че работата е свършена. Защо?

– Но аз изпратих човек, Джилдън! – заяви бързо Джон де Салдо.

Това, разбира се, беше лъжа. Но сега най-важното беше да успокои зет си. Затова сложи ръка на рамото му и го отведе зад колата. После повдигна леко чергилото и му посочи двете жени. Джилдън Бекман хвърли изненадан поглед във вътрешността на колата, после се обърна въпросително към шурей си. Явно нищо не беше разбрал.

– Черната уличница е любовница на Ласитър – ухили се Джон де Салдо. – Той държи на нея повече от всичко. Заплаших го, че ще я убия, ако не получим индианското злато в определен ден на определено място. Този Ласитър е странен тип. За нищо на света не би допуснал да убия негърката. Сигурен съм, че ще докара златото! Можеш да ми вярваш!

Джилдън Бекман остана скептичен.

– Слава богу, негърката отново е наша! Но дали и останалото ще се уреди?

– Разбира се! – изръмжа Джон де Салдо. – Разчитай и се дръж за мен без колебание!

– Къде е определеното място?

Джон де Салдо посочи пощенския път.

– На юг. Исках да бъда сигурен заради индианката.

– А по-точно?

– Гарата в Сидни!

– Какво?

Джон де Салдо вдигна рамене.

– Дотам има поне 150 мили! – извика ранчерото и сви ръце в юмруци. – А до моето ранчо са също толкова!

Джон де Салдо се усмихна лукаво.

– Ще сменим златото срещу книжни пари. Няма нужда да ги мъкнем с нас. Нали има банки! Ще преведем парите и когато се върнем в Сънданс, те вече ще ни чакат там. Ще имаме толкова много, че ще можеш да си напълниш хамбара с пачки. Повярвай ми!

– Като те слуша човек, всичко изглежда отлично. Но ако погледнеш отстрани... – Джилдън Бекман не се доизказа.

– Аз винаги говоря истината, по дяволите! – извика Джон де Салдо.

– Мислиш ли, че червенокожите ще се съгласят? – попита примирително зет му.

– А какво друго им остава? Иначе ще им изпратя свещената скоу на парченца в чувал за картофи! И те много добре го знаят. Ласитър ще им го разясни най-подробно. Защото знае, че същата участ очаква чернокожата му кукличка. А той е луд по нея! Остави ме да си върша работата, Джилдън! Изчакай и ще получиш своята част.

– Колко станахме?

– Защо ти е да знаеш? – попита студено Джон де Салдо. – Хърд ще се справи с всичко. А сега най-добре е да отидем в бара и да пийнем нещо по-силно.

– Правилно! – съгласи се Джилдън Бекман и тръгна към хората си, които го очакваха пред хотела.

Джон де Салдо помогна на Алис да слезе от колата.

– Баша ти е тук – прошепна той. – Ще вземем отделни стаи, но ти не се заключвай. По-късно ще дойда при теб.

Младото момиче сърдито го изгледа. Беше твърдо решено да отстоява своето.

– Нали съм ти вуйчо! – разсърди се той.

– Ти си Джон и аз се влюбих в теб. Двамата ще обиколим целия свят! – избухна тя. – А той да си седи в скъпоценното ранчо, с което толкова се гордее. Майка ми се намъчи с този човек.

– Говори по-тихо! – изшътка той.

– Вземи двойна стая, Джон – отговори сърдито тя и цялата почервеня. – Иначе ще избягам още сега!

Това момиче беше много твърдоглаво! В този миг към тях се приближи Хърд.

– Ще откарам колата зад хотела, сър, и ще оставя някого на пост.

– Много добре, Хърд!

Колата описа полукръг и мина през широката порта, която водеше в двора.

Алис хвана под ръка любимия си.

– Целуни ме! – поиска тя.

Той я погледна в очите и разбра, че трябва да се подчини на волята ѝ, ако не иска да стане скандал на публично място. Затова я целуна и двамата влязоха в хотела. На рецепцията нямаше никой и Алис уверено поиска двойна стая.

Джон де Салдо посегна към ключа и предпазливо се огледа. Но от зет му нямаше и следа. Затова бързо поведе Алис към горния етаж.

Когато влязоха в стаята, тя възкликна от радост и се хвърли на врата му. Щяха да спят в хотел! Това беше частица от широкия свят, за който толкова мечтаеше и в който щеше да живее отсега нататък. До нея беше мъжът, който беше изпълнил най-съкровеното ѝ желание. Нежността ѝ беше необузdana, а Джон де Салдо ѝ отговаряше с не помалка страст. Когато я вдигна на ръце и я понесе към леглото, вратата се отвори и на прага застана баща ѝ. Двамата се стреснаха и застинаха на място си, без да знаят как да реагират.

Заплашителният поглед на ранчерото се местеше от дъщеря му към шурей му и обратно, докато Алис с вик на уплаха се скри зад рамото на любимия си.

– Аз съм богат човек! – процеди през зъби Джон де Салдо и я притисна до себе си. – А богатият може да си позволи всичко.

– Още не си забогатял, Джон – отговори спокойно ранчерото.

– Но скоро ще бъде, папа! – извика Алис.

Той укорително я изгледа.

– Бъди добра да си държиш устата затворена, когато мъжете разговарят помежду си!

– Той ще се ожени за мен, папа!

– Още не се е стигнало дотам – продължи все така спокойно баща ѝ. – Вуйчо ти още не е забогатял, момичето ми.

Джон де Салдо се усмихна принудено.

– Нали си спомняш, че тя никога не ме е наричала „вуйчо“!

– И конят не може да каже „кон“, но въпреки това е такъв – изръмжа ранчерото.

– Ще живеем някъде, където никой не ни познава – каза Джон де Салдо. Алис го погледна влюбено и се сгуши в него. Беше изпълнена с благодарност, че я защитава така решително пред баща ѝ и не можеше да съдржа чувствата си.

– Първо трябва да спечелиш пари. Тогава ще си поговорим. Къде е сега Ласитър със златото?

Джон де Салдо вдигна рамене.

– Заповядах му да отиде в Сидни на гарата. Ще го чакам точно три дни. После ще извия врата на чернокожата кукличка!

– Нима наистина ще го направиш? – попита недоверчиво Бекман.

– Ами, разбира се! Достатъчно ясно му обясних това.

Джон де Салдо пусна Алис, бутна я леко встрани и пристъпи към прозореца.

– Ласитър не може да живее без негърката си! – той свали шапката си и с широк замах я хвърли на леглото.

Бекман стисна ръце в юмруци.

– Правилно ли те разбрах, Джон? Наистина ли не знаеш къде се намира Ласитър? Взел ли е златото или не?

– Той няма друг избор – настоя упорито Джон де Салдо.

– Представи си, че три дни го чакаш напразно в Сидни на гарата! Какво ще правиш, ако този кучи син не се появи и на четвъртия?

Джон де Салдо вдигна ръка, повдигна палеца си и посочи надолу.

– Край с негърката!

– Е добре, ще ѝ прережеш врата! Тя вече е мъртва! Какво ще правиш по-нататък?

Джон де Салдо високомерно се усмихна, без да си дава труд да отговори.

– Какво ще правиш, след като убиеш негърката? – разгневи се ранчерото. – Ще продължиш ли да чакаш Ласитър да пристигне с колата злато?

Алис като замаяна местеше очи от единия мъж към другия.

– Нали индианката е в ръцете ми! – изръмжа Джон де Салдо.

– Аха! – усмихна се студено Бекман. – А с нея какво ще правиш? Ще я убиеш ли?

– Който е казал „а“, ще каже и „б“!

Бащата на Алис най-после влезе в стаята, блъсна вратата, пристъпи към масата и седна.

– Алис, остави ни сами! Трябва да поговоря с... с вуйчо ти.

Младото момиче въпросително изгледа любимия си.

– Да, остави ни сами – изръмжа той, без да откъсва очи от баща ѝ.

Алис излезе от стаята. Не беше обидена, даже напротив – съвсем ясно беше показала на баща си, че вече не слуша него, а Джон де Салдо, а баща ѝ не беше възразил с нито една дума.

– Така няма да постигнеш нищо – заговори ранчерото, когато Алис затвори зад себе си вратата. – В тази работа трябва хитрост, а не насилие...

– Добре, ще чакам и ще си пия спокойно чая! Ласитър е полудял по тази черна уличница. Нали го видях! Негърката го е омагьосала. Сигурно е много способна, знам ли? – вдигна рамене Джон де Салдо. – Той се е поболял по нея и затова ще направи всичко, което е по силите му, за да докара златото невредимо в Сидни. Можеш да разчиташ на мен, Джилдън. А червенокожите ще се съгласят да дадат богатствата си, защото той ще им обясни, че тяхната скоу е загубена. Няма съмнение, че големият удар ще успее!

– Но ти изобщо не знаеш какво е станало с Ласитър! – упрекна го ранчерото.

– Ще се видим на гарата.

– Но какво става с теб, Джон? Най-добре е да пресрещна оня тип с Пол и Хърд, за да видя дали изобщо е взел златото!

– От мен да мине! – отговори небрежно Джон де Салдо. Предложението на зет му беше добре дошло за него. Така щеше на воля да се забавлява в леглото с Алис. – Важното е да стигнем навреме в Сидни.

– Ти си направо безразсъден, Джон!

– Нали жените са в ръцете ми! Не бива да ги изпускам от очи, ако искам да спечеля играта. Докато са при мен, няма опасност.

Ранчерото го изгледа и пое дълбоко въздух.

– Имаш ли понятие къде е сега Ласитър?

Джон де Салдо безпомощно вдигна рамене.

– Не!

– Кога е тръгнал и откъде?

Същият отговор.

– Не смятам, че бих могъл да поверя дъщеря си на човек като теб – каза загрижено Бекман и се надигна.

– Вече нищо не можеш да промениш, зетко! Дъщеря ти сама е решила.

– Ти си й завъртял главата! А си два пъти по-стар от нея! Алис е все още дете. Не познава света, нито хората, които живеят в него – той заплашително вдигна ръка. – Използвал си я най-безсрамно, нали познавам детето си...

Джон де Салдо отиде до вратата и я отвори. Алис се беше облегла на парапета и гледаше надолу към салона. Когато де Салдо я повика, тя се обърна и лицето ѝ светна в усмивка. Хвана го под ръка и вдигна

влюбено очи към него, без да обръща внимание на загрижената физиономия на баща си.

– Баща ти скоро ще ни напусне. Смята да пресрещне Ласитър с вуйчо Пол и с Хърд – обясни небрежно Джон де Салдо. – Исканеш с него, защото смята, че си още дете.

Джилдън Бекман го погледна в очите, но шурейт му само коварно се усмихна.

– Аз ще остана при теб! – извика решително Алис и го прегърна.

Джон де Салдо доволно изглежда зет си. Ранчерото се обърна към дъщеря си и зададено проговори:

– Какво ще каже майка ти, когато узнае това? Дано най-после разбере колко съм бил прав, когато твърдах, че брат й е скитник и безделник и че няма защо да го държим при нас в ранчото. Винаги съм смятал, че той ще ни донесе нещастие и ето, че това стана.

Без да каже нищо повече, Бекман излезе от стаята и затръшна след себе си вратата. Алис се стресна и скри лице в гърдите на любимия си. Той погали косите й, целуна я по челото и подчинявайки се на някакъв внезапен импулс, я пусна и изтича до вратата. Зет му слизаше по стълбата.

– Джилдън! – извика Джон де Салдо. – Бъди точен на гарата в Сидни! Защото Алис и аз ще вземем следващия влак!

Без дори да се обърне, ранчерото продължи пътя си.

– Къде е тръгнал татко? – попита от стаята Алис.

– Исканеш да търси Ласитър.

Тя изплашено го изгледа.

– Вуйчо ти Пол и Хърд ще го придружат.

Тя го прегърна и се усмихна прелъстително.

– Да, Пол наистина ми е вуйчо. Но не и ти, любими!

Той я взе на ръце и я отнесе на леглото. При това я целуваше все по-страстно и по-страстно. Алис затвори очи и се усмихна щастливо. Когато усети върху себе си тежестта на мъжа и търсещите му ръце, които събличаха роклята й, тя цялата се разтрепера от удоволствие. Когато той свали пликчетата й и проникна в нея, тя простена сладострастно и задиша на пресекулки. Обгърна тялото му с ръце и крака така, сякаш никога вече не искаше да го пусне.

8.

Нощта вече си отиваше, когато Ласитър най-после стигна малкото градче на Пайн Крийк. Къщите се издигаха като сива грамада в разпадащия се мрак. Ласитър спря далеч от хотела и върза коня си пред един бръснарски дюкян. Главната улица беше пуста. Все още не бяха пропели първи петли. Въпреки това обаче той беше нащрек. Като гледаше да не излиза извън сянката на къщите, се промъкна към хотела, като се оглеждаше непрекъснато. Градът все още спеше. Дори котки не се мяркаха.

Вратите на хотела и портата към двора бяха заключени. Ласитър спря под навеса и внимателно се огледа. Нямаше и понятие къде би могъл да бъде Джон де Салдо. Възможно беше дори да е спрял да преноси сува в този хотел и да е продължил пътя си на юг.

Ласитър отиде до съседната къща. Там портата беше отворена и той бързо се озова в задния двор на хотела. Под навеса имаше каруца с чергило, която с нищо не привличаше вниманието. Нищо не показваше, че това е именно колата, която търсеше. Малко по-нататък стоеше стара пощенска кола, без врати, без завеси на прозорците, цялата ръждясала. Но не можеше да се види дали в нея не спят мъжете, които охраняват каруцата.

На Ласитър много му се искаше да хвърли поглед в книгата за гости. Джон де Салдо със сигурност пътуваше с истинското си име. Затова предпазливо тръгна към задната врата, без да изпуска от очи пощенската кола. Вратата беше заключена. За момент Ласитър се поколеба. Не беше ли по-просто първо да хвърли един поглед под чергилото? После би могъл да отвори вратата с джобното си ножче. Затова тръгна към покритата каруца, но на десет крачки от нея спря като вкаменен. От прозореца на пощенската кола се показва дулото на пушка.

– Не се приближавайте, мистър! – чу се мъжки глас. Ласитър различа неясните очертания на седналия в колата човек. Той не беше сам. От другия прозорец също се подаде дулото на уинчестър.

Вече нямаше съмнение – Джон де Салдо беше в града. Той ношуваше в хотела, а в покритата кола бяха затворени Мира О и Си. Двамата мъже, които ги охраняваха, бяха от ранчото на Бекман. Дали не го познаха? Но никой от каубоите не беше виждал лицето му...

Той посочи двора и небрежно заговори:

– Живеея наблизно и понеже ми се скъса ремъкът на файтона, реших да видя дали няма да намеря нещо под навеса...

– Тук няма такива работи – прекъсна го мъжът. – Всичко е разчислено. А сега изчезвайте!

Явно тия типове не го познаваха. Сега щеше да им даде да разберат! Разстоянието беше подходящо. Нямахше нужда да изважда двуцевката, както револвера. Достатъчно беше да обхване с ръка ложата на приклада и да го натисне надолу, за да зареди. Ако натисне и двата спусъка, мъжете в пощенската кола ще бъдат обезвредени. В този миг обаче, когато Ласитър реши да стреля, каруцата се разлюля и един мъж слезе отзад. Междувременно беше станало доста светло. Ласитър не си спомняше да е виждал този мъж преди. Човекът също не го познаваше. Той беше слязъл от колата само за да му покаже, че няма никакъв шанс срещу тримата. В момента най-разумно беше да отстъпи. Затова повдигна ръце и примирително каза:

– Не се ядосвайте, господа! Ще си потърся ремък другаде.

Ласитър тръгна заднешком. След пет крачки се обърна и изтича в съседния двор. Скри се зад обора и изчака да се успокои лудо биещото му сърце. Никога не биваше да забравя, че с действията си излага на опасност живота на Мира О и Си. Затова трябваше много да внимава с типове като тия, които във всеки един миг можеха да го поставят на колене.

Мъжете вече знаеха как изглежда той. Затова най-добре беше да напусне града. Знаеше каква е крайната цел на Джон де Салдо и щеше да изчака удобен случай, за да освободи жените.

Той излезе на улицата, мина покрай хотела и се запъти надолу по улицата. Вече се развиделяваше. Из града пропяваха първи петли.

Когато отвърза коня си, чу тропот на копита. Трима ездачи излязоха от сянката на околните къщи и го заобиколиха, насочили пушките си срещу него.

Ласитър познаваше тия мъже. Двама от тях седяха на масата онази вечер в ранчото на Бекман. Джон де Салдо му беше представил по-възрастния като свой зет. Само третият му беше непознат.

– Не мърдай, Ласитър, иначе си загубен! – изсъска Бекман.

Ласитър спокойно го изгледа.

– Какво искате от мен?

– Знаеш ли кой съм аз?

– Да! Ти си Бекман.

– Точно така. Джилдън Бекман – изръмжа ранчерото. – Това е брат

ми Пол, а това е старшият ми работник Хърд. Къде е златото?

Ласитър безизразно го изглежда.

– Някъде наблизил ли си го скрил? – поиска да узнае Хърд.

– Да не си се скарал с Джон де Салдо? – осведоми се небрежно Ласитър. – Не мога да рискувам живота на приятелката си заради вас...

– Точно това исках да ти напомня! Ако не ни покажеш златото, Джон де Салдо ще убие негърката. Окоето му няма да мигне! И индианката също! Нали ти е ясно?

– Разбира се, че взех златото – заяви спокойно Ласитър. – Сега трябва да се разберем как да организираме предаването му на гарата в Сидни.

– Сега това не е важно! – прекъсна го грубо Бекман. – Отведи ни в скривалището си и ни покажи златото. После ще се върнем да уведомим Джон де Салдо. И не се опитвай да ни избягаш! Покажи ни златото!

– Как си го представяш това? – изсмя се иронично Ласитър. – Аз съм в ръцете ви. Ще ви покажа златото, а вие ще ме убиете. Без такива! Повикайте Джон де Салдо и вземете с вас и Си.

– Няма да стане! – изкрещя Джилдън Бекман и го избута така, че пушките на другите двама мъже почти опряха в гърлото му. После прибра всичките му оръжия.

Ласитър нямаше избор. Ако искаше да запази живота на Си, трябваше да се подчини. Ръцете му бяха вързани.

Той се качи на коня си и потегли. Мъжете язدهа плътно до него, а пушките им почти опираха в гърба му. Искяха да видят златото, което не съществуваше. Значи трябваше да ги остави да лежат мъртви на мястото, на което щеше да ги отведе. Иначе и двете жени щяха да изгубят живота си. Ласитър трябваше да спечели тази игра, като напругне всичките си сили, защото тримата въоръжени мъже зад него не му даваха почти никакъв шанс.

Той тръгна обратно по пътя, по който беше дошъл, и скоро групата излезе извън града. После зави на северозапад в посока към Хат Крийк – малка рекичка, която по пътя си към Чайен Крийк се провираше през множество недостъпни скалисти клисури. В тази дива местност може би щеше да му се удаде да се справи по-леко с тримата мъже, които го следваха по петите. Въпросът беше на живот и смърт. На карта беше заложен не само собственият му живот. Ласитър се тревожеше преди всичко за двете жени, които все още бяха под властта на онзи негодник.

Но как да обезвреди тези трима мъже? Как да се справи окончателно с тях, когато дори нямаше оръжие? През целия път Ласитър

размишляваше трескаво. Останалите също мълчаха. Едва когато видяха пред себе си стръмният склон, който се спускаше към Хат Крийк, започнаха да стават недоверчиви.

– Ти май ни баламосваш! – извика Бекман. – Не е възможно да си се спуснал с кола по този склон!

– Червенокожите натовариха златото на мулета – отговори лаконично Ласитър. – Те нямат каруци.

Джилдън Бекман се успокои.

Слънцето отдавна беше изгряло, когато четиримата мъже навлязоха в тясната каменна клисура. Трябваше да слязат от конете, да ги водят за юздите и да вървят един след друг по тясната пътека.

– Колко още ни остава? – попита Хърд.

– Ей там е! – Ласитър протегна ръка напред.

Той вървеше пръв. Следваше го Джилдън Бекман. След него вървеше Хърд. Последен беше Пол Бекман.

Ласитър не бързаше. Оглеждаше се незабележимо настрани, понякога обръщаше глава назад. Но не виждаше никаква възможност да повали вървящия след него мъж, без да се изложи на куршумите на двете останали пушки.

След малко спря и пусна юздата на коня си.

– Какво става? – извика Джилдън Бекман, остави коня си и пристъпи напред. – Тук ли е?

Намираха се пред стръмен каменист склон, обрасъл с високи дървета. Бяха на самия бряг на рекичката. Ласитър посочи нагоре.

Джилдън Бекман недоверчиво присви очи.

– Какво? Там горе?

– Аз дойдох от другата страна.

– Тогава и ние ще минем оттам.

– Значи трябва да се върнем.

Джилдън Бекман втренчено го изгледа.

– Това е най-късият път, а и вие няма да вземете златото със себе си – отговори Ласитър.

Пол Бекман и Хърд също се приближиха.

– Пол, там е, горе! – протегна ръка Джилдън Бекман. – Качи се горе и ме повикай, ако видиш мулетата!

Пол Бекман също присви очи и напрегнато се опита да различи нещо между дърветата.

– Къде са? Нищо не се вижда!

– Естествено, че отук не можеш да ги видиш – намеси се Ласитър.

– Трябва да се качиш горе.

– Хайде, тръгвай! – изръмжа ранчерото. „Защо точно аз?“ – този въпрос беше изписан на лицето на по-младия брат. Но той не се възпротиви гласно и бавно тръгна нагоре по склона. Тримата напрегнато гледаха след него.

– Колко злато носиш? – осведоми се с дрезгав глас Джилдън Бекман. – Поне това можеш да ни кажеш...

Ласитър равнодушно сви рамене.

– Трудно ми е да определя.

– Горе-долу!

Ласитър изкриви лице и се направи, че размишлява.

– Един милион? – попита напрегнато Бекман.

– Милиони! – каза Ласитър. – Какво?

– Повече от един милион. Много повече.

– Десет милиона?

Ласитър махна с ръка.

– Четири пъти по толкова. А може би пет. Или още повече.

Джилдън Бекман се задъха и лицето му побледня. Той с вълнение проследи с очи по-младия си брат, който се катереше по склона. Хърд и Ласитър също се загледаха след него. Мина доста време, докато Пол достигне билото. Той се изправи, огледа се и изведнъж изчезна.

Джилдън Бекман и Хърд се спогледаха със съмнение в очите.

– Къде ли хукна така? – промълви Ласитър. – Отгоре мулетата се виждат много добре.

Двамата го погледнаха сърдито и отново втренчиха очи в билото на склона. Ласитър тъкмо щеше да се нахвърли върху Бекман, когато внезапно горе се появи Пол и нещо изкрещя.

– Какво казва той? – попита задъхано ранчерото.

– Видял е мулетата – отговори Ласитър. Ранчерото отново втренчи очи в брат си, който продължаваше да вика и да ръкомаха, макар че нищо не се разбираше.

– Ти пази Ласитър, Хърд! – не можа да се стърпи Бекман. – Аз отивам да видя какво става... Идвам, Пол! – извика той и хукна нагоре по склона.

– Вземи си ласото! – извика след него Ласитър.

Джилдън Бекман широко се ухили.

– Умно куче си ти! – отвърна му той и се запъти към коня си.

Но Ласитър бързо взе ласото си от седлото и му го подхвърли.

Без да каже повече нито дума, ранчерото пое ласото и тръгна

нагоре по склона.

– Наистина ли си докарал толкова много злато? – попита с пресъхнали устни Хърд.

Ласитър сви рамене.

– Трудно е да се оцени точно. Това са статуетки, а не монети!

– От чисто злато?

– Ами, да! Червенокожите имат купища злато. Защо им е да го фалшифицират?

Хърд беше дребен набит мъж с доста голямо шкембе, недосялан грубиян. Като млад е бил боксьор в пътуващ цирк. Трябвало е да се бие с много здравеняци и се е научил да млати здравата, без да обръща внимание на техника и тактика. Всеки, който се е качвал на арената, е трябвало да го събори на земята, за да получи обещаните от директора 10 долара. Работата на Хърд е била да се отбранява и да осигурява на цирка тази неголяма сума. Доста често е понасял силни удари, но въпреки всичко беше запазил без повреди тесния си прав нос и малките стърчащи уши. Обаче от доста години насам разсъждаваше твърде бавно. Това беше печалбата му от дългите боксьорски години.

Когато Ласитър се надигна на пръсти и изненадано посочи с ръка назад, съобщавайки, че другите идват, Хърд веднага се обърна. Този кратък миг беше достатъчен за Ласитър. Той му стовари един ляв прав удар и после дясно кроше, така че Хърд падна под коня му и загуби съзнание. С един скок Ласитър се озова при него и измъкна пушката от ръцете му. После извади и револвера от кобура.

Джилдън Бекман не забеляза нищо. Той беше спрял на половината път да изчака брат си, който се спускаше надолу. Двамата си разменяха отсечени реплики. Ясно за какво. Пол не беше видял нищо от билото. Нито мулета, нито товари със златни статуетки.

В този момент Ласитър изтича при коня на Джилдън Бекман, където бяха неговите собствени оръжия. Братята бързо се спускаха по склона, подпирайки се на дърветата, за да не загубят равновесие. Ласитър препаса колана с револвера, стисна в ръка уинчестъра си и се прикри зад една скала.

Когато братята стигнаха брега на потока и се отпавиха към конете си, той извика повелително зад гърба им:

– Спрете!

Двамата мъже застинаха на местата си. В този миг забелязаха и Хърд, който лежеше в безсъзнание на земята, полускрит от коня на Ласитър.

Ласитър излезе от прикритието си с опрян на хълбока „Уинчестър“.

– Пуснете пушките на земята! – нареди той.

Двамата се поколебаха. Но в крайна сметка Джилдън Бекман даде пример. Той хвана пушката за дулото и я пусна на земята. Брат му стори същото.

– Няма никакво злато! – изръмжа Джилдън.

– Най-после познахте!

– Чернокожата уличница ще плати с живота си нахалството ти! – процеди през зъби ранчерото.

– Първо ще си свалите револверите. Започвай ти! Покажи на брат си как стават тия работи.

Бекманови се обърнаха към него. Всеки друг на негово място би стрелял, но Ласитър мразеше да убива. Не искаше да отнема човешки живот, освен в краен случай. И двамата бяха на мерника му. Трябваше да се подчинят и да извадят револверите си. Нямаха шанс срещу него.

– Веднага извадете револверите – повтори категорично той.

– Бъди почтен победител, Ласитър! – проговори Джилдън Бекман. – Нека се разберем по изпитания стар начин. С револверите!

– Ти сам призна, че победителят съм аз. Няма какво повече да се говори.

Братята го изгледаха с пламтящи от гняв очи. Не можеха да се предадат току-така. Не че не искаха, но просто не знаеха как да го направят.

Братята бяха свикнали да съгласуват действията си. При това нямаше нужда да говорят, нито дори да се погледнат. Затова нападнаха едновременно.

И двамата бяха еднакво добри майстори в бравенето с всички видове оръжия. Говореше се, че на такива като тях бавачката е сложила по един „Колт“ още в пелените. И така си беше. За част от секундата те пристъпиха напред, коленичиха и посегнаха към пистолетите. Ръцете им се спуснаха към коланите и само след миг отново се вдигнаха. Бяха от този тип мъже, които умееха светкавично да извадят пистолета, да се прицелят, да дръпнат спусъка и да улучат. И то не само когато стреляха по празни бутилки, стари тенджери или празни консервени кутии, но и когато отсрещната страна също умееше да стреля точно и да улучва.

Ласитър обаче имаше предимство и той моментално се възползва от него. Притисна по-силно уинчестъра до хълбока си и стреля. Никой от братята Бекман не успя да натисне спусъка! Пушката на Ласитър изтрещя и първият изстрел попадна право в целта. Той улучи ранчерото в

рамото, а следващите два изстрела повалиха брат му на земята. Дватама мъже паднаха като подкосени. Скалата под тях се оцвети в тъмночервено.

Ласитър пое дълбоко въздух и се изправи. Ехото от изстрелите все още кънтеше в клисурата. Той инстинктивно зареди три нови патрона в уинчестъра и приближи към падналите мъже с готова за стрелба пушка. Пол Бекман беше мъртъв, а брат му – тежко ранен. Непременно трябваше да го прегледа лекар. Ласитър се отпусна на колене край ранения, остави пушката настрана, разтвори якето и ризата му и разгледа раната. Тя силно кървеше. Трябваше да се превърже и Ласитър бързо тръгна към коня си за превръзки. После стегнато омота рамото.

От време на време Бекман отваряше очи и го поглеждаше, без да произнесе нито дума. Ласитър успя да спре кръвоизлива, взе едно одеяло и го подложи под главата на ранения. После го покри с още едно, защото той беше започнал да зъзне поради загубата на много кръв.

– Ще погребат брат ти и после веднага ще те отведе в Харисън на лекар – каза Ласитър и се изправи. – Той ще те закърпи.

Хърд бавно идваше на себе си. Ласитър взе пушката си и отиде при него. Тромавият шишко се опря на лакът и го изгледа с мътен поглед.

– Какво става с Бекманови? – Значи все пак си спомняше нещо...

– Остана само един – отговори Ласитър – ранчерото! Трябва да го отведем в Харисън при лекаря.

Хърд се претърколи под коня му и се изправи. Обаче се олюля и се опря на седлото. При това очите му се спряха на братята.

– Пол... мъртъв ли е? – попита той и втренчи поглед в лицето на Ласитър, който кимна в отговор. – Добре, аз ще го заровя – проговори мрачно Хърд и тежко закрачи към коня си. Отзад на седлото висеше сгъваема лопата, изострена от двете страни. Беше тежко, неудобно съоръжение, което приличаше повече на мотика, отколкото на лопата. Негодникът мълниеносно я разгъна, наведе се, плъзна се встрани, замахна силно и запрати лопатата по Ласитър, подобно на бойно копие.

Ласитър беше нашрек и моментално се хвърли настрана. Само така успя да се изплъзне от смъртоносното оръжие. Хърд хвърли лопатата с такава сила, че самият той полетя напред. Приклезна и плъзна ръка по тила, си сякаш искаше да придърпа жакета си. Но американецът много добре знаеше какво означава това движение. Мъжът се готвеше да извади нож, скрит в специален джоб на тила. Затова Ласитър падна по гръб на земята и стреля. Бившият боксьор беше улучен смъртоносно. Той залитна и се строполи по лице на земята, сякаш някой беше подсякъл

краката му.

Ласитър изруга и се изправи. После отиде при падналия мъж и го обърна по гръб. Хърд беше мъртъв.

В коритото на потока имаше достатъчно камъни. Той намери подходяща вдлъбнатина между високите дървета на склона и отнесе там двата трупа. После ги покри с големи парчета скала. По челото му избиваше пот, но искаше да изпълни докрай християнските си задължения.

Накрая изгори барута от два патрона върху гробовете, за да не ги нападат хищни птици, и работата беше свършена.

Ласитър избърса челото си и отиде при Джилдън Бекман, който трепереше от студ. Беше бял като платно. Чертите на лицето му все повече се изостряха. Крайно време беше да го прегледа лекар. Затова Ласитър го отведе колкото се може по-бързо при коня му и го качи на седлото. После здраво го овърза с ласото, за да не падне. Хвана юздите на конете и потегли назад през клисурата по пътя за Харисън.

Къщата на доктора беше близо до хотела. Той излезе да помогне на Ласитър и двамата внесоха ранения в кабинета. От прозореца се виждаше задният двор на хотела. Покритата с чергило каруца беше изчезнала. Само старата пощенска кола стоеше на мястото си.

Скоро Ласитър се сбогува. Той сложи ръка на рамото на Джилдън Бекман и промълви:

– Надявам се, че никога вече няма да се видим...

Докторът го придружи до изхода.

– Защо му казахте това? Положението му е сериозно. Не се знае дали ще изкара нощта...

Ласитър само мълчаливо го изгледа и вдигна ръка за сбогом.

Той продължи пътя си и взе със себе си и трите коня. Когато излезе от Харисън, слънцето вече залязваше. Тръгна по пощенския път, който беше прокаран по една прастара пътека на бизоните. Тя водеше по права линия на юг към Норт Плат Ривър.

9.

Бокс Бът Крийк беше почти пресъхнал. Колата и четиримата ездачи дори не се намъкнаха. Преприказа на другия бряг и продължиха по пътя на юг.

Джон де Салдо седеше на капрата. Алис беше заспала на рамото му. Четиримата каубои от ранчото на Бекман препускаха зад колата.

Мира О и Си се намираха вързани под чергилото, както и преди. Междувременно Джон де Салдо се беше погрижил за меки постелки. Мъжете с удоволствие бяха дали палтата и одеялата си, защото лялото сякаш се беше върнало и дните бяха непоносимо горещи. Затова предпочитаха да яздят по ризи.

По едно време Алис се стресна.

– Върна ли се татко? – извика тя и се огледа сънено.

– Не!

– Страх ме е за него – призна тя. – Оня Ласитър е опасен...

– Но те са трима! Пък и са опитни мъже. Не се тревожи! Смятам, че са го намерили и сега препускат след колата, за да не избяга със златото. Не че е нужно, но поне не е опасно.

Алис изглеждаше успокоена. Но това беше само привидно. Тя често се оглеждаше наоколо и търсеше с очи баща си.

Беше почти тъмно, когато влязоха в Ейгът Сити. Всъщност това беше забутано селце с две дузини къщи. Наоколо обаче имаше множество обширни и богати ферми. Затова жителите на селището се занимаваха главно с търговия. Имаше и сносен хотел.

Алис влезе в хотела да потърси стая. Искаше да наеме просторно бяло помещение с големи прозорци към главната улица, откъдето да наблюдава движението на хората и колите.

Джон де Салдо откара колата в задния двор. Каубоите го последваха. Той спря близо до кладенеца и слезе. После както всяка вечер предаде поводите и водачеството в ръцете на Ед Лейтън.

Лейтън беше едър рус тексасец на около 30 години. Изглеждаше спокоен и добродушен, но външният вид лъжеше. Той беше много мнителен и лесно се дразнеше, беше избухлив и деспотичен. Често ставаше направо непоносим. Но на него можеше да се разчита. Това поне беше сигурно.

– Къде ли остана Бекман? – попита той, когато Джон де Салдо му

подаде юздите.

– Защо? Липсва ли ти? – попита невъздържано Джон де Салдо.

– Когато имам киселини в стомаха, значи ще се случи нещо лошо.

А от три дни насам непрекъснато имам киселини, сър!

Джон де Салдо невъзмутимо се изсмя.

– Нима мислиш, че ранчерото замисля нещо срещу теб?

– Ако Бекман е офейкал с парите, и вие, и аз ще останем с пръст в устата. Моята част е по-скромна, но все пак...

Джон де Салдо не отговори.

– Ласитър е сам, а те са трима – продължи със съмнение в гласа Ед.

– Обзалагам се, че са го намерили. Но защо не се връщат?

Останалите трима бяха наобиколили Ед Лейтън и слушаха напрегнато. Джон де Салдо местеше очи от единия към другия.

– И вие ли си мислите такива неща? – попита развеселено той.

– Това не са измислици – отговори сериозно Ед. – Бекманови и Хърд сигурно са утрепали Ласитър и са офейкали със златото. Ако не бяха намерили нищо, отдавна щяха да се върнат, за да ви трият сол на главата и да ви наричат какъв ли не! Не съм ли прав?

Джон де Салдо изкриви лице в кисела усмивка.

– Бекманови винаги са ме смятали за негодник, зная...

– Вярно е – отговори уверено Ед.

– Успокойте се! Ние ще ги извозим всичките! – произнесе с омраза Джон де Салдо. – Почакайте да се стъмни и пуснете жените да се поразтъпчат. Но бъдете нащрек! С червенокожата държим в шах индианците, с негърката – Ласитър, а Алис е залогът срещу Бекманови. Ясно ли е?

Мъжете го изгледаха слисано, но после се ухилиха.

– Най-после разбрахте! – каза доволно Джон де Салдо. – Не викайте дявола и не се оставяйте Ласитър да ви изненада! А като седнем във влака и потеглим на юг със златото у себе си, ще бъда щедър при делбата. Обещавам ви го!

Но това беше лъжа. Всъщност той през цялото време мислеше как да се отърве от придружителите си. Но сега-засега имаше нужда от тях.

Затова дружески потупа Ед по рамото, обърна се и влезе в хотела през задната врата.

Алис го очакваше на прага на стаята. Всичко беше така, както си го беше представяла: просторна стая, боядисана в бяло, с големи прозорци, гледаци към главната улица. Широкото двойно легло беше поставено на подиум в ъгъла на стаята.

– Защо се забави? – извика тя, щом го видя. – Така те чаках!

Той се ухили и посегна да я прегърне, но веднага забеляза, че вълнението ѝ е предизвикано не от красивата стая. Младата жена цялата трепереше.

– Току-що под прозорците мина Ласитър със златото!

Джон де Салдо я погледна смаяно и с два скока се озова до прозореца. Алис изтича след него и го хвана за ръка.

– Водеше след себе си три товарни коня – прошепна задъхано тя. – И трите тежко натоварени.

Джон де Салдо се обърна към нея и шумно преглътна.

– Наистина ли беше Ласитър? Да не си се припознала?

– Не, не! Ако го проследиш...

– Не! – прекъсна я грубо той. – Нищо няма да правим.

Джон де Салдо отвори прозореца и показа главата си навън. От Ласитър нямаше и следа, но не можеше да е отишъл далеч. След последните къщи пощенският път правеше рязък завои и високите дървета напълно го закриваха.

– Познах го! – повтори уверено Алис. – Той беше! Но защо не идва баща ми?

– Ще дойде! Седни до прозореца и го чакай! Баща ти със сигурност е по петите му.

– Така ли мислиш?

– Да, разбира се!

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Не ме напуска чувството, че с татко се е случило нещо лошо. Нищо чудно този Ласитър да му е сторил нещо...

– Спри дотук, Алис! Те са трима яки мъже! Ако баща ти и Пол не могат да се справят с Ласитър, Хърд няма да го изпусне. Досега се е справил със стотици като него...

– Дано си прав – промълви тя, опитвайки се да си придаде смелост.

– Щом ти казвам...

– Ще седна до прозореца.

– Може би Ласитър е успял да ги заблуди. Цяла нощ ли ще седиш там?

– Защо мислиш така?

– От този тип всичко може да се очаква. Почакай ме! Ще отида да кажа на мъжете да си отворят очите.

Джон де Салдо излезе от стаята и бързо слезе в задния двор. Мъжете тъкмо разпрягаха конете.

– Ед, Рик! – извика от вратата той. – Елате за малко!

Мъжете се приближиха към него.

– Ласитър току-що е минал по главната улица – съобщи важно Джон де Салдо. – С три тежко натоварени коня!

– Минал е през града? – попита недоверчиво Рик Хай, костелив старец, който никак не обичаше да го питат на колко е години. При това язеше като младеж и се биеше много добре.

– Да, да. Сигурно е решил да стигне преди нас на гарата в Сидни – отговори уверено де Салдо.

– Но там ще ни скрои някой номер! – извика Ед Лейтън.

– Няма да му позволим – изсмя се Джон де Салдо. – Още не се е родил този, който ще ни измами, момчета. Не е ли така?

– Май ще закъснее! – усмихна се Бъстър Фараго. Той беше едва 25-годишен и не се боеше от нищо и никого. Така поне твърдеше.

Мъжете се изсмяха грубо. Гай Хилър неколкократно се удари по бедрата. Той беше чернокос мъж с буйна брада и приличаше на джудже, но когато се ядосаше, ставаше опасен. Посягаше към ножа и се биеше безмилостно, без да подбира средствата.

– Въпреки това бъдете нащрек, момчета! – предупреди Джон де Салдо и потупа по рамото Бъстър Фараго, който беше най-близо до него. – Не бива да подценяваме врага си. Разчитам на вас!

Той влезе в хотела и се качи в стаята. Алис седеше до прозореца. Като го чу да влиза, подскочи.

– Какво има? – учуди се Джон де Салдо. – Да не си видяла пак Ласитър?

– Не! Но къде остана татко? – по вида ѝ личеше, че е много разтревожена.

Джон де Салдо пристъпи към нея и я прегърна.

– Ще дойде! Не се тревожи толкова – опита се да я утеши той.

– Не знам! – изплака тя и скри лице в гърдите му. – Сигурна съм, че с татко се е случило нещо лошо. Този Ласитър... – тя не успя да довърши изречението си.

Той я притисна до себе си и започна нежно да я милва. След малко разкопча роклята ѝ и развърза твърдия корсет. Но когато погали гърдите ѝ, тя се отдръпна и се хвърли с плач на леглото.

Джон де Салдо опря ръце на хълбоците и изгледа Алис с неприкрито раздражение. „Може да стане весело“ – мислеше си той. Но трябваше ли да се обърне на другата страна в леглото само защото зет му не беше дошъл?

– Хайде да отидем да вечеряме – каза спокойно той. – И двамата

сме гладни – после си помисли: „Една чаша тежко червено вино ще я стопли и ще промени хода на мислите й“. Наведе се над нея и закопча роклята й.

– Алис, ти си гладна – зашепна Джон де Салдо. – Цял ден не сме яли.

После я издърпа от леглото. Отначало тя се противеше, но после изми лицето си и слезе в ресторанта. Лицето й беше бледо и изразяваше обърканост. Но още след първите глътки вино тя се разведри и Джон де Салдо се изпълни с нова надежда.

10.

Ласитър беше настигнал колата и придружаващите я ездачи пет мили преди Ейгът Сити, но беше предпочел да не го забележат. Беше останал на разстояние и после нарочно бавно беше минал по главната улица на градчето, водейки след себе си конете на Бекманови и на Хърд. Чувадите, с които ги беше натоварил, бяха направени от одеялата на седлата, напълнени с листа и пръчки. Ласитър забеляза лицето на Алис зад един от прозорците на хотела и установи, че тя също го е видяла и познала.

Това беше и намерението му. Искаше да го забележат с тежко натоварените коне. Най-добре беше самият Джон де Салдо да го види, за да се убеди, че златото е налице, и да облекчи живота на двете жени, докато Ласитър намери начин да ги освободи.

Беше още светло, когато Ласитър се скри в съседния двор и започна да наблюдава какво ставаше в хотела. Беше скрил конете на края на градчето в една изоставена дъскорезница.

Видя тримата каубои, които охраняваха каручката. Първият се беше облегал на задното колело със скръстени ръце и дремеше. Вторият седеше пред обора в сянката на стената върху преобърнатата бъчва за събиране на дъждовна вода. Третият дълго време не се мяркаше и Ласитър го забеляза едва когато смени наблюдателния си пункт. Той беше седнал отпред на капрата.

Ласитър тихо изруга. Нямахше как да влезе незабелязано в двора на хотела, поне докато беше светло.

Вече доста се беше смрачило, когато мъжът скочи от капрата и няколко пъти обиколи колата. Беше държелив брадат старец. Той повика другаря си и двамата свалиха страничната дъска. После старецът се покатери в колата и след малко изведе навън Мира О. Мъжът върху бъчвата се надигна и застана на пост пред хамбара, който беше долепен за хотела. Държеше пушката си готова за стрелба. Старият поведе Мира О към хамбара и я накара да влезе вътре. Самият той застана на пост пред вратата с пушка в ръка. Третият мъж остана зад колата.

Ласитър доста време не можа да си обясни смисъла на тези действия. Най-после се сети, че са извели индианката малко да се поразтъпче в хамбара. И наистина тя ходеше напред-назад. Ласитър обаче не можеше да вижда добре.

Той се плъзна като пантера покрай оградата, прехвърли се през нея

на място, където мъжете не можеха да го видят, и изтича към задната страна на хамбара. Но задна врата нямаше. Самият хамбар представляваше стара и доста паянтова постройка, в която хората от хотела трупяха разни вехтории. Повечето дъски бяха изгнили. Когато Ласитър предпазливо откърти една дъска, не се чу почти никакъв шум. Вдигна се само малко облаче прах. Ласитър напрегнато се вгледа в тъмнината. Купчина царевични кочани изпълваше вътрешността. Вътре беше влязъл някакъв мъж, който разговаряше с Мира О, но той едва чуваше гласовете им. Откърти още една дъска, която се крепеше на един-единствен гвоздей, и провря главата си.

Гласовете вече не се чуваха. Ласитър се приведе напред и изтича до купа с царевица. Когато се надигна да погледне, видя на няколко крачки от себе си Синтия, която в този момент влизаше в хамбара.

– Разхождай се! – извика от прага старецът. – Пораздвижи се! Имаш само няколко минути.

Синтия послушно тръгна в кръг.

Ласитър предпазливо се показа иззад купчината с царевица. Синтия вървеше право срещу него. Без да го вижда, тя понечи да отmine, но внезапно се закова на мястото си.

Той хвърли бърз поглед към вратата. Видя само стареца, който беше обърнал гръб на хамбара и разговаряше с другаря си.

Ласитър скочи, бърз като мълния. Синтия потрепера и главата ѝ се замая от внезапната радост. Той я хвана за ръката и я издърпа зад царевичната купчина. После посочи дупката в стената:

– Излез навън и се скрий зад оградата! Аз скоро ще дойда.

Ласитър възнамеряваше да освободи и Мира О!

– Няма да можеш! – прошепна Синтия и впи ръце в раменете му. – Тя е окована и вързана за колата. Един от мъжете винаги седи вътре. Онзи проклет дявол му е заповядал веднага да ни застреля, ако се опитаме да избягаме или ако някой дойде да ни освободи. Ключът е скрит някъде в колата, а не по джобовете им. Ако знаеш какви стракове преживях! Чудя се как още съм жива!

Тя щеше да продължи да говори, но в този миг един от мъжете високо изпсува. Двамата вдигнаха глави и се послушаха. Ласитър светкавично извади револвера си. Братият старец се втурна в хамбара.

– Къде е тая черна гарга? – изкрещя той. Ласитър понечи да се изправи срещу него, но веднага се отказа. По-добре беше да си помислят, че Синтия се е освободила сама. Двамата изтичаха към процепа, промъкнаха се през него и той бързо постави дъските на местата им. После

хукнаха да бягат. Междувременно беше станало почти тъмно. Ласитър повлече след себе си Синтия по една тясна и дълга уличка, преминаха през една ливада, после покрай няколко къщи, докато най-после стигнаха старата дъскорезница. Там, където по-рано бяха бучали задвижваните с пара гатери, сега цареше тишина. Половината покрив се беше срутил. Конете стояха отзад. Ласитър се метна на седлото, черното момиче се сгуши в скута му и конят се понесе в буен галоп. Синтия здраво се държеше за раменете му и непрекъснато поглеждаше страхливо назад.

Ласитър водеше със себе си и другите три коня, вързани с дълго въже. Скоро излязоха на открито. Последните светлини на града се скриха и настъпи пълен мрак. Силни ридания разтърсваха тялото на Синтия. Облекчение и радост от свободата, ужас при спомена за претърпените унижения, страх пред неизвестното бъдеще – всичко се смесваше в едно. Ласитър не говореше, само я притискаше силно до себе си, за да разбере тя, че вече е на сигурно място.

Той насочи коня си към една горичка. Навлезе доста навътре и избра удобно място за лагеруване. Слезе с момичето на ръце, увиснало безсилно на врата му. Ризата му беше мокра от сълзите ѝ.

– Знаех си, че ще дойдеш, Ласитър! – изплака щастливо тя. – Знаех го през цялото време.

Той я притисна до себе си и почна нежно да я милва. Колко приятно беше да усети до себе си топлината на гъвкавото ѝ тяло! Слава богу, че беше успял да я отърве от ония негодници!

– Вече никога не ме оставяй сама в хотела – говореше между целувките тя. – Никога, чуваш ли!

– Не се страхувай, момичето ми. Лошото мина. Онзи, лудият, ще си получи заслуженото. Можеш да бъдеш сигурна в това.

Тя потърси погледа му в тъмнината.

– Да, скъпи, той наистина е луд. Забелязах го още първия път, когато се срещнахме. Но е много опасен...

– Лудите винаги са опасни – отговори спокойно Ласитър. – Но ти трябва да го забравиш. За теб всичко това е минало.

Тя се надигна на пръсти и жадно го зацелува. Впи устни в неговите и мъничкият ѝ език събуди страстта му. Когато разкопча роклята ѝ, Си потрепера от удоволствие и забрави всички мъки и страхове. Отпусна се на тревата и привлече мускулестия мъж върху себе си. Плътно прегърнати, двамата се претърколиха по-далеч от конете. Взаимно се разсъблякоха и скоро напълно забравиха всичко наоколо, погълнати от удоволствието на любовната игра.

Синтия винаги предпочиташе да е отгоре. Тя разтвори дългите си стройни крака, обгърна с две ръце врата му и зарови лице в неговото. Движеше се неуморно напред-назад и стенеше от възбуда и напрежение. Заоблените ѝ бедра описваха дъги във въздуха. Отначало Ласитър беше уловил малките ѝ твърди гърди, но скоро впи пръсти в задника ѝ, за да я накара да се движи още по-бързо. Всичко завърши със силен вик на удоволствие, след който Синтия изтощена се строполи върху гърдите му.

Горещият ѝ дъх галеше лицето му. Тя дишаше тежко и тялото ѝ гореше.

Ласитър обаче трябваше да се погрижи за конете. Те все още стояха оседлани наблизо и търпеливо и без да се оплакват, чакаха да дойде и техния ред.

Големият мъж предпазливо положи изтощеното черно момиче на тревата и стана. Разпрегна конете, даде им да се напият и после им окачи торбите със зоб.

Синтия също не беше стояла бездейна. Беше подготвила удобна постеля от дрехи и одеяла.

– И аз съм готова! – усмихна се тя, когато Ласитър остави конете и се върна при нея. Си посегна с две ръце към него и с все сила го дръпна към спалния чувал. Нощта беше топла и дори задушна. Синтия отново го обърна по гръб и зае любимата си поза върху него. Умелата игра с устни и нежните движения на топлия ѝ език отново го възбудиха. Любовното опиянение продължи до късна нощ.

11.

Джон де Салдо ругаше като ратай. Ед Лейтън стоеше пред него с отпуснати рамене.

– Какви ми ги разправяш, Ед? Как така ще избяга? Тая черна уличница! Ласитър е бил тук и я е отмъкнал!

– О, не, сър! – увери го Ед. – Никого не видяхме. Хамбарът е съвсем разнебитен. Сигурно просто се е промъкнала през дъските на стената и е офейкала някъде...

– Да не сте я насилили, Ед?

– Сър, но тя е толкова черна!

– Искали сте да разберете какво намира Ласитър в нея!

– Не, сър, не!

– Трябва да я намерим. Ласитър не бива да узнае, че сме я изпуснали.

– Много е тъмно, сър. Сигурно се е свила в някоя дупка – отговори със съмнение в гласа Ед.

Джон де Салдо вдигна глава.

– Трябва да я хванем, Ед! Трябва! Златото е у Ласитър, а той се интересува само от нея. Не иска и да знае за индианката. Ако не намерим негрката, всичко ще бъде напразно. Ако тя се върне при Ласитър, той ще офейка със златото и всичките ни мечти ще отидат по дяволите!

Джон де Салдо побутна каубоя по стълбата.

– Един от вас да остане при индианката! Останалите тръгват да търсите негрката! И аз идвам с вас!

Ед хукна надолу по стълбата. Джон де Салдо се върна в стаята при Алис. Тя го очакваше в леглото, гола под завивките. Когато влезе, тя се надигна и го изгледа с очакване.

– Какво се е случило, Джон?

– Тази черна уличница е офейкала! – изръмжа той и препаса колана с револверите. – Тия мързеливци! Ще ги науча аз тях!

– Кога е станало? – попита смутено Алис. Тя веднага беше разбрала какво означава това не само за Джон де Салдо, но и за баща ѝ и за самата нея.

– Това е най-лошото! Търсили са я цели два часа, преди да дойдат да ми кажат. – Той набързо закопча жакета си, нахлупи шапката си и решително тръгна към вратата.

– Ласитър е бил! – извика след него Алис. – Сигурна съм!

Джон де Салдо се спря и мрачно проговори:

– Тогава бог да ни е на помощ!

След това, побеснял от яд, изтича надолу по стълбата. Гостите на хотела, които го срещаха, уплашено се отдръпваха встрани, после любопитно се заглеждаха след него.

Навън цареше пълен мрак. Джон де Салдо осъзна това едва когато излезе пред вратата. Той спря и отчаяно поклати глава. Тримата мъже изникнаха като сенки от мрака.

– Ласитър ли е идвал? – попита гневно той.

– Не! Не видяхме никого – повтори Ед Лейтън.

– Отначало си помислих, че негърката се е скрила някъде в хамбара и ни прави на глупаци – намеси се Рик Хай. – Претърсихме навсякъде. Затова не ви се обадихме толкова дълго. Намерихме дупката, през която се е измъкнала.

– Каква дупка? Покажи ми я!

Старецът тръгна напред. Джон де Салдо и останалите го последваха. Прекосиха с бързи стъпки двора и влязоха в тъмния хамбар. Бъстър Фараго запали един фенер и освети пътя им покрай купищата слама край стената.

Старецът Хай настъпи една дъска, която веднага се счупи под крака му. Надигна се облак прах. Замирисала гнило.

– Сигурен съм, че сама го е направила – обади се Ед Лейтън. – Тук няма нужда от много сила.

Той удари дъската с юмрук. Тя само леко изтреща и пред очите им лъсна звездното небе.

– А може би знае, че Ласитър е наблизо? Да не сте говорили за това в нейно присъствие!

– Не, сър, в никакъв случай! – извика Ед. Другарите му усърдно го подкрепиха.

– Трябва да намерим тази мръсница – изръмжа Джон де Салдо. – Такъв лош късмет! Как можа да ви се случи! Защо я оставихте сама в хамбара? Един от вас трябваше да върви до нея!

Мъжете смутено сведоха очи.

– Вече няма да пускате индианката навън! – процеди през зъби Джон де Салдо.

– Всъщност за какво ни е тази червенокожа? – попита пренебрежително Ед.

– Разбира се, че ни трябва! – отговори Джон де Салдо. – Да не би

вече да сме взели златото?

– Ще намерим следата на Ласитър. Ще тръгнем след него и ще го застреляме. После ще вземем златото. Няма значение дали той е намерил негърката или тя него. Ние просто нямаме друг изход. Иначе ще го чакаме на гарата в Сидни, докато почернеем като нея.

Джон де Салдо потърка носа си и се опита да размисли.

– Продай колата и конете, Ед! Купи два коня за езда и седла. Утре рано тръгваме!

– Ще пуснете ли индианката, сър? – попита изненадано Ед.

– Не! Ще взема Алис при мен на коня.

– Тая индианка е един излишен товар – намеси се Гай Хилър и подръпна брадата си. – Не можем да изнудваме Ласитър с нея. За какво ни е тогава?

Джон де Салдо помисли още малко и кимна.

– Добре, от мен да мине! Пуснете я да си върви.

Той се обърна и излезе от хамбара. Мъжете останаха по местата си.

– Ще хванем оня негодник и аз лично ще му извия врата! – изръмжа Гай Хилър. – Джон де Салдо не може да направи нищо без нас. Пък и малката мис му е увиснала на врата!

Другарите му веднага разбраха за какво става въпрос и изразиха съгласието си с кимане на глава.

– По тази причина не бива да се оставяме да ни нахрани с по някоя и друга троха злато – продължи решително Хилър. – Аз гласувам да делим на пет равни части!

Каубоите изръмжаха в знак на съгласие.

– Значи скоро ще забогатеем! – изхълца Рик Хай, не можейки повече да съдржа възбудата си.

– Точно така! – потвърди делово Ед.

– У кого е ключът? Ще ида да пусна индианката – обади се Бъстър Фараго.

Ед взе фенера от ръцете му и освети лицето на младежа, който смутено се изчерви.

– Миличкият! – произнесе подигравателно Ед. – Ние говорим за пари, а него го боцка някъде другаде.

Всички се изсмяха. Единствен Рик Хай се извърна настрани и плю с отвращение.

– Пфу! С индианката ли намери?

Той бръкна в джоба си и извади ключа от белезниците.

– Съветвам те да не освобождаваш ръцете й! – предупреди го през

смях Ед. – Иначе ще ти издере очите.

Мъжете се превиваха от смях. Бъстър Фараго бързо се обърна и изтича навън. Ед вдигна фенера, за да освети пътя му.

– И не вдигай шум, момче! Не е нужно да събуждате целия хотел.

Бъстър Фараго вдигна ръка в знак, че е разбрал. Ед остави фенера на земята.

– Много ми се иска да узная колко злато е донесъл Ласитър. Джон де Салдо каза ли нещо по този въпрос?

– Обзалагам се, че са няколко милиона – отговори Хилър. – Разбира се, обърнато в долари.

– На всеки от нас ще се падне по цял милион! – произнесе с блеснали очи Ед.

– Това ще бъде чудесно – промълви замечтано Рик Хай. Това беше съвършено нова представа за него – да стане изведнъж не само богаташ, а направо милионер!

Но не само той се чувствуваше така. От много приказки за злато и богатство главите на мъжете пламнаха и те вече не бяха в състояние да мислят разумно.

– Трябва бързо да настигнеш Ласитър! – извика Ед Лейтън.

– Няма проблеми – изпъчи се Рик. – Веднага ще намеря следите на конете.

Мъжете напълно му повярваха. Рик не се хвалеше без основание. Беше известен ловец на пуми. Преследваше хищниците по полета и скали, по ледници, та чак до върховете на дърветата, без да изгуби следите им.

Пронизителен писък ги изтръгна от мислите им. Всички се вторачиха изненадано във вратата.

– Майчице Богородице, какво ли става? – извика Ед, сграбчи фенера и хукна навън. – Този идиот! – Рик и Гай се втурнаха след него.

Беше изкрещял Бъстър. Той лежеше пред колата със смъкнати до коленете панталони, скрил лице в ръцете си. По лицето му течеше кръв. Голят му задник се белееше в тъмнината. Индианката беше изчезнала. Бъстър пищеше като набучен на кол. Над тях се отвориха прозорци, човешки фигури се надвесиха навън.

– Млъкни, идиот такъв! – изшътка Ед и духна фенера, за да не го видят чуждите хора. – Какво ти е? Защо пищиш така?

– Очите ми – изплака Бъстър. – Олеле, окоето ми!

Мъжете му помогнаха да се изправи на крака и вдигнаха панталоните му.

– Нали ти казах да не й махаш безлезиците, преди да си свършил работата! – изръмжа Ед.

Отведоха младежа до задната врата на светло. Ед поиска да види лицето му, но се отдръпна ужасен.

– Бързо! Да го отведем при доктора! – изпъшка той.

Индианката наистина беше издрала окото му!

Внезапно Бъстър падна на колене и политна напред. Беше изгубил съзнание. Мъжете го вдигнаха на ръце и го понесоха. Един служител на хотела тичаше пред тях да им показва пътя.

Лекарят вече беше легнал, макар че съвсем не беше толкова късно. Той слезе по стълбата с лампа в ръка. Един поглед му беше достатъчен, за да посочи безмълвно операционната.

– Сложете го на масата! – нареди докторът.

– Утре рано тръгваме на път – каза Ед.

– Той не е в състояние да пътува!

– Може ли да се спаси окото му, докторе?

– Окото вече го няма. Какво всъщност се случи? Бой с ножове?

– Точно така – излъга Ед. – Сбиха се и един го нападна с нож.

– Просто така, без причина?

– Да! – твърдо отговори Ед.

– Трябваше да го пратите при шерифа! Момчето ще загуби лявото си око – каза докторът и ги изпрати до вратата.

Мъжете свалиха шапки за сбогом и излязоха навън.

– Само да хвана тая мръсница! – изсъска Гай.

– Сигурен съм, че никога преди не го е правил – измърмори Рик. – Затова са му трябвали ръцете, вместо да я държи с тях.

Мъжете се изсмяха.

На задната врата ги чакаше Джон де Салдо.

– Какво става тук? – попита невъздържано той. – Някой от вас е посегнал на индианката, нали? Какви бяха тия писъци? Събудихте хората от хотела!

– Не пицеше индианката, а Бъстър – обясни смутено Ед.

– Защо пък той? – попита Джон де Салдо и ги изгледа обвиняващо.

– Тя му извади лявото око – отговори Ед.

– Какво?

– Той отиде да я освободи и решил да й посегне...

– Как допуснахте това? – изръмжа Джон де Салдо.

– Ние не бяхме там – излъга веднага Ед. – Той сам отиде.

– Точно това искам да кажа – изскърца със зъби Джон де Салдо. –

Въобще не биваше да го пускате при нея.

– Но той каза, че ще я пусне – обясни Ед. – Точно така ни каза.

– Не сме и предполагали, че ще й бръкне под роклята – подкрепи го Гай.

– Къде е сега Бъстър?

– При доктора – отговори кратко Ед. – И докторът ни каза, че утре няма да дойде с нас.

– Вървете да продадете колата и конете! Искам да купите два добри ездитни коня – нареди Джон де Салдо, влезе в хотела и тресна вратата под носа им.

Каубоите изведоха конете от навеса и ги впрегнаха пред колата. После се отправиха към наемния обор. Въпреки късния час там все още имаше хора. Замениха каруцата и впряга за два ездитни коня със седлата и получиха десет долара отгоре. Отведоха конете в обора на хотела и уредиха сметката.

Чакаше ги злато! Много злато, както смятаха те. Затова никой не се учуди, когато на следващата сутрин Бъстър Фараго се появи навреме на уговореното място. Около главата му имаше дебела превръзка, така че шапката не му ставаше и той я носеше в ръка.

Джон де Салдо го изгледа, поклати глава и отведе Алис при коня си. Тя седна зад него, въпреки че имаха достатъчно коне. Джон де Салдо веднага препусна и мъжете поеха след него.

След като излязоха от града, водачеството пое Рик Хай, без Джон де Салдо да каже дума или поне да му даде знак. Но той познаваше качествата на стария ловец на пуми и му се доверяваше напълно.

Отначало Рик ги поведе на юг. След около пет мили зави на изток. Само след час се натъкнаха на следите на четирима ездачи, които вървяха към Норт Плат Ривър. Мъжете спряха, Рик слезе, огледа внимателно следите, направи няколко крачки напред и се върна доволен.

– Един ездач! – извика той. – Води след себе си три коня, вързани на едно въже.

Мъжете се ухилиха. Дори Джон де Салдо разтегна устни в усмивка. Веднага продължиха пътя си. Рик вървеше пръв, с очи, вперени в земята. Джон де Салдо пришпори жребеца си и го настигна.

– Можеш ли да видиш дали черното птиче е кацнало при него?

Рик се изсмя.

– Ще го разберем едва когато спре някъде. Но той върви направо на юг! Нима наистина отива в Сидни?

– Значи негърката не го е намерила – установи Джон де Салдо.

Но и двамата се лъжеха.

Когато навечер стигнаха брода на Норт Плат Ривър, Рик бързо установи, че ездачът е слязъл да напои конете си. Но по влажния крайбрежен пясък бяха отпечатани не само следите на неговите грамадни ботуши, а и дребничките следи на женски обувки.

Джон де Салдо остана неподвижен на седлото. Само стисна устни и се вгледа в отсрещния бряг.

– Ласитър! И чернокожата уличица! Но какво, по дяволите, ще търси в Сидни?

– Той мисли, че индианката все още е в ръцете ни! – извика Гай.

– Глупости! – озъби се Джон де Салдо. – Само негърката е важна за него!

– Значи той търси в Сидни това, което и ние, сър – обади се Рик, – железопътната линия! Смята да офейка с влака. Казвам ви, сър, негодникът много бърза! Ако успее да хване по-ранния влак, свършено е с нас. Ще загубим всичко, сър!

Мъжете мрачно погледнаха костеливия старец.

– Съжалявам, но това е единственото обяснение според мен! – сви рамене той.

Джон де Салдо го разбираше. Разбираха го и другите мъже.

Прекосиха голямата река през брода и продължиха покрай другия бряг.

– Какво ли се е случило с татко? – попита нерешително Алис.

– Сигурен съм, че ни чака в Сидни на гарата – измърмори Джон де Салдо. Казваше го само за да я успокои. Всъщност много му се искаше и Бекманови, и техният старши работник да са отишли по дяволите. Сега, когато най-после бяха по следите на Ласитър и златото, той непрекъснато мислеше как да се отърве от четиримата каубои и да офейка с Алис и с голямото богатство. Първо трябваше да се справят с Ласитър, а затова имаше нужда от тяхната помощ. После обаче нямаше да дели с никого – нито с Бекманови, нито с хората им!

Слънцето залезе и стана време да потърсят място за лагеруване. Джон де Салдо попита следотърсача какво е предимството на Ласитър.

– Настигаме го, сър! Ей сега минахме покрай едно място, където четирите коня са почивали доста време, без двамата да слизат от седлото. Смятам, че преднината му е не повече от два-три часа.

Джон де Салдо пое дълбоко въздух, за да усмири лудото биене на сърцето си. Тази негърка сигурно беше нещо съвсем особено, щом онзи тип беше така луд по нея. На Алис никога не би й хрумвало да седне в

скута му и да се люби по време на езда. Не искаше да го направи дори и когато бяха съвсем сами в пустинята. Само като си спомни как негърката седеше на коня зад Ласитър, Джон де Салдо усети, че го обхваща гняв. Алис също седеше зад гърба му и го беше обгърнала с двете си ръце, но седеше права и вдървена като свещ и през ум не ѝ минаваше да се притисне до него.

За пръв път Джон де Салдо осъзна, че един бял мъж сигурно пропуска много, ако поне веднъж през живота си не се люби с някоя негърка с гореща кръв.

Рик спря коня си. Джон де Салдо също спря до него и това го изтръгна от тежките му мисли.

– Какво става? – попита той.

Рик посочи напред.

– Ако останем на лагер тук, през нощта сигурно ще видим огъня му.

Намираха се на един хълм сред равнината. Оттук се виждаше на мили напред.

– Добре, тук ще ношуваме – реши Джон де Салдо.

Устроиха си лагер. Слънцето отдавна беше залязло и над равнината се спускаше мрак. Скоро настъпи нощта и звезди обсипаха небето. Никъде обаче не се виждаше лагерен огън.

– Само който е много гладен, пали огън по това време на годината – проговори Рик, след като бяха мълчали часове. – Ония двамата ще се наситят с любов.

Мисълта за това, което ставаше недалеч от тях в тъмната нощ, накара Джон де Салдо да се разтрепери от възбуда. Той също държеше Алис в обятията си, но тя дълбоко спеше.

Цяла нощ да се люби! Много пъти си беше представял подобно нещо. Но сигурно беше само по силите на негърката. Оня негодник Ласитър много добре знаеше защо толкова държи на нея.

Джон Де Салдо можеше само да му завижда и безсилно да се гневи.

– Ето го! Ей там! Огънят! Ей сега го запали!

Мъжете наскочаха. Алис също се стресна в съня си и се изправи, олюлявайки се.

– Къде е? – изръмжа де Салдо. Той не виждаше нищо.

– На запад! Ей там, отатък! – Гай сочеше някъде напред, но никой нищо не забелязваше.

Мъжете втренчиха очи на запад. Някъде под хоризонта светеше дребна червена точка. Беше не по-голяма от главичката на карфица.

– Да, това наистина е огън – обади се Ед.

– Защо чак там, Рик? – попита дрезгаво Джон де Салдо. – На какво разстояние е от нас?

– Има доста начини да заблудиш преследвачите си, за да не те нападнат през нощта – обясни Рик. – И той е използвал един от тях. Разположил е лагера си далеч от всякакъв път. Разстоянието е две до три мили.

– Май все пак са огладнели – изсмя се сурово Рик Хай. – Как се лъже човек! Любовта не ги е наситила достатъчно...

– Искам на зазоряване да сме там – обяви дрезгаво Джон де Салдо. – Кога трябва да тръгнем?

– След четири часа, сър – отговори старият ловец.

– Ед, разпреди хората да стоят на пост, за да не се успим – нареди де Салдо и се изтегна на земята. Алис се сгуши до него и веднага заспа.

Мъжете дълго не можаха да заспят. Седяха и гледаха огъня, който блещукаше в далечината. След около час обаче червената точка изчезна.

– Край! Загасиха огъня! – извика Ед и скочи на крака.

– Никой разумен човек няма да остави огъня да гори цяла нощ – отговори спокойно Рик. – Особено пък, ако го преследват. По тези места човек трябва да бъде предпазлив и постоянно да е нащрек, дори и ако не носи със себе си толкова злато като Ласитър...

– Ще чакаме ли още? – попита Джон де Салдо.

– Да! – прозвуча в тъмнината гласът на стария ловец.

12.

Лека-полека всички задрямаха. Само Джон де Салдо не заспа. Златната треска го беше завладяла напълно. Когато настъпи определеното време, той събуди Алис и мъжете. Всички бързо оседлаха конете, метнаха се на седлата, стиснаха пушките в ръце и потеглиха.

Алис яздеше кафявия жребец, когото досега Гай беше водил със себе си. Тя също беше въоръжена с уинчестър, тъй като умееше да си служи с него не по-зле от всички останали.

С настървението на вълк, уловил следата, старият ловец ги поведе към мястото, където бяха забелязали огъня.

Внезапно той дръпна юздите, мъжете също спряха конете си. Слязоха, вързаха ги за едно дърво и продължиха пеша с пушки в ръце и погледели, втренчени в тъмнината.

Между дърветата и храстите се стелеха кълба дим. Когато Рик спря и направи предупредителен жест с ръка, в отиващия си мрак постепенно проличаха очертанията на околните скали. На едно самотно дърво беше вързан жребец. Джон де Салдо се запъти нататък и скоро откри изгасналото огнище и мъжа, който спеше до него. Той разочаровано отпусна пушката. Това не беше Ласитър. Нямаше я негърката, нямаше ги конете със златото... Някой скитник беше спрял да лагерува край скалите и беше запалил огън, за да си сvari супа за вечеря.

Джон де Салдо ядно изруга. Мъжете вече бяха обкръжили лагера. Рик се появи иззад коня на скитника. Джон де Салдо сърдито му махна с ръка, но старецът не се обърна. Мъжът край огъня се стресна и скочи на крака.

– Татко! – изпищя внезапно Алис, втурна се към него, спъна се и буквално влетя в разтворените му обятия.

– Татко, татенце! – плачеше тя.

Всички бързо разбраха заблудата си. Мъжът край огъня беше Джилдън Бекман, собственикът на ранчото, господарят на каубоите, зетят на Джон де Салдо.

Джон де Салдо метна пушката на рамото си и бавно закрачи към него.

– Хелюу, Джон! – поздрави го Бекман, който все още притискаше дъщеря си в прегръдката си.

– Къде са Пол и Хърд?

– Загинаха!

Алис изпищя от уплаха.

– Ласитър ли ги уби? – продължи да разпитва Джон де Салдо.

– Бяхме го хванали – започна да разказва с пресекващ глас Джилдън Бекман. – Обеща да ни покаже натоварените със злато мулета и ни отведе край Хат Крийк.

Лицето му болезнено се сви при мисълта за по-младия си брат, когото беше оставил на това място.

– Оставих Хърд да пази оня мръсник... Но той го нападна изотзад и ние двамата не можахме да му помогнем – Бекман отчаяно разтърси глава.

– Но как Хърд се е оставил да го измамят така? Трябваше да обезоръжите това куче и да го вържете!

Джилдън Бекман засрамено наведе очи.

– Сега златото щеше да бъде наше! – изкрещя Джон де Салдо. Приятно му беше да види в подобно положение зет си, който години наред го беше унижавал в очите на собствената му сестра.

– Разоръжихме го, но не го вързахме – проговори тихо Джилдън Бекман. Алис нежно милваше отслабналото му лице. – Аз бях тежко ранен. Няколко дни лежах при доктора в Ардмър. Когато се разплатих с него, парите едва ми стигнаха да си купя кон и пушка.

– Ласитър ви взе конете, така ли?

– Той погребя Пол и Хърд, превърза ме и ме отведе при лекаря в Ардмър. Оттогава не съм видял нито него, нито конете.

Джон де Салдо сбърчи чело.

– Той е тръгнал на път с три коня, натоварени със злато. Ние го следваме по петите. Това сигурно са вашите коне. Преди това с кола ли беше?

– Не! – поклати глава Бекман. – Когато го срещнахме, беше сам. Но твърдеше, че има мулета.

– Няма значение! Показали сте се като глупаци, и ти, и брат ти! – изръмжа злобно Джон де Салдо.

Джилдън Бекман дори не вдигна очи.

– Вече не ми трябва злато, Джон. Тръгнах към Сидни, защото искам да си отмъстя. Ласитър коварно уби брат ми. Как ще се оправям в ранчото без него?

– Изглеждаш много зле – промълви Джон де Салдо. Не му се вярваше, че Бекман току-така ще се откаже от дълго чаканото богатство. Говореше така, защото беше извън играта. Навярно смяташе, че като убие

Ласитър, ще може да предяви искания за участие в делбата.

Джон де Салдо си въобразяваше, че е съвсем близо да целта. Вече не му трябваша нови хора. Искаше окончателно да отстрани зет си, този проклет самохвалко и всезнайко. Сидни не беше далеч, а дотук той беше стигнал съвсем сам. Оттук нататък не искаше никой да му се меси.

– Загубих много кръв – каза тихо зет му. Алис нежно го притисна до себе си.

Джон де Салдо я изгледа и в ума му за кой ли път изникна представата за негърката, любовницата на Ласитър. Е, да, беше черна като катран, но беше също така расова кобила с изключителни умения в любовта. Трябваше непременно да я опита! Като ѝ се насити, ще ѝ даде малко пари и ще я пусне да си върви. Тя ще бъде доволна, а той – още повече...

– Ласитър е някъде наблизко – обясни студено де Салдо. – Снощи видяхме твоя огън и сметнахме, че е неговият. Затова сега трябва да побързаме, иначе ще вземе голяма преднина.

– Добре, и аз ще дойда – отговори решително Джилдън Бекман, бутна Алис настрана и поиска да се изправи.

– Не бързай толкова – подхвърли Джон де Салдо.

Ранчерото учудено вдигна очи.

– Тъкмо си мислех, че ще е най-добре да хванем Ласитър в клещи – продължи Джон де Салдо. – Ти ще отидеш с Бъстър и Гай в Сидни и ще заемете позиция някъде около гарата. Аз тръгвам по следите с Рик и Ед и ще докараме кучия син право пред дулата на пушките ви.

Джилдън Бекман поклати замислено глава.

– Добра идея! – каза най-после той и широко се ухили.

– Аз с кого ще отида? – намеси се Алис.

Джон де Салдо потърка брадата си.

– Като гледам баща ти, ми се струва, че той има нужда от повече грижи и внимание...

– Точно така! Нека Алис ме придружи – каза ранчерото и сложи ръка на рамото на дъщеря си. – Аз съм още доста слаб.

– Пък и ние по-спокойно ще се заемем с Ласитър – каза Джон де Салдо.

Междувременно беше станало съвсем светло. Бекман изненадано се възря в младия каубой.

– Какво е станало с Бъстър? Пак ли Ласитър?

– Не, този път не е той – отговори Ед. – Един проклет побойник му извади окото.

– Какво? – извика ужасен ранчерото.

– Хайде, Ед! – намеси се повелително Джон де Салдо. – Рик, тръгвайте! Трябва да побързаме, Джилдън. Вие тръгнете към пощенския път и после право в Сидни. Не се спирайте никъде. Трябва да стигнете първи.

– Пощенският път е най-безопасен – каза Рик.

Джон де Салдо вдигна ръка за сбогом.

– Ще се видим в Сидни, Алис! Чакайте ни на гарата! – той потупа Ед по гърба и хвана Рик за ръката. Тримата веднага се отправиха към конете.

Бъстър и Гай сърдито се загледаха след тях. Много им се искаше да тръгнат след Ласитър, вместо да придружават отслабналия от раната си господар.

Джон де Салдо и двамата каубои отидоха до конете, отвързаха ги, метнаха се на седлата и препуснаха в галоп на изток. На билото се обърнаха назад и забелязаха, че останалите също са тръгнали. Бъстър водеше коня на ранчерото за юздата. Превръзката му се белееше под лъчите на изгряващото слънце и се виждаше отдалеч.

След две мили тримата пуснаха конете си ходом, за да не ги преуморяват. Рик без усилия откри следите на Ласитър и слезе от коня, за да ги разгледа по-подробно. Джон де Салдо се приведе напред и с нетърпение се загледа в стария ловец.

– Ако не бяхме тръгнали към огъня, щяхме да го хванем – каза най-после Рик Хай и се изправи. – Но как, по дяволите, можехме да разберем, че това е Бекман, а не онзи дявол?

– Каква е преднината му? Само това е важно сега! – прекъсна го Джон де Салдо.

– Шест часа!

– Казваш го с такъв тон, сякаш има нещо много приятно, по дяволите! – изръмжа Джон де Салдо.

– Един от конете има камъче в задната подкова – отговори ухилено старият ловец на пуми. – Ласитър още не го е забелязал.

Джон де Салдо се изправи на стремената и се загледа на юг. Но колкото и да се напрягаше, не можа да види нищо.

– Само спокойно! – проговори Рик и се метна на коня си. – До Сидни три пъти ще го настигнем.

– И веднъж е достатъчно – процеди през зъби Джон де Салдо. – С какво удоволствие бих го разсякъл на две! А после ще делим на три, момчета! – обърна се той към другарите си. – Нека само да го хванем...

Мъжете се ухилиха одобрително.

Отново тръгнаха на път. Следите на Ласитър ясно личаха в песъчливата почва. Той нямаше да им се изплъзне, още повече че един от конете му куцаше.

След два часа забелязаха тънко облаче прах почти на линията на хоризонта.

– Триста дяволи! – извика зарадвано Джон де Салдо. – Карай напред, Рик! Той ли е това, как мислиш?

– Кой друг? – отговори спокойно старият ловец.

– Хип-хип-ура-а-а! – изкрещя Ед и пришпори коня си. Джон де Салдо и ловецът го последваха. Тримата препуснаха в галоп един до друг в отлично настроение. Чакаше ги цял куп злато. Едва когато случайно се обърнаха назад и видяха какъв голям облак прах се вдига под копитата на конете им, те се сетиха, че не бива да се издават и тръгнаха по-спокойно. Мъжът пред тях не трябваше да ги забележи.

Най-после идваше краят на дългата гонитба. Но той дойде доста по-бързо, отколкото очакваха, защото не те настигнаха Ласитър, а той тях.

– Ето ме! – обади се някой зад гърба им.

Мъжете се стреснаха и дръпнаха юздите.

Широко разкрячен, с „Уинчестър“ в ръка, Ласитър се изправи зад тях, сякаш беше изникнал от земята. Когато Джон де Салдо погледна напред, той с учудване установи, че облакът прах е изчезнал. По дяволите, как не бяха забелязали това? Мисълта за златото така ги беше замаяла, че бяха спрели да обърщат внимание на всичко останало.

После Джон де Салдо бързо огледа мястото, където се намираха. Отдачно се издигаха няколко остри скали, иначе беше тревисто и равно. Той беше сигурен, че Ласитър е скрил някъде в скалите натоварените със злато коне и пламенното чернокожо момиче.

Толкова време негърката беше в ръцете му, а той, глупакът, не се сети да преспи с нея!

Но тази мисъл само за миг премина през главата му и отлетя.

Защото зад гърба му стоеше мъжът, когото трябваше веднъж завинаги да отстрани от пътя си. Тогава и златото, и негърката щяха да бъдат негови. Те бяха трима, а Ласитър беше сам!

13.

Ласитър бавно приближи с готова за стрелба пушка. Нито Джон де Салдо, нито двамата каубои насреща му бяха новаци с жълто около устата. Затова трябваше да бъде внимателен.

– Защо ме преследвате? – заговори той. – Искате да направим размяната, така ли? Къде е Мира О?

– Златото при теб ли е? – контрира го веднага Джон де Салдо.

– Къде е индианката? – повтори спокойно Ласитър.

– Чака те на гарата в Сидни. Нали така се договорихме – изръмжа Джон де Салдо. – Зет ми е с нея. Иска да си отмъсти, че си убил брат му и Хърд. Затова ми взе червенокожата. Какво можех да направя! Ако не отидеш там, ще ѝ пререже гърлото, така каза!

– А вие какво търсите тук? – попита Ласитър.

– Искаме да сме сигурни, че ще отидеш там – отговори Джон де Салдо. – Но като труп!

Това беше сигнал за останалите.

Джон де Салдо, старият Рик и Ед Лейтън се хвърлиха на земята и посегнаха към оръжията си.

Ласитър се приведе и стреля. Даде три изстрела по Джон де Салдо и не го улучи нито веднъж. Този мършав негодник се плъзгаше бързо и гъвкаво като сянка. Когато Ласитър понечи да изстреля четвъртия си куршум, Джон де Салдо беше изчезнал.

Околните храсти, трапове и скални отломъци, които достигаха почти човешки бой, предлагаха удобно прикритие. Джон де Салдо мълние-носно се беше сврял някъде из тях и Ласитър нямаше по кого да стреля. Сега трябваше да спасява собствената си кожа. Направи огромен скок като пантера и се озова зад една скала. В този миг едновременно изгърмяха пушките на двамата каубои. Но и тяхната цел беше изчезнала.

– Ласитър, ти нямаш никакъв шанс, кучи сине! – изкрещя Джон де Салдо. – Предай се! Знаем, че златото е наблизко и черната ти уличица също. Предай се, иначе ще я хванем и тежко ѝ тогава!

Гласът му издаваше къде се е скрил. Ласитър се извърна настрани и вдигна уинчестъра си на рамо, за да стреля веднага, щом врагът му се покаже. Но Джон де Салдо дори не мислеше да се помръдне.

– Ед! – извика той на другаря си. – Изтичай в скалите! Огледай се внимателно! Като намериш парите и жената, накарай я да изпищи, за да

я чуе нейният любим. Тичай, ние ще го задържим!

Ед скочи и затича приведен между скалите и храсталациите. Джон де Салдо и старият Рик откриха огън. Ласитър изруга, защото де Салдо се появи много по-вдясно, отколкото беше очаквал. Той се сви зад скалата. Видя старецът да се показва насреща му, но не стреля срещу него. Притисна пушката до тялото си, изви се и се претърколи зад обрасла с гъста трева скална издатина. От новото си прикритие можа да види Джон де Салдо. Но този кучи син отново беше по-бърз. Когато Ласитър вдигна пушката за стрелба, него вече го нямаше на предишното му място.

Двамата мъже насреща му внезапно прекратиха огъня и смениха местата си. Ласитър чу само бягащи стъпки. Ед беше изчезнал между скалите.

Синтия и конете се намираха доста по-назад. В копитото на един от тях беше попаднало камъче. Ласитър забеляза това едва когато конят почна да куца. Цели четири часа го беше оставил да почива. Тъкмо когато реши да продължи пътя си, се появиха тия негодници...

Но къде ли беше Мира О? На него и през ум не му мина, че Джон де Салдо я е освободил. Иначе отдавна да беше пуснал на свобода конете на Бекманови и да беше тръгнал нанякъде със Синтия. Защото, щом индианката беше свободна, задачата на Ласитър беше изпълнена. Но как би могъл да се сети? Нямаше причини да се усъмни в думите на Джон де Салдо, че ранчерото иска да му отмъсти и е отвел жената със себе си в Сидни.

– Не! Там няма нищо! – изкрещя някъде зад гърба му Ед и хукна обратно.

Ласитър спокойно се прицели и натисна спусъка. Проехтяха два изстрела. Ед се препъна и се претърколи няколко пъти. Ласитър видя краката му, които ритяха конвулсивно във въздуха. Тялото изчезна в една яма, без Ласитър да може да разбере тежко ли беше ранен.

В крайна сметка тия типове не бяха дошли да си играят с него, затова той възнамеряваше да се защитава с всички възможни средства. Нямаше да се остави да го убият.

Сега наред бяха другите!

Наоколо цареше пълна тишина, но те все пак бяха тук. Ласитър не се тревожеше особено. Нека обикалят наоколо като вълци, нека търсят несъществуващото злато. Само да не минават покрай него на север, където го чакаше Синтия. Той се изправи на крака и приведен изтича обратно зад скалата. Тия кучи синове явно замисляха нещо. Богатството

ги привличаше като магнит. Никой не беше виждал закуп толкова злато. Заради него никога нямаше да се откажат от преследването. Тяхната цел беше да го убият на всяка цена!

Той спря, отпусна се на лявото си коляно и сви глава между раменете си. Вляво от себе си беше чул шум, макар и само за част от секундата. В този миг иззад един храст, на не повече от 15 крачки, изскочи Джон де Салдо и изпразни срещу него пушката и револвера си. Стариият Хай също се включи в нападението. Той се изправи зад прикритието си от другата страна на Ласитър и оръжията му изтрещяха.

Двамата го бяха обградили като в клещи, без да ги забележи. Куршумите пропищяха покрай ушите му и той се спаси, като направи огромен скок напред, без да даде нито един изстрел. Приземи се в една пясъчна падина, претърколи се и скочи на крака с готова за стрелба пушка.

Но противниците му не мислеха да го преследват.

Ласитър усети как в миг сякаш железен обръч стегна сърцето му. Джон де Салдо и стариият Хай се бяха озовали между него и Синтия! Тия негодници сигурно бяха подушили конете...

Ласитър скочи на крака и веднага след това се хвърли на земята. Двамата мъже лежаха един до друг на сто ярда от него зад една скала. Разбира се, и двамата моментално стреляха. Той забеляза пламъка от дулата и многократното ехо от гърмежите отекна болезнено в ушите му.

Ласитър изпъзля към ръба на падината и се промъкна на изток. Положението ставаше опасно. Преди всичко за Синтия. А се беше заклел, че тя ще бъде в безопасност близо до него и че няма да допусне да ѝ се случи нещо лошо!...

Безредната стрелба най-после престана. Отново се възцари тишина.

Ласитър пропъзля напред. Описа широка дъга, за да ги нападне отстрани. Стрелна се като невестулка под палещото слънце. Дрехите му лепнеха от пот. Най-после спря изтощен в сянката на една скала, за да си поеме дъх. Протегна се напред и се огледа. Някъде вляво от него бяха скрити враговете му, но не видя никого. Почака малко, докато дишането му се нормализира, вслушвайки се напрегнато. Тъкмо когато понечи да продължи пътя си, зад гърба му нещо прошумоля.

Беше стариият ловец на пуми. Той се надигна иззад един храст на не повече от пет крачки от Ласитър и насочи револвера си към него. Оръжието изтрещя и от дулото му излезе пламък.

Ласитър светкавично се хвърли настрани. Куршумът се заби в пясъка само на сантиметри от главата му. Обаче ловецът на пуми не успя да

стреля втори път, защото уинчестърът на Ласитър изгърмя и оловото го улучи право в гърдите. Старецът се строполи по гръб на земята, револверът изхвъркна от ръката му и падна на гърдите му. Но той вече не можа да усети удара.

Ласитър скочи на крака и потърси с очи Джон де Салдо. Негодникът беше изчезнал. Когато обаче се обърна на север, където го чакаше Синтия с конете, видя някаква сянка да се движи между скалите.

Ласитър побягна нататък. Ако това беше Джон де Салдо, играта беше загубена. Единственият му шанс беше да го изпревари. Той правеше огромни скокове с високите си ботуши. Ушите му бучаха от напрежение. С последни усилия достигна падината, в която бяха скрити конете и Синтия. Тя беше седнала на един камък пред конете и щом чу тежките му стъпки, вдигна очи и влюбено се усмихна.

Ласитър падна на колене и се претърколи през ръба на падината надолу, докато се стовари право върху нея и я притисна под себе си върху пясъка. Дълго време се чуваше само тежкото му дишане.

– Ще ме задушиш! – прошепна след малко негърката и нежно го побутна.

Ласитър се отдръпна и се отпусна по гръб. После протегна крака, все още стискайки уинчестъра в лявата си ръка. Нямаше сили да се помръдне. Само изхриптя:

– Аз... Мислех си, че той... е вече тук.

После вдигна очи към небето и се отмести настрани, за да бъде на сянка. В този миг видя на метри от себе си Джон де Салдо! Широко разкрачен, негодникът беше застанал на ръба на падината с опряна на рамо пушка.

– Първо ще убия нея, Ласитър! Погледни я за последен път – проговори студено той.

Синтия не смееше да помръдне. Очите ѝ бяха втренчени в Джон де Салдо.

Без да се колебае нито миг, Ласитър се претърколи встрани и стреля. Джон де Салдо също натисна спусъка. Двата изстрела изгърмяха почти в един и същи миг. Улучи само Джон де Салдо. Конят зад Синтия изцвили от болка и се строполи на земята. Беше ранен смъртоносно. Падащото тяло удари Синтия и тя полетя към Ласитър, който в същия миг даде втори изстрел.

Джон де Салдо изчезна.

Ласитър се беше прицелил много точно. Беше сигурен, че този път най-после е улучил негодника. Вярваше, че ще го намери мъртъв в

пясъка. Затова се изправи и се затича към ръба на падината. Синтия го последва.

Когато обаче стигнаха горе, Ласитър веднага се обърна назад и с все сила блъсна Синтия обратно в падината. Тя изпищя от уплаха, превъртя се три пъти и падна върху трупа на коня.

Ласитър остана върху ръба на падината с готова за стрелба пушка и напрегнато се огледа. Джон де Салдо не се виждаше никъде. А той си мислеше, че го е улучил смъртоносно! Как ли беше успял толкова бързо да се скрие?

Може би беше като онези страшни вълци, които успяват да задържат кръвта си да не изтича, за да не ги открият ловците и кучетата, когато ги преследват, и тичат така, докато се строполят мъртви на земята...

Ласитър направи няколко крачки, продължавайки да търси врага си. Не се виждаха дори следите от стъпките му.

– Но къде е той? – извика зад него Синтия. Той рязко се обърна и видя къдравата ѝ глава да наднича над ръба на падината.

– Скрый се веднага! – изкрещя Ласитър. Синтия го послуша, без да се противи.

Той обиколи цялата падина, огледа всеки камък и храст, но не откри нищо. Затова се върна при момичето си.

– Страх ме е, мили! – посрещна го красивата негърка.

Ласитър трепереше от изтощение. Ризата му беше мокра от пот. Затова само леко я привлече към себе си и я целуна по челото.

– Де Салдо вече не е опасен – произнесе дрезгаво той. – Сигурен съм, че го раних тежко.

– Къде отиваме сега? – попита неуверено тя.

– В Сидни! Побързай, Синтия! – прошепна Ласитър и я поведе към кафявия жребец. – Мира О е в смъртна опасност. Ако закъснеем, всичко ще бъде напразно.

Той се метна на седлото, подаде ръка на Синтия, качи я на коня и я настани зад себе си върху чувала с провизии. Тя седна по мъжки, пхна ръце под мишниците му и се притисна към него.

– Този негодник сигурно е забелязал, че конете не носят никакво злато – промърмори Ласитър.

Остави трупа на убитото животно, изведе другите два коня от падината, махна юздите от муцуните им и ги пусна на свобода. Седлата и импровизираните чували беше захвърлил още сутринта.

– Не се оставяйте да ви изядат вълците – каза тихо той и ги потупа приятелски за сбогом.

После пришпори кафявия си жребец и потегли напред. Намери стария Хай на мястото, където го беше прострелял. Конете обаче ги нямаше. Изчезнал беше и Ед, макар че беше ранен.

Нямаше смисъл да търси следата на Джон де Салдо. Той със сигурност беше препуснал към Сидни. Щеше да бъде трудно, почти невъзможно, да измъкне Мира О от лапите на тази банда чакали.

Не му се искаше да влезе в града посред бял ден. Когато чу наблизно пронизителната свирка на локомотива и забеляза белите къмба пушек да се носят над короните на дърветата, той се огледа да намери подходящо място за почивка. На петстотин ярда вдясно от него, обкръжено от гъсти бодливи храсталаци, се издигаше старо смокиново дърво. Той се насочи право към него и слезе от жребца. Синтия приготви постеля от одеялата и спалните чували.

Ласитър измъкна двучевката от калъфа на седлото и я мушна под одеялото. После се отпусна изтощено на приготвената постеля. Не се знаеше каква опасност дебне наоколо...

– Водиш много опасен живот – прошепна Синтия, намести се отгоре му, целуна го и свали шапката му. После зарови дългите си пръсти в косата му и го погледна в очите. – Обичам те, Ласитър! – целувките ѝ ставаха все по-страстни. – Обичам те! – повтаряше тя след всяка целувка.

После разкопча панталона му, а той повдигна памучната ѝ рокля и оголи заобления ѝ задник. Тя разтвори бедра, седна върху него и започна трескаво да движи тялото си напред-назад. Той впи устни в нейните и я обгърна плътно с двете си ръце. После двамата се претърколиха настрани, той разкопча блузката ѝ и захапа красивите малки гърди. Синтия простена от удоволствие и затвори очи. Устните ѝ мълвяха неразбираеми слова. Лицето ѝ се изпъна от напрежение, докато задникът ѝ непрестанно се движеше напред-назад.

Оргазмът им настъпи едновременно и донесе успокоение и облекчение и на двамата.

14.

Джон де Салдо беше тежко ранен. Двата куршума на Ласитър го бяха улучили и едва се държеше на седлото. Ед, който беше прострелян в краката, беше загубил малко кръв и почти не усещаше болка. Той яздеше плътно до Джон де Салдо и го подкрепяше от време-навреме, за да не падне от коня си.

– Още малко, сър! Къщите вече се виждат – повтаряше непрекъснато той, за да му вдъхне смелост.

– Това проклето копеле! – изръмжа Джон де Салдо, когато най-последно приближиха Сидни. Железопътната линия минаваше покрай пътя и водеше навътре в града. Ярката слънчева светлина се отразяваше в релсите и го заслепяваше.

Един влак ги задмина. Малко преди да влязат в града, друг се зададе насреща им. Отначало видяха само локомотива, после край тях се изнизиха и останалите вагони. Влакът беше много дълъг. Пъхтенето на локомотива и тракането на многобройните колела на релсите направо ги оглуши. Конете се подплашиха и ездачите едва ги удържаха. Прозорците на купетата с голяма скорост се изнизиха пред очите им. Зад стъклата се виждаха седящите вътре пътници.

Това трая само няколко секунди. Шумът бързо заглъхна в далечината. На миля по-нататък локомотивът пронизително изсвири. В тази безбрежна и безлюдна равнина свирката прозвуча като вой на гладен койот.

Гарата беше чак на другия край на града.

– Най-добре е да отидем при доктора, сър! – настоя Ед. – И аз имам нужда от помощ...

– Аз няма скоро да хвърля топа – процеди през зъби Джон де Салдо. – Първо ще пратя по дяволите онова копеле!

Ласитър не му излизаше от ума.

Когато приближиха гарата, изпод сянката на водната кула се появиха човешки фигури. Бащата и дъщерята Бекман с Бъстър и Тай! Превръзката на главата на Бъстър още се белееше, макар че вече беше порядъчно замърсена. Тай и ранчерото бяха съблекли ризите си. Денят беше непоносимо горещ. Алис носеше памучна блузка с тънки презрамки. Тя първа позна ездачите и замаха с пушката. После понечи да се спусне насреща им, но баща ѝ я спря.

– Джон! – изпищя уплашено момичето, като забеляза побледнялото лице и кървавите петна по ризата на любимия си.

Джон де Салдо вдигна ръка за поздрав и измъчено се усмихна. После се загледа в зетя си и в очите му проблесна омраза.

– Значи тук сте заели позиция – каза той.

– Къде остана Рик? – попита сърдито ранчерото.

– Ласитър! – отговори кратко Ед.

– Не е трудно да се разбере. Друго?

– Той идва след нас – отговори де Салдо. – Искан индианката. Казах му, че е при теб.

– А златото? У него ли е златото? – извика прегракнало Бекман.

– Ти видя ли го преди?

– Дори и мулетата не забелязах...

– Аз също не видях нищо! – Бекман сведе очи.

– Беше ли близо до него?

– Видях негърката и конете в една падина. Конете бяха без седла. Имаше само едно седло – неговото!

– Нищо друго? Поне един чувал?

Джон де Салдо поклати глава.

– Но това не доказва нищо!

– Тази надежда ме крепеше досега – отговори мрачно де Салдо.

– От вашата посока ли ще дойде той?

– Така смятам!

Бекман потърка челото си и се огледа.

– Как да се организираме? – попита Джон де Салдо.

– Слез най-после от коня и се скрий на сянка! – намеси се загрижено Алис.

Джон де Салдо не й обърна внимание.

– Ще се скрием – отговори Джилдън Бекман и посочи водната кула, купчината дърва за горене и малкия навес за локомотиви от другата страна на релсите. – Като дойде, ще го обкръжим от всички страни и направо ще стреляме! Бам-бам и готово! Без дълга престрелка! И още нещо, Джон: искам половината от златото! Дълга го на мъртвия си брат.

Джон де Салдо изкриви лице в гримаса.

– Първо да убием мечката, после да делим кожата ѝ.

– Все пак държах да те уведомя за претенциите си. И без това аз поемам водачеството. Както виждам, ти не си годен за нищо...

Джон де Салдо се приведе напред, подпря се с две ръце на седлото

и с мъка слезе от коня. Движенията му бяха бавни и тромави. Само Алис се притече да му помогне. Ранчерото и каубоите му не се помръднаха от местата си и се загледаха настрана.

Но вместо да отиде на сянка, той измъкна уинчестъра от калъфа и откачи палтото си от седлото. Всички се потяха в адската горещина, но Джон трепереше от студ. Алис наметна палтото на раменете му.

– Ед, скрий конете! – заповяда той.

– Ти не бива да стоиш тук – повтори загрижено Алис, докато Ед отвеждаше конете зад водната кула. – Трябва да си легнеш, Джон! Ще ида да повикам лекар.

– По-тихо! Сега имаме друга работа – отговори раздражено той и тръгна напред. Всички очакваха да се строполи на земята, но нищо подобно не се случи. С широки крачки той достигна водната кула и седна върху една греда от дървената конструкция. Алис зае място до него. От другата страна се приближи Ед, който беше вързал конете и сега прекрачи през гредите.

– Не е справедливо Бекман да вземе половината злато – прошепна той на ухото на Джон де Салдо. Дори Алис не чу думите му.

– Ние ще напуснем бойното поле последни, Ед – натърти Джон де Салдо.

Ед се усмихна доволно, отстъпи крачка назад и зае позиция за стрелба.

Гай и Бъстър минаха през линията и се скриха от другата страна под навеса за локомотиви. Ранчерото zakрачи към водната кула и спря пред гредата.

– Ласитър каза ли поне колко злато носи?

Джон де Салдо поклати глава.

– Какво ще му кажем, когато попита за индианката?

Джон де Салдо посочи навеса.

– Ще кажем, че е затворена там. Преди да я пуснем, да ни даде златото. Иначе е свършено с нея!

– Съгласен съм с теб. Но индианката я няма!

Джон де Салдо дрезгаво се изсмя.

– Няма да го узнае, защото ще му забия един куршум в главата!

– Не бива обаче да вдигаме голяма тупурдия – предупреди ранчерото. – Шерифът на града е много строг.

– Няма нужда да трепериш толкова – каза пренебрежително Джон де Салдо. – Ще има само един-единствен изстрел – и той потупа уинчестъра си. – От моята пушка!

– Я виж Бъстър! – прошепна възбудено Ед. – Какво му става?

Всички се загледаха към навеса. Бъстър се беше изправил в цял ръст отпред и сочеше на запад. Когато мъжете се взряха в указаната от него посока, видяха самотен ездач. Той галопираше към гарата по продължение на железопътната линия.

– Дали е Ласитър? – попита прегракнало Бекман.

– Но как така без златото? – слиса се Джон де Салдо. – Какво си въобразява този кучи син?

– Защо веднага не му теглим куршума? – обади се Ед.

Джон де Салдо и ранчерото като по команда се обърнаха и погледаха разгневено тексасеца.

– А кой, по дяволите, ще ни покаже къде е скрито златото? – изсъска ядно Джон де Салдо.

Ед стреснато местеше поглед от единия към другия.

Локомотивна свирка проряза тишината над града. Далечно трополене показва, че в града влиза влакът, който скоро щеше да потегли на запад.

15.

Ласитър бързо напредваше към гарата. Беше я наблюдавал дълго от отсрещната страна и видя пристигането на Джон де Салдо. Беше наясно къде отива и какво го очаква.

Беше скрил Синтия в един гъст хрусталак.

Ласитър яздеше в края на улицата, използвайки всяко дърво за прикритие. Право пред себе си виждаше водната кула. На няколко метра зад нея беше спрял влакът. От големия комин на локомотива се издигаха гъсти кълба дим.

Ласитър знаеше къде се крият мъжете и не очакваше да срещне никого преди гарата. Затова се изненада много, когато срещу него внезапно се изправиха две фигури, едната от които гола до кръста, с лента патрони на гърдите.

Ласитър спокойно продължи пътя си, като се оглеждаше на всички страни. Но с изключение на двамата идващи срещу него, всичко наоколо изглеждаше безлюдно. На коловоза зад водната кула цареше оживление. Локомотивът пухтеше като нетърпелив кон, който иска най-после да продължи пътя си.

Изведнъж Ласитър се стресна и внимателно се взря пред себе си.

На среща му стоеше Джилдън Бекман, зетят на де Салдо! Момичето до него, въоръжено с „Уинчестър“, беше дъщеря му.

Когато Ласитър спря коня пред бащата и дъщерята, влакът тъкмо потегляше. В този миг от сянката на водната кула излезе мъж на кон. Въпреки горещината на раменете му беше метнато дебело палто от овча вълна. Мъжът беше Джон де Салдо. Но Ласитър разбра това едва покъсно.

– Къде е Мира О? – извика той на ранчерото.

– Къде е златото? – попита вместо отговор Бекман.

Ласитър поиска да отговори, но свирката на влака заглуши думите му. Четиринадесет вагона профучаха край тях с оглушителен шум. В много от купетата вече бяха запалили лампите.

– Чакам да ми отговориш! – извика ранчерото. Той се прицели с колта си в Ласитър, дъщеря му направи същото с пушката.

– Първо ще ми покажете Мира О – отговори спокойно американецът.

– Не! – изсъска ранчерото. – Първо донеси златото! Това е нашето

условие. Ще го приемеш, иначе ще извия врата на индианката. Можеш да бъдеш сигурен в това...

– Тогава няма да видиш златото!

– Веднага го донеси!

Джон де Салдо спря до зет си и се облегна с две ръце на седлото.

– Няма злато, Джилдън! Той не е докарал нищо. Само се преструва-ше. Измами ни като последни глупаци. Затова дай знак! Вдигни ръка и мъжете под навеса ще прережат гърлото на онази червенокожа маймуна.

– Не! – изкрещя диво ранчерото. – Не е вярно! Ласитър, ти, проклети...

Беше толкова озверял, че не можа да довърши думите си. Прицели се в него и натисна спусъка.

Дъщеря му реагира по същия начин. Уинчестерът изгърмя в ръцете ѝ и от дулото му излезе пламък.

Ласитър обаче отдавна не беше на седлото. Куршумите изсвириха над гърба на коня.

Грамадният мъж светкавично беше скочил от коня с уинчестъра в ръка. Той се претърколи по чакъла между коловозите и веднага откри огън. Още първият куршум улучи ранчерото право в сърцето и той се строполи като отсечено дърво. Дъщеря му хвърли оръжието и побягна с писък.

С пушка в ръка Джон де Салдо пусна коня в галоп към релсите, сякаш се готвеше да прегази цяла дузина мъже. С един-единствен изстрел Ласитър го повали от седлото. Без да се интересува мъртъв ли е врагът му или не, той затича с все сила към навеса. Надяваше се да завари индианката жива.

Там го пресрещна Бъстър. Младежът вдигна пушката на рамото си и се прицели в тичащия насреща му мъж. Тъй като не знаеше кой е той и какво може, Ласитър го повали с един изстрел на земята, прескочи го и се втурна в полутъмния навес.

Там обаче нямаше никой. Всичко беше свършило, макар че Ласитър още не беше разбрал това. Ранчерото и Джон де Салдо бяха мъртви. Единият от каубоите беше ранен. Другите двама бяха избягали с Алис.

Ласитър обиколи навеса, търсейки индианката. Когато се убеди, че там няма никой, излезе навън. Бъстър пълзеше на четири крака към сянката. Ласитър с два скока го настигна.

– Къде е жената?

Бъстър целият се разтрепера.

- Пуснахме я да си върви – отговори с хленчещ глас той.
- Къде? – попита смаяно Ласитър.
- В Ейгът Сити!

Борбата беше свършила. Ласитър беше победил враговете си. Мира О беше свободна. Задачата на Бригада Седем беше изпълнена.

Без да се обръща назад, той яхна коня си и потегли обратно към мястото, където Синтия го очакваше с нетърпение.

Вече два месеца обикаляше страната с тази расова и страстна негърка и не можеше да се откъсне от нея. Беше твърдо решен да я вземе със себе си, каквато и нова задача да му възложат.

Когато навлезе в гъстия храсталак и видя Синтия и Мира О, седнали една до друга на земята, Ласитър едва не падна от учудване.

- Как така се озова тук? – попита той и се усмихна.

– Искала е да избяга, но не е намерила пътя към своите – обясни Синтия.

Той се засмя доволно.

- Е, добре, ние ще я отведем.

Синтия, разбира се, се съгласи.

Пътуваха два дни, преди да стигнат свещеното езеро, в което Мира О се потопи с благоговение.

Ласитър тайно я наблюдаваше.

Индианката не беше красива, но тялото ѝ беше великолепно. Как не я беше забелязал досега? Къде му бяха очите?

Тялото ѝ беше гъвкаво и стройно. Ласитър потърси с поглед дрехите ѝ. Ето ги там, натрупани на купчинка на брега. Той се приближи незабележимо към тях, намери червото с бизонска мас и го запрати надалеч в храстите. После извади от торбата си стъкълцето с парфюма на Синтия и го пхна в джоба на дрехата ѝ.

Точно в този момент го изненада черното момиче.

– Какво правиш тук? – изсъска ревниво Синтия. – Да не би да имаш намерение оттук да я отведеш право в някой хотел?

Ласитър само се засмя, без да отговори. Скоро щеше да ѝ избие от главата тези глупави мисли...

КРАЙ

© Джек Слейд
© 1992 Ваня Пенева, превод от английски

Jack Slade

Сканиране, разпознаване и начална редакция: vens, 2009

Издание:

Джек Слейд. Животът ти или блондинката, Ласитър
„Калпазанов“, Габрово, 1992

Превод от немски: Ваня Пенева

Редактор: Андрей Илиев

Коректор: Ива Кирова

Технически редактор: Николинка Хинкова

ISBN 954-8070-55-3

Jack Slade. Station der letzten Hoffnung
Singer Media Corporation USA, c/o Quelle Presse – Freiburg

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12006>]